

866. Ilgen. Hymn. 601. ad Herod. 540. 650. Bruck. A
El. 664. Or. 1208. Musgr. Bacch. 1186. Similis
Wakef. Alc. 1143. Jacobs. Anim. 37. 290. (Cf.
Διδυμοπρεπής, Xen. Mem. 2, 8, 4.) Musgr. ad Bacch.
p. 517. Bruck. El. 664. Alc. 1053. 1124. Conf. c.
πρέπω, Bruck. Aristoph. 2, 26. Πρέπει, ad Charit.
133. Wakef. Eum. 185. Jacobs. Anth. 10, 301.
Valck. Adonias. p. 336. Toup. Opusc. 2, 84. ad
Herod. 341. Πρέπω εἶναι φίλος, Plut. 1, 594. Cor.
Πρέπων pro πρεπόντως, Heind. ad Plat. Phædr. 322.
Schæf. Mss. Æsch. Ag. 30. ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων
πρέπει, Conspicuous est, cf. 1231. Πρέπει, Decet,
cum accus., Suppl. 210. 218. "Πρέπον, Phalar.
280. Thom. M. 734. Steph. Dial. 15. Cum gen.,
Soph. Aj. 534." Schæf. Mss. *Πρέπων, οντος, ὁ,
Piscis genus, Opp. 'A. 1, 146. Marc. Sidet. 8. Æ-
lian. H. A. 9, 38. "Πρεπόντως, Convenienter, Suid.
v. Ἀναθεῖναι, Eur. Rhes. 202. Athan. 1, 254. 275.
446. Andr. Cr. 66." Kall. Mss.]

[* Ἀμπρεπής, Æsch. Suppl. 120. al. ἐμπρ.] Ἀξιο-
πρεπής, Dignus, Decorus, Xen. Σ. (8, 40.) Σωμά αξιο-
πρεπέστατον μὲν ἰδεῖν τῆς πόλεως ἔχεις, ἱκανὸν δὲ μό-
χθους ὑποφέρειν. Et τὸ αξιοπρεπές, QUOD ET Ἀξιο-
πρέπεια, ἡ, Dignitas, Dignitas oris, Dignitas autem
oris, inquit Bud. 73., est σεμνοπρέπεια καὶ τὸ ἀξιωμα-
τικὸν τῆς ὄψεως καὶ τὸ ἀξιοπρεπές. Ἀπρεπής, Indecens,
Indecorus, Herodian. 3, (14, 1.) Τῇ περὶ τὰ θεάματα
ἀπρεπεῖ σπουδῇ, Indecoro in spectaculis studio: 5,
(7, 9.) Τῶν αἰσχροῶν καὶ ἀπρεπῶν βασιλεῦσιν ἐργῶν,
Quæ regibus indecora sunt. Item cum infin. Thuc.
2, (36.) Νομίζων ἐπὶ τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἀπρεπῇ λεχθῆ-
ναι αὐτὰ, pro οὐκ ἂν ἔξω τοῦ προσήκοντος λεχθῆναι,
Non indecorum nec abs re fore. Apud Eund. ἀπρε-
πές τι, Aliquid indignum et turpe, Aliquid quod mi-
nime deceat: 3, (57.) Ἀπρεπές τι ἐπιγινῶναι, (67.)
Ἀπρεπές τι πάσχοντες. Ἀπρεπέως, [contr. Ἀπρεπῶς,]
Indecore, Indecenter, Contra quam decet, Contra
decorum. Comp. Ἀπρεπέστερον, Herodian. 3, (13,
3.) Περὶ τὰ θεάματα ἐσπουδακότες ἀπρεπέστερον ἢ βα-
σιλεῦσιν ἡρμοζεν. [Plut. Æmil. 38. * Ἀπρεπεστέρος,
Schol. Aristoph. A. 231. "Ἀπρεπῶς, Nicet. Eu-
gen. 8, 95." Boiss. Mss. Athen. 17. Schol. Eur.
Phæn. 109. 1493. Gl. Dedecore, Illicite.] Ἀπρέ-
πεια, ἡ, q. d. Indecentia, Opposita decoro, Plato
Epist. 7. Eis ἀναρμοστίαν καὶ ἀπρέπειαν ἐκβάλλειν.
[Gl. Dedecus, Fœditas. * Ἀπρεπία, Anal. 3, 171.]
Ἀριπρεπής, Valde decorus, Perdecorus Plinio, Decore
insignis, Il. Z. 477. ἀριπρεπέα — Ὡς βλὴν τ' ἀγαθὸν,
sc. ἄνδρα: Ψ. (453.) ἵππον ἀριπρεπέα προύχοντα, Θ.
(552.) ἄστρο φαεινὴν Ἀμφὶ σελήνην φαίνειτ' ἀριπρε-
πέα, Item Od. Θ. 176. εἶδος ἀριπρεπές. Exp. etiam
Πραclarus, Præstans, Magnificus, μεγαλοπρεπής.
[Ruhnk. Ep. Cr. 32. Heyn. Hom. 7, 458. Wolf.
Proleg. 252. Heind. ad Plat. Gorg. 130." Schæf.
Mss.] Ἀριπρεπέως, Perdecoure, Magno cum decore,
Valde decore, Admodum decenter. Ἀριπρέπεια, ἡ,
Eximium decus, Insignis decor. Alii, Decor quo
quis clarus efficitur, Claritas, Claritudo. [* Ἀυτο-
πρεπής, Hom. H. 2, 86. Schneidero susp. "Ruhnk.
Ep. Cr. 31." Schæf. Mss.]

Ἀμπρεπής, i. q. ἀριπρεπής, Eximius, Magnificus.
Suid. exp. πολυτελής, Sumtuosus, Opiparus, h. in l.
καὶ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρε-
πὴς τῷ Λέοντι. At si viro alicui hoc epith. tribuere-
tur, significaret Gravitate decenti præditus, Gravitate
decorus s. insignis.

Ἀυσπρεπής, Indecorus, Turpis: Hes. δύσπρεπεϊ,
ἀπρεπεϊ, δυσμόρφῳ. [* Δυσπρέπεια, Joseph. A. J. 3,
7, 4.]

Ἐλευθεροπρεπής, Liberum hominem decens, Libe-
ralis. Ἐλευθεροπρεπῶς, Ut decet hominem liberum
et ingenuum, Liberaliter. [* "Ἐλευθεροπρέπεια, J.
Poll. 3, 119. Clem. Hom. 4, 7." Kall. Mss.]

Εὐπρεπής, Decore eximius, Perdecorus, Xen. (Ἀπ.
2, 1, 22.) Γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν, Eleganti et decora fa-
cie: εὐσχήμων, εὐμορφος. Thuc. (2, 44.) Εὐπρεπεστάτη
τελευτή, Mors gloriosissima et illustrissima. At εὐ-
πρεπὴς τράπεζα signif. potius Mensa magnificis et
opiparis epulis extracta. Item εὐπρεπές cum dat.,
Valde decens, Perdecorum; aut simpliciter, De-

PARS XXIV.

cens, Decorum. Philo de Mundo, Εὐπρεπές δὲ Θεῷ
ἡμορφα μορφοῦν, Perdecorum Deo, ut Cic. dicit De-
corus Deo. Sic et Herodian. 8, (4, 24.) Αὐτῷ εὐπρε-
πῇ καὶ ἐνδοξον ἔσεσθαι, Decorum sibi atque honorifi-
cum. Idem Herodian. cum dat. 1, (17, 26.) de
Commodo, Κάλλει τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων εὐπρε-
πέστατος, pro Omnium suæ ætatis hominum formo-
sissimus. Item Speciosus, Thuc. 3. Μετὰ ὀνόματος
εὐπρεποῦς, Schol. εὐσχήμονος, πιθανοῦ: sicut (6, 76.)
εὐπρεπὴς αἰρία, accipit pro πιθανῇ αἰρία: 3, (82.)
Δειλία εὐπρεπής, Timiditas speciosa, cui speciosum
nomen prætexitur: 4, (86.) p. 149. Ἀπάτη εὐπρεπεῖ:
6, (8.) p. 200. Προφάσει βραχεία καὶ εὐπρεπεῖ: 8,
(66.) p. 283. Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους,
Speciosum et probabile multitudini, Schol. πιθανὸν
πρὸς τοὺς πολλοὺς. Item τὸ εὐπρεπές substantive pro
Speciositas, ut τὸ εὐπρεπές τοῦ λόγου Idem dixit
Orationis speciem et probabilitatem vel Orationem
speciosam et probabilem, Schol. τὸν πιθανὸν λόγον:
alii etiam Luculentam orationem. Quod vero idem
Thuc. 1, (39.) dicit, Τὸ εὐπρεπές τῆς δίκης, idem
Schol. exp. τὴν δόκησιν τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν,
ubi sicut opponit sibi invicem τὸ εὐπρεπές et τὴν ἀλή-
θειαν, sic etiam Paus. Att. p. 4. inter se opp., ἐς μὲν
τὸ εὐπρεπές et τῷ δὲ ἔργῳ. Item Plut. Camillo, Τοῦ
εὐπρεποῦς χάριν ἐπιγαμίαν καλεῖσθαι, Specioso præ-
textu, vocabulo, nomine. Pro quo alioquin dicere-
tur, ὑποκορίζεσθαι ἐπιγαμίαν. [Æsch. S. c. Th. 90.
Pers. 835. Ch. 662. "Valck. Phæn. p. 56. 299.
Musgr. ad eund. l., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V.
p. 45. Mæris 149. et n., Bruck. ad Hec. 269. ad
Diod. S. 1, 54. 59. 331. Thom. M. 392. Markl.
Suppl. 392. Iph. p. 257. Wakef. Alc. 340. Jacobs.
Anim. 82. Anth. 9, 209. Porson. Phæn. 170. Conf.
c. εὐπρεπής, Bruck. Aristoph. 2, 26. Porson. Hec.
p. 36. Ed. 2. ad Diod. S. 2, 298. 409. 441. Xen.
Æc. p. 96. Schn.: cum ἐκπρ., ad Diod. S. 2, 233.
Porson. Hec. p. 36. Ed. 2. Heyn. Hom. 4, 284. ad
Dionys. H. 2, 884. Opp. ἀληθῆς, Lucian. 3, 462.
Seq. infin., ad 1, 308. "Ἐπ' εὐπρεποῦς, Wakef. S. Cr.
3, 139. Οὐκ εὐπρεπέστερόν ἐστι λέγειν, ad Herod.
126." Schæf. Mss. "Soph. ap. Clem. Alex. 3, 11.
p. 286." Routh. Mss.] Εὐπρεπῶς, Perdecoure, De-
core, Decenter, Eleganter, Speciose, Specioso præ-
textu, Thuc. 6, (6.) p. 199. Βοηθεῖν εὐπρεπῶς τοῖς
ἐαυτῶν συγγενέσι, Schol. εὐπροφασίστως: 4, (61.) p.
141. Εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, Schol. μετὰ προφάσεως
εὐπρεποῦς ἐλθόντες: pagina autem præcedente εὐπρε-
πῶς exp. πιθανῶς. Utitur Æschin. pro Speciose, c.
Ctes. Εὐπρεπῶς γε τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ ἔργῳ αἰσχροῦς.
[Æsch. Ag. 625. "Ad Herod. 583. Villosion. ad
Long. 213." Schæf. Mss. Εὐπρεπεστέρος, Gl. Re-
centius.] Εὐπρέπεια, ἡ, Decor eximius, Decora spe-
cies, forma, Plut. Erot. Εὐπρέπεια καλῶν καὶ ὠραίων,
[Thuc. 6, 31.] Item Species s. Speciositas, Thuc.
3, (11.) Εὐπρεπεῖα λόγου, uno in l. pro Speciosa ora-
tionis simulatione, Colore verborum; altero pro
Honestâ quadam ratione. Sic Idem τὸ εὐπρεπές τοῦ
λόγου dicit Speciosam orationem: ut et Philo de
Mundo, Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπειάς, ἀλλὰ
τάληθους. Sic Horat. Speciosa vocabula. Item Plato,
Πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωκος. [Æsch.
Ag. 1438. Æschin. 18. Plut. Cæsare 35. Aristide 7.
Pyrrho 23. "Thom. M. 392. Es εὐπρέπειαν, Wakef.
S. Cr. 3, 139." Schæf. Mss. * Πανευπρεπής, Greg.
Naz. 2, 288. Dio Chrys. in Troico fin. "Jo. Ma-
lal. 1, 300. Πανευπρεπέστατος, Tzetz. Ch. 8, 519."
Elberling. Mss. * Ὑπερευπρεπής, unde * Ὑπερευπρε-
πῶς, Schol. Soph. Ant. 707. * "Εὐπρεπίζω, Exorno,
Iren. 70. Aqu. Ps. 140, 6." Kall. Mss. * Εὐπρεπέω,
* Εὐπρεπόω, Schleusn. Lex. V. T.]

Κομψοπρεπής, Qui decet τοὺς κομψοὺς, Festi-
vus, Lepidus, Scitus, Elegans: μοῦσα, Aristoph. N.
[1030.]

[* Λαμπροπρεπής, Greg. Naz. 2, 269.]

Μεγαλοπρεπής, Magnum virum decens, Magnifi-
cus, Aristot. Rhet. 3. μ. λέξις: sicut χαρακτήρ λόγου
μεγαλοπρεπής ap. Demetr. Phal., ut ap. Terent. iti-
dem Magnifica verba, et ap. Cic. Magnifice dicere,
loqui; necnon Magnificentia verborum. Itidemque

ap. eund. Demetr. est aliquid in oratione μεγαλοπρεπές, Magnificum: "Ἔστι δὲ καὶ ἐν πράγμασι τὸ μεγαλοπρεπές, inquit Idem, ubi nota τὸ μεγαλοπρεπές, substantive pro ἡ μεγαλοπρέπεια. Et μεγαλοπρεπὴς ἵππος, Equus magnificus et splendidus, Xen. Ἴππ. (10, 1.) "Ἴππῳ μεγαλοπρεπεστέρω τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι. Necnon homo aliquis dicitur μεγαλοπρεπής, Magnificus, ὁ περὶ μέγала δαπανηρός: qua re differt a liberali, qui ἐλευθέριος dicitur; is enim est δαπανηρός περὶ μικρά, teste Aristot. Eth. 2, 7.: ideinque οὐχ εἰς ἐαυτὸν δαπανηρός, ἀλλ' εἰς τὰ κοινὰ, ut Idem docet Eth. 4, 2.: Plut. (8, 502.) Τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικόν, Isocr. ad Demon. (3.) Φιλόκαλός τε ἦν καὶ μεγαλοπρεπής, καὶ τοῖς φίλοις κοινός, Xen. K. Π. (2, 4, 4.) "Ὅτι μεγαλοπρεπέστατον φαίνεσθαι, Quam magnificentissimum, Λ. (12, 5.) "Ὅστε μεγαλοπρεπεστέρον μὲν αὐτοὺς ἐφ' ἑαυτοῖς γίγνεσθαι, ἐλευθεριωτέρον δὲ τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. ["Heind. ad Plat. Lys. p. 33. ad Lucian. 1, 452. ad Diod. S. 1, 67." Schæf. Mss.] Μεγαλοπρεπῶς, Magnifice, Xen. K. Π. 6, (2, 3.) Ἀθλα τοῖς νικῶσι μ. ἐδίδον, Magnificis præmiis victores ornabat. Et superl. Μεγαλοπρεπέστατα, Magnificentissime, Admodum magnifice, [K. A. 7, 3, 9. "Heind. ad Plat. Lys. 33. ad Charit. 115. ad Diod. S. 1, 296. ad Lucian. 1, 201. 453." Schæf. Mss. Μεγαλοπρεπέως, Herod. 6, 128. * "Μεγαλοπρεπεστάτως, Tzetz. Ch. 3, 974." Elberling. Mss.] Μεγαλοπρέπεια, ἡ, Magnificentia, Aristot. Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική. Sic Eth. 4, 2. "Ὁ ἐλευθέριος δαπανήσῃ ἃ δεῖ καὶ ὡς δεῖ ἐν τούτοις δὲ τὸ μέγα τοῦ μεγαλοπρεποῦς ὅλον μέγεθος. Et mox dicit τῆς μεγαλοπρεπείας δαπανήματα esse μεγάλα καὶ τίμια, οἷον τὰ περὶ τοὺς θεοὺς ἀναθήματα καὶ κατασκευαὶ καὶ θυσίαι, ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα περὶ πᾶν τὸ δαιμόνιον, καὶ ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτίμητά ἐστιν ὅλον. εἶπον χορηγεῖν οἷονταί δειν λαμπρῶς, ἢ τριηραρχεῖν, ἣ καὶ ἐστιῶν τὴν πόλιν: quibus omnibus inest ἀξίωμα καὶ μέγεθος. Est autem hæc virtus media inter ἀπειροκαλίαν καὶ βαρυσίαν, et inter μικροπρέπειαν: quorum illæ ἐν τῇ ὑπερβολῇ positæ sunt, hæc ἐν τῇ ἐλλείψει. ["Bibl. Crit. 3, 2. p. 66." Schæf. Mss. * Μεγαλοπρεπέομαι, Nicet. Anial. 12, 2.]

Μικροπρεπής, Viles abjectosque homines decens, ideoque Vilis, vel etiam Illiberalis, Synes. Ep. 143. Τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων μικροπρεπὲς δοκεῖ, Illiberalis: 132. Οὐδὲ γὰρ ἄξιον καλεῖν αὐτοὺς πολέμιους, ἀλλὰ ληστὰς ἢ λωποδύτας, ἢ τι τοιοῦτον ὄνομα μικροπρεπέστατον, Aut alio aliquo nomine valde humili abjectoque. Præterea Homo etiam aliquis dicitur μικροπρεπής, qui sc. non est μεγαλοπρεπής, nec item ἐλευθέριος, sed Sordidus. Item alia signif. pro Illiberalis, ut cum Plut. (6, 25.) dicit, "Ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δούλος τῶν ἡδονῶν, ἑωδὴς καὶ μικροπρεπής ἐστι. E Phalar. quoque Ep. affertur pro Homine abjecti animi et illiberali. J. Poll. vero (4, 14.) pro μικρόφρων accipere videtur, e Xen. usum ejus afferens. ["Thom. M. 800. Bergler. ad Alciph. 417." Schæf. Mss.] Apud J. Poll. extat ADV. Μικροπρεπῶς, et quidem locum habens cum adverbii ἀσιότηως, σκαιῶς, ἀπαιδεύτως. Μικροπρέπεια, Vitium magnificentiæ, i. e. τῇ μεγαλοπρεπείᾳ contrarium; Illiberalitas, Sordes, ut quidam interpr. Indecora parsimonia, ut alii. Vide Μεγαλοπρέπεια. Aristot. Rhet. 1. Μεγαλοπρέπεια δὲ, ἀρετὴ ἐν δαπανήμασι μεγέθους ποιητική· μικροψυχία δὲ καὶ μικροπρέπεια, τάναντία: [Eth. 2, 7.] Μικροπρεπέομαι, Sum μικροπρεπής, Sum vel vilis abjectique animi, vel indecore parvus; i. fere q. σμικρολογεῖσθαι. Syues. Ep. 138. Συνηδόμεθα φιλοσοφοῦντι καὶ παραιτουμένῳ τὸ μικροπρεπέεσθαι, Recusanti in parvis et illiberalibus animum suum occupari. Porro sicut Σμικρός pro Μικρός dicitur, ita ETIAM Σμικροπρεπής pro Μικροπρεπής, Humilis et abjecti animi, Indecore parvus. [* Σμικροπρεπῶς, Eust. II. Θ. p. 594, 32.] Σμικροπρέπεια, Abjectio et humilitas animi, Indecora parsimonia.

Νεοπρεπής, Juvenēs decens, Juvenilis: de re aliqua. Item homo νεοπρεπής dicitur itidem, Juvenilis, Non maturus, Bud. ap. Plut. Gracchis (Tib. Graccho 2.) p. 1512. μετὰ Ed. de Caio, Τοῖς μὲν ἄλλοις παραβαλεῖν, σώφρων καὶ αὐστηρός· τῇ δὲ πρὸς τὸν

ἀδελφὸν διαφορᾷ, νεοπρεπής καὶ περίεργος: Exultans et redundans, in oratione sc. [Imo in victu, ut facile apparet e præcedentibus: Οὕτω δὲ καὶ περὶ τὴν διαίταν καὶ τράπεζαν εὐτελής καὶ ἀφελής ὁ Τιβέριος· ὁ δὲ Γάιος, τοῖς μὲν ἄλλοις κ. τ. λ.] Et νεοπρεπής λόγος, Plato de LL. 10. p. 325. Oratio juvenilis et non senescens s. canescens. Bud. Ex eod. Plat. de LL. νεοπρεπής affertur pro Juvenili decore insignis.

["Νηπιόπρεπής, Amphilocho. p. 12." Kall. Mss.]

["Ὀμοιοπρεπής, Similem speciem præ se ferens, Æsch. Ag. 802.]

["Περιπρεπής, Tzetz. Carm. II. 109. ap. Heeren. 4. p. 19. Anteb. 111.]

Σεμνοπρεπής, Graveni virum decens; sin de homine aliquo dicatur, significat Gravis, Decenti eximiaque gravitate præditus. Item τὸ Σεμνοπρεπὲς sive Σεμνοπρέπεια, ἡ, Gravitās, Decora gravitas, Dignitas oris. Vide Ἀξιοπρέπεια. ["Synes. 266." Wakef. Mss.]

["Σωματοπρεπής, Dionys. Areop. 198. * Σωματοπρεπῶς, 304." Kall. Mss.]

["Φαιδροπρεπής, unde * Φαιδροπρεπῶς, Athan. 2, 422. * Φιλοπρεπής, Dionys. H. 2. p. 69=246: sed vide Schæf. Meletem. Cr. p. 48. * Φιλοπρεπῶς, Gl. Amice.]

Πρεπύδης, Decens, Decorus, i. q. πρέπων, Aristoph. Πλ. (793.) οὐδὲν ἐκφέρειν Πρεπύδης ἐστὶ. Paulo post cum dat. Οὐ γὰρ πρεπύδης ἐστὶ τῷ διδασκάλῳ, Ἰσχυάδια — Προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις ἐπαναγκάσει γελᾶν. [Xen. Ἀπ. 2, 7, 10. Dignus, Conveniens, 3, 8, 10. (Ec. 5, 10. Lucian. 3, 70. * "Χρυσόπρεπός, unde χρυσοπρεπώδεστος, Tzetz. Ch. 5, 389." Elberling. Mss.]

["Πρεπτός, Venerandus, Aristoph. Λ. 1298." Seager. Mss. * Εὐπρέπτος, Æsch. Suppl. 736. * Πάμπρεπτος, Conspiciuus, Ag. 119. al. * Πάμπρεπτός.]

["Ἀπροπον, Hesychio ἀπροπον, ἀπρεπὲς, a v. πρέ- " πω.]

Διαπρέπω, Decorus sum et excello inter alios, διαφαίνομαι, διαφέρω, Suid. Hes.: Thom. M. exp., κάλλιστα καὶ πρεπόντως διάγω, in hoc loco, Διέπρεψε τῇ ἀρχῇ. Quam expositionem Bud. quoque e Gramm. quodam affert, subjungens ex Eod. Διαπρέπει τόδε ἐπὶ τοῖσδε, pro διὰ πάντων τούτων πρέπει, h. e. παραβαλλόμενον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνεται αὐτὰ, καὶ εὐπρεπὲς τοῦτο μόνον ἐν αὐτοῖς δοκεῖ εἶναι. Rursus Thom. M. (220.) μεταβατικῶς quoque dici tradit, μεταπρεπῶτον δείνα pro καλλωπίζω, Plato Gorg. Φύσιν ψυχῆς ὡς γεγενναίαν μειρακίῳ δεινὶ διαπρέπει μορφώματι. Nisi forte pro neutrali et hic accipiendum, et ante φύσιν subaudiendum κατὰ. Sed usitatius est διαπρέπω in neutrali signif., aliquando quidem cum dat. junctum, aliquando autem cum præp. ἐν, Plut. (9, 91.) Κόρη τις κάλλει διαπρέπουσα, Forma præstans et excellens, Forma inter alias decora, Theodorit. Hist. Eccl. 2. de Maximo, Ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι: quemadmodum Eust. διαπρεπής ἦν ἐν πᾶσι dicit pro eo quod Hom., ἔπρεπε διὰ πάντων. Bud. διαπρέπω pro Conspiciuus et viseudus sum affert e Basil. 259. Sic Hes. Διαπρέψας, λαμπρὸς φανεῖς. ["Pierson. Præf. ad Mær. 42. Valck. Hipp. p. 159. Diatr. 74. Toup. Opusc. 2, 141. Eran. Philo 156. Huschk. Anal. 219. ad Callim. 1. p. 590. Lucian. 2, 273. ad 305. Heind. ad Plat. Gorg. 131. * Διαπρεπόντως, Thom. M. Add. ad 220." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Or. 1483." Kall. Mss.] Διαπρεπής, Decorus et insignis inter alios, Eximius, Excellens, ἐκδηλος, ἐπίσημος, Suid. Hes.: Xen. (Ἀπ. 2, 1, 27.) Ἐμὲ ἐτι ἐντιμωτέραν καὶ ἐπ' ἀγαθοῖς διαπρεπεστέραν φανῆναι, Clariorē et præ ceteris visendam, Magis conspicuam et insignem: qua signif. et ap. Plut. legitur. Thuc. 2, (34.) Ἐκείνων διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες, Eximiam virtutem: quorum etiam τελευτή fuit εὐπρεπεστάτη, Clarissima et illustrissima. Athen. cum dat. instrumentali, itidem pro Decorus, Eximius: Περιστρώματα ποικίλα, διαπρεπῆ ταῖς τέχναις. Et Eur. (Suppl. 841.) διαπρεπὲς εὐψυχία, Animi magnitudine eximius. Idem etiam (Iph. A. 1588.) διαπρεπὲς τὴν θέαν, pro Decora forma insignis. Item τὸ διαπρεπὲς pro ἡ διαπρέπεια

α, τὸ διαπρέπειν, Thuc. 6, (16.) p. 202. Τῷ ἐμῷ διαπρέπει τῇς Ὀλυμπιαζέ θεωρίας, pro ἐν τῷ διαπρέψαι ἐμὲ τῇ Ὀλυμπιακῇ θεωρίᾳ. ["Pierson. Præf. ad Mær. 42. Valck. Phœn. p. 56. Ilgen. ad Hymn. 391. Eur. Or. 1499. ad Charit. 540. ad Diod. S. 2, 153. Musgr. Suppl. 841." Schæf. Mss.] Διαπρεπῶς, Decore, Eximie, [Plut. 9, 464. Alcib. 12. Sulla 16. Anton. 81. * Διαπρέπεια, LXX. Ps. 103, 2. * "Ἐν διαπρέπῳ, Diod. S. 2, 533. (γυμνασίαις πολεμικαῖς, Bellicis tirociniis me probo, Decenter et pulcre)"] Schæf. Mss. "Andr. Cr. 179." Kall. Mss.] Ἐκπρέπῳ, Decore excello, i. q. διαπρέπῳ, ["Musgr. Heracl. 597. Huschk. Anal. 266." Schæf. Mss. * Ἐκπρεπόντως, Dio C. 1242, 27.] UNDE Ἐκπρεπῆς, i. q. διαπρεπῆς, Decorus, Eximius, Insignis, Præstans, Spectabilis, Eminens inter ceteros, Il. B. (483.) Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, 3 Macc. (3, 17.) Ἐκπρεπέσι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι, Plut. Sol. Περὶ κόσμον ἐκπρεπὲς καὶ περιττόν, ubi accedit ad ὁλοπρεπές. Porro sicut διαπρεπῆς modo cum dat. Instrumentali, modo cum accus., subaudito κατὰ, accipitur pro Decorus, Excellens, Eximius, Insignis, Præstans; sic etiam ἐκπρεπῆς, ut ἐκπρεπῆς ὄψει. Et ap. Eur. (Alc. 334.) εἶδος ἐκπρεπεστάτη. || Excedens τὸ πρέπον, Indignus, Thuc. 3, (55.) p. 101. Ἐν μέντοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε, Schol. ἔξω τοῦ πρέποντος: alii, Importunus. ["Valck. Phœn. p. 56. (Musgr. ad eund. l.) Callim. 213. 219. Wakef. Alc. 340. Jacobs. Anth. 9, 209. Porson. Phœn. 170. Dionys. H. 1, 388. I. q. ἔξω τοῦ πρέποντος, Valek. ad Herod. 173. ad Eur. Bacch. 926. Conf. c. εὐπρεπῆς, Brunck. ad Æsch. Pr. 183. 440. S. c. Th. 91. ad Eur. Hec. 269. Musgr. Alc. 334. ad Diod. S. 1, 54. 59. Ἐκπρεπῶς, Epigr. adesp. 170." Schæf. Mss.] Ἐκπρεπῶς, Decore, Eximie, Insigniter, * ἐκδήλως, Hes. [Plut. Coriol. 10. Philopœm. 15. Anton. 11. "Wakef. Alc. 340." Schæf. Mss. Ἐκπρεπέστατα, ad v., Dio C. 338. * Ἐκπρέπεια, Excellentia, Jambl. V. P. 1, 23.] "Ἐμπρέπῳ, Decorus et præstans s. conspicuus sum inter, ut accipiunt ap. Aristoph. (N. 605.) Βάκχαις Δελφίσις ἐμπρέπῳ, Decorus et præstans inter Delphicas Bacchas. Item e Soph. (El. 1187.) ἀφῆρται ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι pro περιφανῇ οὖσαν: quod sonare videtur Decenter se gerentem in doctoribus. Signif. etiam Decorum sum, Cum decore convenio, Deceo, Plut. Alcibiade (1.) Τῇ φωνῇ καὶ τῇ πρᾶνότητι ἐμπρέψαι λέγουσι, Voci balbutiem quoque decus attulisse et gratiam ferunt. Impersonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decorum est, "Decet." ["Pierson. Præf. ad Mær. p. 43. Tonp. Opusc. 1, 406. ad Herod. 540. Brunck. Soph. 3, 474. Aristoph. 2, 202. Jacobs. Anth. 8, 242. 12, 230. * Ἐμπρεπῆς, Pierson. l. c." Schæf. Mss. "Soph. ap. Clem. Alex. 244 (= 286.)" Kall. Mss. Athen. 232.] "Ἄτ' Ἐμπρεπος, Decorus, Conveniens. Hes. "enim Ἐμπρεποι affert pro * ἐπίπρεποι, πρέποντες: "addens etiam ὅμοιοι." [* "Συνεμπρέπῳ, Convenio, Andr. Cr. 230." Kall. Mss.] Ἐπιπρέπῳ, Decorus sum in s. super, Lucian. (1, 288.) de Polyphemo, "Ὁ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ubi Bud. interpr. Condecorat, Cohonestat, Decoram reddit, Decus addit: subjungens h. ex Eod. l. (290.) Ἡ χρῶα λευκὴ οὐκ ἐπαινέται, ἣν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθημα. ["Ruhnck. ad H. in Cer. 213. Jacobs. Exerc. 2, 28. Zeun. ad Xen. K. H. 703. Mitsch. H. in Cer. 172. ad Diod. S. 1, 319. Meleager 123." Schæf. Mss. Philostr. 876. 877. * Ἐπιπρεπτός, Euseb. Præp. E. 9, 4.] Ἐπιπρεπῆς, Decorus, Eximius. Et τὸ ἐπιπρεπές substantive pro Decus. Lucian. Καὶ τῶν ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπές, Decus et honor superciliorum, Honestamentum superciliorum, Bud. Idemque τὸ ἐπιπρεπές interpr. Insigne: Adjectivum autem ἐπιπρεπῆς non modo Decorus, Decens, sed et Conspiciuus, Visendus. INDE ET Ἐπιπρέπεια, ἡ, Decus, Decor, i. q. τὸ ἐπιπρεπές. Affert Bud. ex Aristot., sed sine expositione, Ἐκ τῆς οὐνηθείας τῆς μορφῆς τὴν ἐπιπρέπειαν εἰληφῶτά. || Ἐπιπρέπεια, Decoræ vestes, στολαὶ εὐπρεπεῖς, ap. Suid. de Annibale, Κατεσκευάσατο περιθέτας τρίχας, ἀρμο-

Α Ζούσας ταῖς κατὰ τὰς ὁλοσχερεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις, [e Polyb. 3, 78, 2.]

Μεταπρέπῳ, i. q. διαπρέπῳ. Jungitur cum dat. personæ, et signif. Decorus sum s. Insignis inter: Il. B. (481.) βόεσσι μεταπρέπει, Spectabilis est inter. Hesiod. (Θ. 92.) μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι, Spectabilis est inter eos in unum locum congregatos, In toto cœtu eminet et conspicuus est. Huic vero dativo personæ accedit interdum dat. instrumentalis, aut accus., subaudito κατὰ: (377.) πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησι, Inter omnes excellit scientia. Et ap. Apoll. Rh. 2, (784.) πάντεσσι μετέπρεπεν ἡθίοισιν Εἰδός τ' ἡδὲ βίην, Inter omnes juvenes forma ac robore præstabat et conspicuus erat. ["Phalæci Epigr. 5. Heyn. Hom. 4, 328. Hesiod. Θ. 430. ubi v. Wolf., Ilgen. Hymn. ad Herod. 575. * Μεταπρεπῆς, Heyn. Hom. 7, 489." Schæf. Mss. Il. Σ. 370.]

[* Συμπρέπῳ, Aristæn. Epist. 1, 12. 19. 69. Epiph. 1, 938. Pind. N. 3, 118. βοὰ δὲ νικαφόρῳ Σὺν Ἀριστοκλείδῃ πρέπει. * Συμπρεπῆς, Æsch. Suppl. 474. S. c. Th. 13.]

VERB. Πρέπῳ habet et aliam diversam a superioribus signif.; NAM Πρέπον Hes. exp. non solum ὠραῖον, μέτριον, συμφέρον, ἀριστον, verum etiam ὅμοιον: addens, Cyprios πρέπον vocare τέρας. UNDE Πρεπῖς, quod exp. ὁμοίωσις: ET Πρεπτά, quod exp. φαντάσματα, εἰκόνες.

ΠΡΕΣΒΙΣ, εως, ὁ, Legatus, Dem. (249.) * Ὅπως αἰρεθῶσι πρέσβεις πρὸς Φίλιππον, ubi αἰρεῖν πρέσβεις, ut ap. Cic. Decernere legatos, Isocr. ad Phil. Πρέσβεις πέμπειν, πρὸς οὓς ἂν βουλευθείης, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἂν σοι δοκῇ. Sic Æschin. (62.) Δεῦρο πρέσβεις αὐτοκράτορας πέμπειν ὑπὲρ τῆς εἰρήνης: Liv. Legatos de pace mittunt, Cic. Mittere legatos cum auctoritate. Athen. 5. Ἐξέπεμψε πρέσβεις εἰς τὰς πόλεις, Xen. Ἑλλ. 4, (8, 13.) Ἀντιπέμπουσιν πρέσβεις. Ipsi autem πρέσβεις ad aliquem ἀφικνούνται et πάρεσι: 7, (1, 26.) Ἐπεὶ ἀφίκοντο οἱ πρέσβεις οἵκαδε: 5, (3, 26.) Οἱ δ' ἐλθόντες πρέσβεις αὐτοκράτορες. Plut. Alex. Παρήσαν ἀπὸ τῶν πολιορκουμένων πόλεων πρέσβεις. Ii autem, ad quos veniunt, vel δέχονται, ut in l. Isocrat. paulo ante c.: vel ἀποπέμπουσιν, ut ap. Theophr. Ep. 50. Τὸν πρέσβιν, ὡς ἀπαίσιον ἄγγελον, ἀπέπεμψατο. Herodian. 6, (4, 7.) Τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων ἀπέπεμψεν ἀπράκτους, 8, (3, 16.) Τοὺς πρέσβεις ἀπράκτους ἀπιέναι ἐκέλευσεν, Jussit legatos re infecta reverti. Et mox, Τῶν πρέσβων ἀπράκτων πρὸς Μαξιμίον ἐπανελθόντων: Tac. Irritus legationis rediit. Dixit autem in superiore l. τοὺς πρέσβεις τῶν Ῥωμαίων, ut Plut. Apophth. τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου. Athen. 10. Τοὺς πρέσβεις τοὺς τῶν Ἀθηναίων. Et rursum ap. Plut. Ἐστιῶν πρέσβεις βασιλικούς. Gen. Atticus Πρέσβεις, quem ex Aristoph. habes in Ἐκκόπτῳ. ["Thom. M. 735. ad Charit. 715. Plato de LL. 333. 431. Ast., ad Mær. 39. Ammon. 118. 120. Valck. Adonias. p. 319. Koen. ad Greg. Cor. 186." Schæf. Mss. Poëtæ autem utuntur τῷ Πρέσβιν pro Legatus, Æsch. Suppl. 741. Schol. Il. Δ. 394. Ὁ πρέσβιν οὔτε τύπτεται οὔθ' ὑβρίζεται. Vide Schn. Lex. Suppl. Πρέσβιν, Πρέσβιν, Lobeck. Phryn. 246. Πρέσβεις, 69.] Σύμπρεσβιν, εως, ὁ, Legationis collega, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur. Unde ap. Æschin., identidem συμπρέσβεις et (p. 31.) συμπρέσβων, Bud. [Thuc. 1, 91.]

Πρεσβεύῳ, Legationem ago, gero, obeo, Legatione fungor, Legatus mittor, proficiscor, venio: cum sc. motum a loco ad locum significat. Æschin. Κατακελεύοντες ἀρχεῖν καὶ πρεσβεύειν ὑπὲρ αὐτῶν, Jubentes ut aut imperaret aut pro se iret legatus, Xen. K. Π. 5, (1, 1.) Πρὸς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ὄρχετο, Legatus ivit, Plut. Othone, Πρεσβεύειν πρὸς Γερμανούς, Athen. 6. Πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας, Dem. πρεσβεύῳ ὡς Φίλιππον, Legatus ap. Philippum mittor s. proficiscor, Hermog. Πρεσβεύῳ παρὰ τύραννον. Sic Plato Epist. Πρὸς τινὰς τῶν παρὰ σε πρεσβεύοντων, Ad quosdam qui legationem apud te gerebant. Rursum Dem. Πρεσβεύῳ εἰς Πελοπόννησον. Sicut Plut. Alcib. (24.) Ἐπρέσβευσαν εἰς Σπάρτην ἄμα Χίοι καὶ Λέσβιοι: Problem. Οἱ πρεσβεύοντες εἰς Ῥώμην. Æschin. Πρεσβεύῳ ἐν Μακεδονίᾳ, In Macedonia legatione fun-

gor, Herod. Πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corintho legatus veniens, Corinthiorum legatus. Item πρεσβεύειν πρεσβεῖαν, (ut polemeîn πόλεμον,) Legationem agere, gerere, obire, Legatione fungi, Æschin. Ἐπρέσβευσαν πολλὰς πρεσβείας εἰς Θήβας, Multas legationes Thebis obierunt, Sæpe legati profecti sunt Thebas. At πρεσβεύειν εἰρήνην, Legatum missum esse s. venire legatum de pace, Pacem tractare aut facere in legatione. Isocr. Paneg. Τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Sic Dem. (428.) Ταύτην τὴν ὑπὸ πάντων θρυλλομένην εἰρήνην πρεσβεύσαντα, Qui obita legatione transegit, Bud. Qua signif. ex Eod. affertur τὰ δίκαια ἐπρέσβευσα. At Philostr. Her. Πρεσβεύω τὰς λιτὰς, Preces Deo offero, veluti legatione fungens, et interpretem agens; nam et οἱ πρέσβεις Hasychio sunt οἱ μεσῖται. Huic posteriori πρεσβεύειν λιτὰς affine est Πρεσβεύω, Deprecor pro alio: quod Bud. affert e Greg. Naz. 2 περὶ Υἱοῦ, p. 49. Nam legati sæpe culpam deprecantur eorum, quorum nomine legationem obeunt, aut suis aut intercessorum verbis: ut Cæs. Legatos ad Dumnorigem Heduum mittunt, ut eo deprecatore hoc a Sequanis impetrarent. Huc pertinet πρεσβεύοντες, quod Hes. exp. αἰτοῦντες, παρακαλοῦντες: a NOM. Πρέσβις significante Mediator, Intercessor, Interpres; idem enim Hes., ut et paulo ante memini me dicere, πρέσβεις exp. non modo ἀπόστολοι, sed et μεσῖται. || Sum legatus in exercitu, i. e. vicarius imperator, Lucian. (2, 386.) Πρεσβεύσαν τῷ πατρί. Bud. 713. ubi et superioris signif. exempla affert pro Legationem obeo, q. l. in Lex. suo ex Eod. afferens, interpr. Sum legatus, i. e. Vicarius patris. || Πρεσβεύομαι, Legationem mitto, Thuc. Καὶ οὐκ ἔτι ὕστερον ἐπρεσβεύοντο, Jam inde legatos mittere desierunt, Dem. Ol. 1. Πρεσβευόμενος ἐφ' ἃ δέ, Legationes dimittentes quo opus est, Bud. 713. Rursum Thuc. 1, (91.) p. 30. Εἰ δέ τι βούλονται, πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, i. e. πρέσβεις πέμπειν: 2, (7.) p. 51. Ἐς τὰ περὶ Πελοπόννησον μάλλον χωρία ἐπρεσβεύοντο, i. e. πρέσβεις ἀπέστελλον. Initio p. dicit, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. Et alibi, Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Paulo post dicit πρέσβεις πέμπειν. Et alibi (3, 85.) Ἐπρεσβεύοντο δὲ καὶ εἰς τὴν Λακεδαίμονα περὶ καθόδου, Legatos mittebant. Idem (1, 92.) Ἐπρεσβεύσαντο τῷ κοινῷ, i. e. πρέσβεις ἐπεμψαν ὑπὲρ τοῦ κοινού: (82.) Ἦν ἐπακούσῃ πρεσβευομένων ἡμῶν. Dem. quoque eadem signif. usurpat initio Orationis pro Megapolitanis. Idem etiam signif. cum πρεσβεύω, Legatus venio: ut exp. ap. Philon. de Mundo, Πρεσβευόμενος καὶ διαγγελλούσας τὰ αγαθά. Cui loco adde e Thuc. 8, (89.) p. 290. Τοὺς τε εἰς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευόμενους ἐπεμπον, Qui Lacedæmonem legati irent: p. seq. Πρέσβεις ἀπέστειλαν σφῶν εἰς Λακεδαίμονα. At res aliquæ πρεσβεύονται, quæ in legatione geruntur, a πρεσβεύω, In legatione gero aut perago: unde πεπρεσβευμένα, Negotia in legatione transacta. Bud. 1074. Cujus exemplum e Dem. (347.) hoc affert in Lex. suo, Τοῦ ἀπαγγέλλειν τι τῶν πεπρεσβευμένων, παντελῶς [πάμπληθες R.] ἀπέσχεν, Eorum quæ in legatione facta erant. Et ex Eod. Τὸν φανερόν τι ποιῆσαι βουλευθέντα τῶν σοι πεπρεσβευμένων. ["Πρεσβεύω, Thom. M. 737. Legatos mitto, Diod. S. 2, 630. Deprecor pro aliquo, Phalar. 290. (cf. 286.) Πεπρέσβευκα, Philostr. p. 82. Boiss." Schæf. Mss. Thuc. 6, 104. Curo, Tracto, Diog. L. 1, 18 Lucian. Pisc. c. 23. Olear. ad Philostr. 484.]

Πρεσβεῖα, ἡ, Legatio, quam J. Poll. dici posse scribit ἐκδημον πολιτείαν. Hermog. Ἡ παρὰ Φίλιππον πρεσβεῖα, Legatio quam ap. Philippum obibat. Plato Epist. 7. Πρόφασιν τίνα πρεσβείας παρὰ τῆς πόλεως, Æschin. (39.) Ἀπαίρω πρὸς [ἐπὶ] τὴν πρεσβεῖαν, Proficiscor legationis obeundæ causa, Legatus eo, Aristot. Polit. Εἰς πρεσβεῖαν ἦλθον, Legati venerunt, ubi etiam legitur ἦλθον πρεσβεῖα. Est et ubi πρεσβεῖα dicantur Ipsi legati, Dem. Πρεσβείας πέμπειν, ut Latine, Missa ad aliquem legatio, Phil. c. 4. Πρεσβεῖαν ἐπέμπειν, Isocr. Symm. Πόσας δὲ πρεσβείας ὡς βασιλέα τὸν μέγαν ἀπέστειλαμεν; Sic paulo ante in Πρεσβεύομαι e Thuc. attulī, Πρεσβείας μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα. Item Plut. Coriol. (12.) Ἐκ δὲ τῶν Οὐελιτράνων ἦκε πρεσβεῖα, Athen. 4. Πολλῶν

δὲ πρεσβεῖων παραγνομένων πρὸς αὐτόν: ibid. Ὅταν δὲ μὴ παρὲν πρεσβεῖα. Demetr. Phal. de Cratero Macedone, Ὑπερηφάνως δεχόμενον τὰς πρεσβεῖας τῶν Ἑλλήνων. Quo referri potest, quod Æschin. (64.) dicit, Οὐδεμίαν πρεσβεῖαν εἰς προεδρίαν καλέσας. Q. l. Bud. citans p. 713. ait πρεσβεῖα accipi pro Legatorum numero et cœtu, ut θεραπεία dicitur Comitatus, itidemque ἰατρεία usurpari, et πνευστέα, et alia quædam. || Signif. etiam, inquit Idem ibid., Deprecationem, Greg. Naz. Τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ταῖς ἐκείνων πρεσβεῖαις ἀμεινον ἄγοιτο. Sic πρεσβεύειν supra pro Intercedere, Deprecari. Idem Bud. interpr. Postulatio, Preces, ap. eund. Greg. Naz. p. 624. Πρεσβεῖαν προσάγειν, Adhibere preces. ["Thom. M. 737. ad Charit. 454. 681. Valck. Anim. ad Ammon. 201. Musgr. Rhes. 401. Steph. Dial. 21. ad Diod. S. 1, 522. 2, 159. 177. Jacobs. Anth. 10, 224. ad Dionys. H. 4, 2316. Legatio, Sylb. ad Paus. 211. Ipsi legati, ad Dionys. H. 2, 915. Traité de paix, Schweigh. Præf. ad Polyb. 1. p. ix. Deprecatio, Phalar. 290a (cf. 286.)" Schæf. Mss.]

Πρέσβευσις, ἡ, Legatio, i. q. πρεσβεῖα, J. Poll. 8. Dionys. H. περὶ τῶν Θουκυδίδου Ἰδιωμάτων Poeticum esse dicit, uti tamen eo Thuc. (1, 73.) veluti nonnulli aliis: ut κωλύμη, ἀχθηδών, δικαίωσις. Alii Atticum esse volunt, et ita pro πρεσβεῖα dici ut καταβολήσις pro καταβολῇ, et ἀγάπησις pro ἀγάπῃ. ["Steph. Dial. 21. Koen. ad Greg. Cor. 21." Schæf. Mss. *Πρεσβευσία, Dionys. H. 6. p. 794.]

Πρεσβευτής, i. q. πρέσβις, Legatus, Æschin. Αἰρεθεὶς πρεσβευτῆς ἐπὶ τοὺς Ἀμφικτύονας. Sic Aristot. Polit. 4. Αἰρῶνται δὲ καὶ πρεσβευταί. Thuc. 3, (92.) Πέμπουσιν εἰς Λακεδαίμονα ἐλόμενοι πρεσβευτῆς Τισαμενόν, Tisamenum, quem legatum s. oratorem delegant, Spartam mittunt, Dem. pro Cor. Ὅπου πρεσβευτῆς ἐπέμφθη ὑφ' ἡμῶν ἐγώ. Aliquanto ante, Παραγενόμενοι πρὸς ἐμὲ οἱ παρ' ἡμῶν πρεσβευταί. Idem in Epitaph. Περὶ τῶν αἰχμαλώτων ἐλθόντα πρεσβευτὴν, Legatum de captivis missum. Athen. 12. Τριάκοντα πρεσβευτῶν ἡκόντων. Item Philo de Mundo τοὺς ἀγγέλους dicit esse πρεσβευτάς τινες ἀνθρώπων πρὸς Θεὸν καὶ Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, Legatos hominum ad Deum, et Dei ad homines. || Πρεσβεύω accipi tradunt non solum pro Legato et oratore, verum etiam pro Legato consulis vel prætoris: sicut πρεσβεύω significat Legatus et vicarius imperator sum. Quo referri queat, quod ap. Plut. Othone legitur, Τὸν πρεσβευτὴν τοῦ τάγματος. Ubi tamen Philadelphus, Seuiorem legionis, i. e. Qui legioni præest. Pro Legato, i. e. Vicario imperatore, qui et ἀντιστράτηγος, usurpavit idem Plut. Pompeio, Πρὸς δὲ τοῦτοις ἐλῆσθαι πεντεκαίδεκα πρεσβευτάς αὐτὸν ἐκ βουλῆς. Bud. ["Thom. M. 734. ad Charit. 715. ad Diod. S. 1, 292. 2, 607. 611. ad Dionys. H. 2, 932. 940. Valck. Adonias. p. 319. ad Mær. 239. Wessel. Obs. 132. Anmon. 118. 120. Conf. c. πρεσβύτης, ad Diod. S. 2, 239." Schæf. Mss. "Intercessor universi, dicitur S. Andreas, Andr. Cr. 284." Kall. Mss. *Ψευδοπρεσβευτής, Schol. Soph. Phil. 1338. *Πρεσβευτικός, Gl. Legatarius, Polyb. 9, 32, 4. Dionys. H. 1. p. 673, 23.: λόγος, Sermo a legato habitus, Diod. S. 733.]

* Ἀναπρεσβεύω, Joseph. A. J. 18, 2, 4.]

Ἀντιπρεσβεύομαι, E contrario legatos mitto, Vicissim legatos mitto. Pro quo Xen. dicit ἀντιπέμπειν πρέσβεις. At Ἀντιπρεσβεύω ap. J. Poll. 8. signif. E contrario legatus eo s. mittor. NAM SICUT Πρεσβεύειν dicuntur οἱ χειροτονοῦμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβεῖαν, AT Πρεσβεύεσθαι contra οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες, ut Ammon. tradit, et exemplis allatis supra docui, sic etiam ἀντιπρεσβεύειν et ἀντιπρεσβεύεσθαι. [Thuc. 4, 118. "Ad Dionys. H. 2, 994." Schæf. Mss. *Ἀντιπρεσβευτής, Gl. Prolegatus.]

Ἀποπρεσβεύω, Renuutio legationem, inquit Bud. 714., i. e. Acta in legatione expono, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω, Plut. Polit. Præc. Ὡς οὖν ἐμελλόν ἐπ' ἀνελθὼν ἀποπρεσβεύειν. Hom. Il. I. (422.) dixit ἀγγελίαν ἀποφᾶναι. Apud J. Poll. 8. legitur et Ἀποπρεσβεύσασθαι, dubium an pro πρέσβεις ἀποστείλαι. ["Hom. Il. 1. p. 372. Valck. Adonias. p. 203. *Ἀποπρεσβεῖα, Heyn. Hom. 5, 376." Schæf. Mss.]

Renuntiatio legationis, Polyb. 24, 10, 5. 26, 3, 14.]

Διαπρεσβεύω, Legatus dimittor. Apud Suid. Οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι σὺν Ἀρεοβίνδῳ. PASS. Διαπρεσβεύμαι, Legatos dimitto, h. e. In diversas partes mitto, πρέσβεις διαπέμπω, Aristid. Διαπρεσβεύετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ πόλιν. Quod vero Polyb. 5. dicit, Αἱ γὰρ παραγενόμεναι μεγάλας ἔδωσαν πληροφορίας διαπρεσβευόμεναι πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς βασιλεῖς, Bud. 713. interpr. Ultro citroque ventitantes ad componendam pacem. ["Toup. Emendd. 1, 246. Thom. M. 737. ad Diod. S. 1, 456. 2, 498. Heyn. Hom. 4, 490." Schæf. Mss.] Διαπρεσβεΐα, ἡ, Huiusmodi legatorum intercessio, Bud. 713. e Polybio subjungens, (5, 67, 11.) Ἐλέγοντο μὲν οὖν ταῦτα καὶ παραπλήσια τούτοις πλεονάκεις ὑπ' ἀμφοτέρων κατὰ τὰς διαπρεσβεΐας: [72, 9. 27, 8, 15. * Διαπρέσβευσις, Appian. 1, 90. 538. 2, 98. Schw., ubi al. * Περιπρέσβευσις.]

Ἐπιπρεσβεύω, Legatus mittor s. eo ad, πρέσβις πέμπωμαι ἐπὶ, J. Poll. 8. AT Ἐπιπρεσβεύομαι, Legatum mitto ad, ibid. ["Dionys. H. 1, 335. 2, 1166." Schæf. Mss.]

* Διαπρεσβεύω, κατὰ τινος, Legationem suscipio contra aliquem, Polyb. 23, 11, 8. Strabo 17. p. 1147. * Κυριαπρεσβεΐα, Apollon. Lex. 270.]

Παραπρεσβεύω, Legationem male gero, s. perperam, Aliter in legatione ago quam mandatū est, J. Poll. 8. Item cum accus. Ἀσχιν. Παραπρεσβεύσας τοιαῦτα κατὰ τῆς πόλεως. Sic supra πρεσβεύειν τι pro In legatione agere s. transigere. Παραπρεσβεύομαι i. q. παραπρεσβεύω: quo frequentius uti Dem. testatur J. Poll. 8.: Dem. (740.) Παραπρεσβεύσατο εἰς Αἴγυπτον. Plato, inquit Bud. 714., in principio 12 Legum, περὶ παραπρεσβεΐας loquens, παραπρεσβεύσασθαι voce passiva vocat Qui perperam legatione funguntur in exponenda legatione sua peregre: Ἀποπρεσβεύοντας μὴ ὀρθῶς, qui in reditu perperam renuntiant quæ responsa sunt. Sic Liban., exponens argumentum Orationis Dem. quam περὶ Παραπρεσβεΐας habuit, dicit Ἀσχινὲν πρεσβεύσαντα ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς Φίλιππον, ψευδῇ πρὸς Ἀθηναίους ἀπαγγέλλει. Afferam ipsius Platonis verba, quibus clare exponit quid sit παραπρεσβεύσασθαι: sic igitur ille initio libri 12 de LL. Ἐὰν ὡς πρεσβευτὴς τις ἢ κήρυξ ψευδόμενος τῆς πόλεως παραπρεσβεύηται πρὸς τινὰ πόλιν, ἢ πεμπόμενος μὴ τὰς οὐσας πρεσβεΐας ἐφ' αἷς πέμπεται, ἀπαγγέλλῃ, ἢ πάλιν αὐτὰ παρὰ τῶν πολεμίων ἢ καὶ φίλων μὴ τὰ παρ' ἐκείνων ὀρθῶς ἀποπρεσβεύσας γένηται φανερόν ἢ κηρυκεύσας. [I. q. simpl. πρεσβεύω, Polyb. 32, 18, 1.] Παραπρεσβεΐα, ἡ, Male gesta legatio. Vide in præcedenti verbo. Quintil. 7, 5. Male gestæ legationis, ap. Græcos et veris causis frequens: ubi juris loco quæri solet an omnino aliter agere quam mandatū sit, liceat; et quousque sit legatus: quoniam alii in renuntiando sunt: ut is qui testimonium in Verrem dixerat post perlatam legationem. Cic. dicit Legationem male obitam. Ex Eod. redditur Falsa legatio; itidemque παραπρεσβεύσασθαι, Falsam obire legationem. Exp. etiam Eminentia legatio. ["Ammon. 107." Schæf. Mss. * Παπαπρεσβεΐα, Tzetz. Ch. 6, 52." Elberling. Mss. * Παπαπρεσβευτής, Schol. Aristoph. N. 691.]

Συμπρεσβεύω, Collega et socius legationis sum, Communiter legationem oboeo, Ἀσχιν. [50. "Coray Theophr. 68. ad Malalam 2. p. 251." Schæf. Mss.] Συμπρεσβευτής, σύμπρεσβις, Collega in legatione, Qui communi legatione cum alio fungitur, Aristot. Polit. [Ἀσχιν. 24. "Coray l. c." Schæf. Mss.]

ΠΡΕΣΒΥΣ, vos, [et eus,] ὁ, Senex: unde ὦ πρέσβυ, O senex, ap. Alciph. Et in Lex. meo vet. πρέσβις ἄγλα γεραίε, ubi annotatur gen. communem esse πρέσβυς, Atticum πρέσβεις, ut πῆχewis, πελέκewis. Hesychio πρέσβεις sunt non solum γέροντες, sed etiam βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτιμώμενοι: ut πρέσβεις dicantur Quibus is honor eaque reverentia exhibetur, quæ senibus exhiberi solet. || Pro Senator affertur ex Epigr. Hesychio est ἀγορανόμος. || Eod. Hesychio teste πρέσβυς vocatur ὄρνις ὁ τροχίλος. Itidem et

A Aristot. H. A. 9, 11. de trochilo, Καλεῖται δὲ πρέσβυς καὶ βασιλεὺς: ut et Plin. 8, 25. Parva avis, quæ Trochilos ibi vocatur, rex avium in Italia.

FEM. Πρέσβεια, Senex, Vetula, Antiqua: ut θήλεια a θῆλυς, et ἡμίσεια ab ἡμισύς. E quo per sync. FIT Πρέσβα, ut πότνια a πότνια. Hæc in Lex. meo vet. traduntur, ubi πρέσβα exp. ἡ γεγηρακῖα, πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη: quod ap. Hom. legitur Il. E. (721.) et Θ. (383.) Ἥρῃ πρέσβα θεῶν, θυγάτηρ μεγάλῳ Κρόνῳ, Antiqua et veneranda Juno. Alibi dicit πότνια Ἥρῃ: T. (92.) Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη. Hes. quoque hoc πρέσβα exp. πρεσβυτάτη, ἐντιμος, σεμνή: quemadmodum et Eust. annotat πρέσβα dici ἢ κατὰ χρόνον, ἢ κατὰ τιμὴν. ["Heyn. Hom. 5, 129. 7, 621. * Πρέσβη, (Ætas,) Hom. H. in Merc. 431." Schæf. Mss.] Ex eod. Πρέσβεια FACTUM Πρέσβειρα existimant nonnulli, quod idem cum πρέσβα signif. ut πρέσβειρα θέμις ap. Hom. Affertur et πρέσβειρα Ἐρινύων pro Natu maxima Furiarum. [Aristoph. A. 883. A. 86. "Brunck. 3, 98. Macedon. 38. Markl. Iph. p. 347. Ilgen. ad Hymn. p. 484." Schæf. Mss.]

COMPAR. Πρεσβύτερος, Senior, Ætate provectior, Major natu, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ἦρξατο λόγου ὁ Φαρνάβαςος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος. Cui opp. νεώτερος, Junior, Minor natu, Plut. Νῦν πρεσβυτέρους ἐστὶ, πρότερον δὲ νεώτερος, de homine, Aristoph. B. (18.) Πλεῖν ἢ νῦν πρεσβύτερος ἀπέρχομαι, Ἀσχιν. De male Obita Legat. Πρεσβύτεροι ταῖς ἡλικίαις, Ætate majores. Ut plurimum οἱ πρεσβύτεροι, Quorum ætas jam ad senium vergit: siquidem quibus opp. modo οἱ νεώτεροι, modo οἱ ἀκμάζοντες. Aristot. Rhet. 2. Οἱ πρεσβύτεροι καὶ παρηκμακότες, Isocr. Symm. Θαυμάζω δὲ τῶν πρεσβυτέρων εἰ μηκέτι μνημονεύουσιν καὶ τῶν νεωτέρων, εἰ μηδὲν ἀκηκόασιν. Aristot. Εἰσὶ γὰρ οἱ μὲν νέοι, ἀνδρεῖοι καὶ ἀκόλαστοι· οἱ δὲ πρεσβύτεροι, δειλοὶ καὶ σώφρονες, Plut. Lycurgo, (20.) Ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ, Plato Epist. 7. Τῶν μισθοφόρων τοὺς πρεσβυτέρους, Veteranos milites. Et πρεσβύτερα δένδρα, Vetustiores arbores, Theophr. C. Pl. 1, 15. Item in Ecclesia πρεσβύτεροι, Latinis quoque Theologis Presbyteri, dicuntur Omnes in genere qui sunt ex Ecclesiastico, ut ita loquar, senatu: quorum alii politiam Ecclesiasticam administrabant, alii interdum et doctrinæ verbi præerant, ut apparet ex Ep. 1 ad Tim. 5, (1.) quorum munus vocatur κνβερνήσις, 1 Cor. 15. || Πρεσβύτερος, Vetustior, Antiquior, Magis priscus, Plut. Popl. π. λόγος. || Antiquior, ea signif. qua Cic. Ut omnes intelligerent nihil sibi antiquius amicitia nostra fuisse: ut ap. J. Poll. 2. Οὐδὲν ἐστὶ πρεσβύτερον, pro οὐδὲν τιμωτέρον. Plato Symp. Ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδὲν ἐστὶ πρεσβύτερον τοῦ ὡς οἱ βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι, Nihil mihi antiquius. Sic et ap. Dionys. Areop. frequens. Necnon Herod. (5, 63.) Τὰ γὰρ θεῶν πρεσβύτερα ἐποιεῖντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν, Antiquiora ac potiora ducebant: sumta metaph. a veneranda vetustate. [πρεσβύτερον κακὸν, Gravius malum, Soph. Œd. T. 1365.] UNDE Πρεσβυτέρως ap. Plat. de Rep. 8, (3.) Π. τετιμηκέναι, Antiquiorem habuisse, Antiquiore cura honorem ei habuisse, Bud. 716., ubi vide et alia. ITEM Πρεσβυτέρων, τὸ, Ordo presbyterorum, Presbyterium, 1 Tim. 4, (13.) Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου: quo nomine existimatur Apostolus significasse Cætum omnium illorum qui in verbo laborabant: ut Act. 20. At Luc. 22, (66.) Συνήχθη τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, Collegium seniorum, s. Seniores populi. Et Act. 22, (5.) Μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον, Totus seniorum ordo, Totus senatus, πᾶν τὸ συνέδριον. ["Hellen. Siebel. p. 94." Schæf. Mss.] || Affertur et pro Honor seuectutis e Daniele 1. nisi forte ea signif. SCR. Πρεσβυτερίων. [* "Πρεσβυτερίκος, Basil. Hom. Mor. 415. * Πρωτοπρεσβύτερος, Const. Porphyrog. de Imag. Edess. p. 96." Boiss. Mss. Socr. Hist. Eccl. 6, 323. "Andr. Cr. 222." Kall. Mss.] Συμπρεσβύτερος, Qui et ipse presbyter est, Qui et ipse e seniorum et presbyterorum collegio est, Compresbyter, ut Hieron. vocat. Utitur Petr. 1 Epist. 5, [1. "Dionys. Areop. p. 1. tit. p. 154." Kall. Mss. * Ὑποπρεσβύτερος, Athen. 478. * Ψευδοπρεσβύτερος, Pallad. V. Chrys. p. 38. Οἶον ἦσαν οἱ

κατὰ Βαβύλωνα ψ., de senibus Susannæ amatoribus. * Πρεσβυτερεύω, Didym. de Trin. 3, 37." Boiss. Mss.] SUPERL. Πρεσβύτατος, Maximus natu, Hesiod. 'A. (260.) de Atropo, Τῶν γε μὲν ἀλλάνων προφερές τ' ἦν πρεσβυτάτη γε. Athen. 10. Τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων, Plut. Lycurgo, Φυλετῶν οἱ πρεσβύτατοι. || Antiquissimus, Vetustissimus, Plut. Symp. 'Εν τοῖς πρεσβυτάτοις εἶναι τῶν θεῶν, Philo V. M. 3. 'Αρχηγικώτατον αἴτιον καὶ πρεσβύτατον ἔργον, Res antiquissima: de igne. Item Antiquissimus, ea signif. qua Cic. dicit, Naval apparatus ei semper antiquissima cura fuit. Plut. (6, 24.) "Ἄπερ ἐγὼ πάντων τῶν ἐκ φιλοσοφίας περιγινομένων ἀγαθῶν πρεσβύτατον κρίνω, Antiquissimum et potissimum. ["Πρέσβυς, Thom. M. 734. ad Charit. 715. ad Diod. S. 1, 292. 2, 159. 177. ad Dionys. H. 2, 948. Valck. Adoniaz. p. 318. Ammon. 118. 120. Conf. c. πρεσβύτερος, ad Dionys. H. 3, 1591. Avis nomen, Munck. ad Anton. Lib. 100. Verh. Πρέσβευς, de accentu, ad Mær. 260. Πρεσβύτερος, ad Dionys. H. 2, 932. Heyn. Hom. 6, 261. Thom. M. 42. ad p. 131. Phalar. 266. Majoris momenti, ad Liv. 1, 135. Dionys. H. 5, 399. Potior, ad Herod. 402. Pro positivo, ad Mær. 352. Conf. c. πρεσβύτατος, ad Diod. S. 2, 518. Schneid. Anab. 89. Heyn. Hom. 7, 42. (Plut. 2, 163. Cor., coll. 6, 748. Reisk.) Πρεσβύτερος Κόδρον, ad Corn. Nep. p. 16. Stav. 'Η πρεσβυτέρα θεός, ad Herod. 648. Γνώμη πρεσβυτέρα τῆς ἡλικίας, Dionys. H. 2, 912. Πρεσβύτατος, ad Thom. M. 43. Honoratissimus, Heyn. Hom. 4, 564. * Πρεσβύστατος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 206. (* Πρεσβίστατος, Nicander Θ. 344.) * Πρέσβιστος, Brunck. Soph. 3, 507. Gott. Anz. 1789. St. 55, p. 563. Antiquissimus, Epigr. adesp. 504. (507.) Honoratissimus, Augustissimus, Wolf, ad Hesiod. 100. ad Callim. 1. p. 16. ad Od. N. 142." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 700. Summus, Lycophr. 1448." Kall. Mss. Orph. Arg. 339. Blomf. Gloss. ad Æsch. S. c. Th. 386. Vide Schn. Lex. et Suppl. * Ἰσόπρεσβυς, Seni æqualis, Æsch. Ag. 78. Cf. Ἰσόπαις.]

Πρεσβύτης, Senex, Grandis natu, Ætate proventus, i. q. πρέσβυς, sed magis usitatum, Xen. Σ. (4, 17.) Ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μεριάκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης, Plut. Præc. Connub. 'Ο Πλάτων τοῖς πρεσβύταις μᾶλλον παρῆναι αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους, Aristoph. N. (359.) Χαῖρ', ὦ πρεσβύτερα παλαιγενέες. At e Num. 10, (31.) "Ἐσθ' ἡμῖν πρεσβύτης, Eris nobis ductor. [Aristot. Probl. 31, 26. Æsch. Eum. 644. 734. 1030. "Thom. M. 736. ad Charit. 715. Ammon. 35. Eran. Philo 164. Πρ. et γέρων quomodo differant, Boiss. Philostr. 392. Πρεσβύτης et πρεσβευτής conf., ad Dionys. H. 3, 1766. 1880." Schæf. Mss. * Πρεσβυτοδόκος, Æsch. Suppl. 675. "Θεοπρεσβύτης, ὁ, Ignat. 6. (ad Smyrn. §. 11.) cf. Pearson. not." Kall. Mss. * "Συμπρεσβύτης, Consenex, si dicere licet, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss.] FEM. Πρεσβυτίς, ἰδος, ἡ, Vetula, Ætate proventa, Anus, Æschin. (76.) Πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβυτίδας γυναῖκας, [Eur. Hec. 842. Lucian. 3, 117. LXX. 4 Macc. 16, 14. Epist. ad Tit. 2, 3. "Abresch. Æsch. 2, 102. Bentl. Opusc. 77. De accentu, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 287. Eichst. Præf. D. S. p. xxvi. Heusing. Emend. 169." Schæf. Mss. * "Πρεσβυτίδιος, Senilis, Ælian. V. H. (2, 34.) p. 160." Wakef. Mss. "Thom. M. 736." Schæf. Mss.] Πρεσβυτικός, Senilis: ὄχλος, Senilis s. Senum turba, Aristoph. (Πλ. 787.) πρεσβυτικά κακά, (270.) ἔλκη, Ulcera senum, Diosc. 1, 36. At πρεσβυτικοὶ θεοὶ dicuntur οἱ ἀρχαῖοι καὶ παλαιοί, Antiqui et veteres dii, Aristoph. Πλ. (1050.) "Ὁ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί. [Lucian. 3, 390. 392. 439. Plut. 1, 151. "Thom. M. 736. ad Lucian. 1, 825." Schæf. Mss.] Πρεσβυτικός, Seniliter, Quintil. γεροντικῶς, Senum more, Greg. Naz. Πρ. βακτηρεύοντες, Senum more baculo innitentes, [Plut. Theseo 14. * Πρεσβυτήρ, unde * Πρεσβυτεῖρα, Opp. K. 1, 464. ὁδμήν, quod Schneid. e v. 253. in ἡγήτειραν, aut saltem metri causa in * πρεσβυτεῖραν mutare voluit.]

["Πρεσβυτής, ἦτος, 8, Inscr. Dorica Gruteri p. 217. ἀνὰ πρεσβυτάτα, pro —ἦτα." Schn. Lex.]

A Πρεσβεύω, Senior sum, Natu major es, maximus sum, Ætate præeo, πρεσβύτερος ἢ πρεσβύτατος εἰμὶ, Thuc. (6, 55.) p. 215. 'Εν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρώτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεύσαι, i. e. διὰ τὸ τῶν ἐξ αὐτοῦ πρεσβύτατον εἶναι, Schol.: paulo ante dicit, Πρεσβύτατος ὢν Ἰππίας ἤρξεν. Sic et Herod. usus est ante eum 7, (2.) Τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀργαζαζάνης, Natu maximus erat, Cam. Itidem et Plut. Dion. (3.) Τεκόντη τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γενεᾶς νόον, ["Sic cum gen., Πρεσβεύειν τῶν ἄλλων τὴν ἡλικίαν, Majorem natu esse ceteris, Athen. 37. Item Vinum multis anis vetustius altero, Πολλαῖς πρεσβείων ἐτέρου περικάλλεσι ὥραις, dicitur ap. Athen. 29." Schw. Mss.] Quoniam vero natu majoribus honor deferri præ ceteris solet, inde factum est ut πρεσβεύω significet In honore et pretio sum, ut Cam. interpr. ap. Xen. 'Ελλ. 7, (1, 32.) p. 364. Βουλόμενος ὁ Εὐφρων, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἦν μέγιστος τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύειν. Sed quidam Codd. ibi habent πρωτεύειν. Quibus addi potest hoc Soph. Aj. (1389.) 'Ολύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ, pro τῶν ἐν Ὀλύμπῳ θεῶν ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων Ζεὺς, Jupiter cælitum antiquissimus, et præ ceteris honoratus; Jupiter, qui in Olympo ætate et honore ceteris omnibus anteit. Nisi malis, Moderator Olympi, sicut πρεσβεύειν Hes. exp. ἀρχειν. || Πρεσβεύω transitivam quoque signif. habet, cum sonat Honore afficio ut grandævum, Tali honore prosequor, qualis ætate proventus hominibus deferri solet, Primas defero, προτιμῶ, μεγαλύνω, ut Hes. exp.: Eur. Hipp. (5.) Τοὺς μὲν σέβοντες τάμια πρεσβεύω κράτη, Eos, inquit Venus, qui meum potens numen colunt et venerantur, honore afficio. Soph. Tr. (1067.) Καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσης πλέων, Ne matrem in majore honore ponas, Cam. Sic et Synes. Ep. 123. Μάρτυρα ποιῶμαι Θεόν, ὃν φιλοσοφία πρεσβεύει, Quem philosophia colit, et quo nihil habet antiquius. Itidem rem aliquam πρεσβεύειν dicimur pro Nihil antiquius ea habere, Honorem ei habere.

Synes. Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, Si philosophia primas partes dare animi tranquillitati didicit, h. e. primatum tribuere, προτιμᾶν πάντων, διὰ πλείστης τιμῆς ἀγειν. Basil. ad Episc. Occid. Τὸ δυσσεβὲς δόγμα τοῦ Ἀρείου πρεσβεύοντα. Bud. 714. Sic Plut. (Lucullo 3.) Τὰ πρὸς Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸ παντὸς ἰδίῳ τε καὶ κοινῷ συμφέροντος, Antiquiora et potiora ducens. Et Gal. Πρεσβεύειν τὴν ἄλογον τριβὴν, Usui quam rationi plus tribuere: ut ii faciunt, qui in usu omnia posita esse existimant, nec causas rerum atque rationes necessarias cognitu judicant. ["Præfero, Diog. L. in Proæmio p. 7. HSt." Seager. Mss.] J. Poll. Platonem quoque πρεσβεύειν pro τιμᾶν usurpasse testatur, e cujus Symp. Bud. affert, Ἀρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς ἱατρικῆς λέγων, ἵνα καὶ πρεσβεύωμεν τὴν τέχνην, Ut honorem ei habeamus. Pass. Πρεσβεύομαι, Antiquior habeor et honoror, Plato de LL. 9. Τὸ πρεσβύτερον οὐ μικρῶ τοῦ νεωτέρου ἐστὶ πρεσβεύομενον ἐν τε θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις, Honoratum, Bud. 714. Sic Plut. Αἰδώς τε καὶ εὐκοσμία πρεσβεύονται, Primæ eis deferuntur, Primo loco ponuntur et coluntur, Præ ceteris honorantur. Cui πρεσβεύονται paulo ante opp. ἀτιμάζονται. || Affero aliquid et constituo, Greg. Naz. 'Η ἐκ τοῦ νοητοῦ, τε καὶ αὐλὸν ταύτην ὑποστήναι πρεσβεύουσα. Alibi, "Ὁν ἡ ἀγία πρεσβεύει γραφή. Hæc prolixius Bud. 715. ["Thom. M. 737. Schneid. ad Plut. 28. Musgr. Heracl. 45. Wakef. Trach. 1065. S. Cr. 4, 79. Phil. 181. Eum. 1. Abresch. Æsch. 2. p. 1. Brunck. Soph. 3, 415. ad Lucian. 1, 794. Diod. S. 2, 506. ad Dionys. H. 1, 68. 252. 2, 988. Philostr. 214. Boiss., Plut. Mor. 1, 24. 910. ad Herod. 506. Ammon. 118. 120. Eran. Philo 172. Athen. 19. Honore afficio, Ruhnck. Ep. Cr. 9." Schæf. Mss. Herod. 7, 2. Soph. (Ed. C. 1418. cf. 366. Valeo, Divulgor, Arrian. Alex. 5. p. 169. Ὑπὲρ τούτων λόγος πρεσβεύει, Epict. 4, 8. Plato de LL. 6. p. 252 —752. Διὰ τὸ πρεσβεύειν τῶν πολλῶν πόλεων.]

Πρέσβευμα, τὸ, Honorarium, Legatio, VV. LL.: [vide Plut. 8, 142. Eur. Suppl. 173. "Valck. Diatr. 104." Schæf. Mss. * "Πρεσβευτής, Senior,

Ælian. V. H. 389. (sed v. nott.) Qui præstat, Philo A J. 2. p. 456, 42." Wakef. Mss.]

Πρεσβεία, Honos augustior, μείζων τιμὴ, Hes. [Æsch. Pers. 4. "I. q. πρεσβυγένεια, Fac. ad Paus. 1, 331. Sylb. 211." Schæf. Mss.]

Πρεσβείον, τὸ, Honorarium, quod meretur ὁ πρεσβείων, i. e., Is qui natu maximus est; s. Id quo aliquis πρεσβεύεται, i. e. Honoratur veluti major natu aut tempore prior aliqua in re. Plut. (9, 147.) Τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρωτεῖον, ὃ καλεῖται κυρίως πρεσβείον. Dicitur autem πρεσβείον ea forma, qua ἀπρωτεῖον et καλλιστεῖον, τὸ ἐκλεγέν γέρας καλλίστη, ap. Lucian. Itidem Polluci πρεσβεῖα sunt γέρα τὰ τοῖς πρεσβυτέροις διδόμενα. Schol. Sophoclis p. 26. πρεσβείον vocari scribit τὴν διὰ γῆρας προτίμωσιν, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον γέρας κατὰ προτίμωσιν. Bud. 716. Πρεσβείον est Legatum præcipuum quod pater maximo filio dedit, aut majori, ap. Dem. (955.) et in Paud. Alibi pro Jure præcipuo maximi filii, quod jus, primigenium, vel primigenia, dici potest: (1003.) Ὡστ' οὐ τῷ χρόνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ δικαίῳ πρεσβείον ἐχομεν τὸν νόμον τοῦτο εἰκότως. Est enim πρεσβείον, inquit, ἡ διὰ τὸ γῆρας προτίμωσις, καὶ τὸ δι' αὐτὸ διδόμενον. Sic accipere possumus quod ap. Suid. legitur, de Meriandro Cypseli Corinthiorum regis filio, Τὴν βασιλείαν κατὰ πρεσβείον λαμβάνει. Idem Suid. πρεσβεῖα exp. τιμὰς, γέρα, h. l. Χρηστὰ πρεσβεῖα τούτῳ τῆς μνήμης νῦν τε καὶ αἰεὶ νέμει. Hesychio vero πρεσβεῖα sunt κράτη, ἀρχιερεῖα, καὶ ἀρχεῖα, necnon ιερά. ["Cattier. Gazoph. 52. Wakef. S. Cr. 5, 61. Brunck. Soph. 3, 386. Heyn. Hom. 5, 467. Sylb. ad Paus. 211. Valck. Adoniaz. p. 320. Phœn. p. 18. 207. ad II. B. 494." Schæf. Mss.] Ionice pro Πρεσβείον DICITUR Πρεσβήιον, II. Θ. (289.) Agamemnon ad Teucrum, Πρώτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήιον ἐν χειρὶ θήσω: ubi Schol. τὸ ὑπὲρ τιμῆς διδόμενον δῶρον. ["Valck. Phœn. p. 18. Athlet. Stat. 23. Monum. Byz. 15. Heyn. Hom. 5, 467." Schæf. Mss. *Πρεσβεῖός, Pluris facio, Lycophr. 1265.]

Πρεσβεύς, ἑως, ὁ, Senex, i. q. πρέσβυς. UNDE Πρεσβῆες pro Πρεσβεῖς Ionice, ut βασιλῆες pro βασιλεῖς. Hesiod. 'A. (245.) "Ἀνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν γῆρας τ' ἐμέμαρπτον. Fit et in Lex. meo vet. hujus πρεσβεύς mentio, diciturque ita a πρεσβεύω derivari, ut ἰππεύς ab ἰππεύω: [vide Schol. Aristoph. 'A. 93. Πρεσβεῦσι, Lobeck. Phryn. 69. "Valck. ad Ammon. 12. Adoniaz. p. 319. Phalar. 14. 16. ad Mær. 239. Thom. M. 736. ad Charit. 715. Diod. S. 1, 723. *Πρεσβῆς, ἡ, Antiqua, Igen. Hymn. 593." Schæf. Mss. *Πρέσβις, ἡ, Schæf. ad Æsop. 107.]

[*Πρέσβος, τὸ, Senectus, i. e. Summi e senibus; vel Πρεσβος Ἀργείων, Quos Argivi cum reverentia suscipiunt. Pers. 629. βασιλεῖα γύναι, πρέσβος Πέρσαι. Cf. Gloss. in S. c. Th. 385." Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. 1364. "Heyn. Hom. 5, 129." Schæf. Mss.]

[*Πρεργευτής, pro πρεσβευτής, Cretice, Chishull. Antiq. Asiat. p. 115. 117. 122." Schn. Lex. "Πρεργευτής, *Πρεργιστος, *Πρεργεῖα, *Πρεργίῃα, Valck. Adoniaz. p. 319. Phœn. p. 18." Schæf. Mss.] "Σπέργυς pro πρέσβυς, Hes. et Etym." "Πέργεις, Hesychio Πρεσβεῖς." [Vide Lex. VV. Peregr.]

Πρέσβις etiam non modo Legatum significat, ut tum in supra cc. II., tum in hoc Prov. Πρέσβις οὐ τύπτε' οὐδ' ὑβρίζεται, jure enim gentium inviolabiles sunt legati, sed et de Ætatis honore dicitur, Plato de LL. 9. Κατὰ πρέσβιν ἰδέσθω. Cam. Ab J. Poll. κατὰ πρέσβιν exp. καθ' ἡλικίαν. [Schn. Lex. affert Hom. H. in Merc. 431. sed ibi legitur κατὰ πρέσβην. De Proverbio supra cit. vide Πρέσβυς.]

IPHΘΩ, Incendo, Inflammo, II. B. (415.) πῆσαι δὲ πυρὸς δῆοιο θύρετρα, I. (241.) νηὼν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, Ἀντὰς τε πῆσειν μαλεροῦ πυρὸς. || Flo, Influo, fusco. Sic et Hes. πῆσαι exp. non solum φλέξαι, verum etiam φυσῆσαι: unde et suo tempore πεπρησμένους dictos fuisse ait τοὺς πεφυσημένους: itidemque et πῆσεν exp. ἐνέπρησεν, ἐφλέξε, ἐφύσησεν, ἐκόλπωσεν. At Num. 5, (27.) Πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, pro

Venter ei inflatus rumpetur. Unde Βούπρηστις dicta, quod devorata a bobus ita eos inflet s. inflammet, ut rumpantur et dissiliant. ["Phalæc. 5. Brunck. Apoll. Rh. 169. 196. (4, 819. 1537.) Heyn. Hom. 4, 131. 272. 7, 196. Wakef. S. Cr. 2, 155. Casaub. ad Athen. 398." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 2, 17. Μάτην τὰ ἱστία μέσα πέπρησται.] Πῆσμα, τὸ, Ustio, Ambustio. || Inflatio, Tumor, ἐμφύσημα, Gal. Lex. Hippocr. Utitur hoc vocab. et Nic. Myrepsus. [Hippocr. Affect. c. 2. Οἶον πῆσμα πνέεται τε καὶ ἀπογέει.] Πῆσις, Ustio, Adustio, Inflammatio. || Inflatio: unde πῆσιος ap. Hippocr. Galenus exp. ἐμφυσήσεως. [Aret. 40, 41. πνεύματος, 76, 14. 119, 47. 105, 20. 120, 7.]

Πρηστήρ, ἦρος, ὁ, Qui incendit et inflammat: ut πρηστήρ ἄνεμος, Igneus turbo contacta amburens. Hesiod. Θ. 846. Plin. 2, 48. Quod si majore depressæ nubis eruperit specu, sed minus lato quam procella, nec sine fragore, turbinem vocant, proxima quæque prosternentem. Idem ardentior accensusque dum furit, Prester vocatur, amburens contacta pariter et proterens. Capite seq. dicit Fulmen distare a Prestere, quo Flamma ab Igne: hunc late fundi flatu, illud conglobari impetu. Seneca Nat. Quæst. 5, 13. Hic ventus circumactus et eundem ambiens locum, et se ipsa vertigine concitans, turbo est. Qui si pugnacior est ac diutius volutatur, inflammatur, et efficit quem πρηστήρα Græci vocant. Hic est igneus turbo. Aristot. de Mundo, 'Απὸ δὲ τῆς ζῆρας ἀναθυμιάσεως γίνονται ἄνεμοι τε καὶ πνευμάτων διαφοραὶ, βρονταὶ τε καὶ ἀστραπαὶ καὶ πρηστήρες καὶ κεραυνοί. Eod. I. Τὸ δὲ ἀστράψαν, ἀναπυρῶθην βιαίως, ἄχρι τῆς γῆς διεκθῆον, κεραυνὸς καλεῖται: ἐὰν δὲ *ἡμιπύρῳτον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλλως καὶ ἀθρόον, πρηστήρ. Est et χθόνιος πρηστήρ: ex Eod. enim hæc afferuntur, 'Αναφύσημα γῆς, πνεῦμα λέγεται, ἂν φερόμενον κατὰ τὴν ἐκ βυθοῦ τινος ἢ βήγματος ἀνάδοσιν: ὅταν δὲ εἰλούμενον πολὺ φέρεται, πρηστήρ χθόνιός ἐστι. Vide et Plut. de Plac. Philos. 3, 3. Psellus ἀπὸ τοῦ πρήθειν significante ἐμπιπρᾶν ideo dictum scribit, quoniam φλέγει, διὰ τὸ συνεπισπᾶσθαι μεθ' ἑαυτοῦ παχυμερεστέραν οὐσίαν ἐκ τοῦ νέφους, καὶ ταύτην ἐμπύρουν. Sic ap. Plut. Fabio, Πρηστήρι εἰκὼς ἄνεμος φλέγοντι κατερρήγγυτο: (Alex. 60.) In Epigr. πρηστήρ κεραύνιος, Fulmineus prester: Ὡλεσε γὰρ πρηστήρ σε κεραύνιος. [Xen. Ἑλλ. 1, 3, 1.] || Πρηστήρ dicitur et Serpens quidam ob inextinctæ sitis ardorem, quem infert morsu, i. q. καῦσος et διψὰς, Diosc. 7, 14.: Plin. Contra presteris morsum, et, Adversantur serpentium sceleratissimis, hæmorrhoidi et presteri. || Πρηστήρ dicitur etiam τῆς φάρυγγος τὸ ἐξῶθεν, ὑπὸ τοῦ φυσᾶσθαι πιμπράμενον καὶ ἀνοιδούμενον, in ira sc., teste J. Poll. 2, 134. Hes. vero πρηστήρας dici scribit τὰς ἐκ πλαγίου τοῦ τραχήλου ἡμῶν φλέβας. ["Jacobs. Anth. 9, 160. 365. Tull. Geni. 3. Kuster. Aristoph. 68. Toup. ad Longin. 308. Wolf. ad Hesiod. p. 129. 157." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 777. Aristot. Meteor. 3, 1. 'Ο νεὼς ἐνεπρήσθη, πρηστήρος ἐμπεσόντος, Lycophr. 1018. βαρεῖ πρηστήρι κυμαίνων ἅλα, Eur. Thes. Fr. 1. ὀμμάτων δ' ἀπὸ Αἰμοσταγέϊς πρηστήρες ρεύσονται, i. q. ρύακες. *Πρηστηροειδής, Nili Epist. 1. p. 2." Boiss. Mss.] Πρηστήριος, Amburens in modum presteris. Exp. et Fulmineus, quo significatur potius ὁ κεραύνιος. [*Πρηστηρίως, Ardenter, Dionys. Areop. 25." Kall. Mss. *Πρηστηριάζω, Herodian. Epimer. 111." Boiss. Mss.]

[*Πρηστός, unde] "Εὔπρηστος, Accensu ustuque "facilis. Suidæ et Hesychio *εὐφύσητος, Inflatu fa-

"cilis." [II. Σ. 471. ἀντή.] Πρηστικός, Adurendi et inflammandi vim habens. Item Inflans. Unde πρηστικώτατον Gal. ap. Hippocr. exp. ἐμφυσητικώτατον. Fortasse ET Πῆστις dicta παρὰ τὸ πῆσθαι, ὃ ἐστὶν ἐμφυσᾶσθαι. Est autem Suidæ εἰδος κήτους θαλασσίον, ἡ λεγομένη μάλθη: quod δυσανταγώνιστον esse dicit. A. Plin. vocatur Pristis, ut 9, 3. Plurima autem et maxima in Indico mari animalia: e quibus balæna quaternum jugerum, pristis ducenum cubitorum. Et cap. seq., Maximum animal in Indico mari Pristis et Balæna est: in Gallico Oceano Physeter, ingentis columnæ modo se attol-

lens. ["Jacobs. Anth. 7, 147." Schæf. Mss. Cf. Βούπρησις, Κυνόπρησις.] Apud Aristot. SCRIPTUM Πρίσις, [quod vide infra sub th. Πρίω.]

* "Πρησιών, ad Lucian. 1, 348." Schæf. Mss.

Ἀναπρήθω, Incendo, Inflammo, Uro, i. q. ἐμπρήθω. || Item ἀναπρήσας pro ἐκφυσήσας accipiunt ap. Hom. in hoc hemistichio passim obvio, Δάκρυ' ἀναπρήσας. Hes. vero ἀναφυσήσας. Exp. etiam Magna copia effundens, e Didymo. ["Heyn. Hom. 5, 621. 7, 196. 8, 105. ad Dionys. H. 1, 544. Wakef. S. Cr. 2, 155. * Ἀποπρήθω, 154." Schæf. Mss. Ἀπέπρησα, Archilochij Fr. 130.]

Ἐκπρήθω, Incendo, Inflammo, ["ad Diod. S. 1, 414." Schæf. Mss. * Ἐκπρησμός, Schol. Aristoph. Ὀρν. 1243. Θ. 564.] Ἐκπρησις, Incensio, Inflammatio, ἐκπύρωσις, Hes. [* "Ἐκπρηστος, Heyn. Hom. 7, 801." Schæf. Mss.]

Ἐμπρήθω, Incendo, Inflammo, Xen. Ἑλλ. 1, (6, 27.) Τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis, Aristoph. N. (398.) πῶς δὴτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; Non incendit Simonem? Σφ. (36.) Ἐχουσα φωνὴν ἐμπρησμένης υἱός, Suis ustæ. || Inflo, Il. A, (481.) Ἐν δ' ἀνεμος πρήσεν μέσον ἱατίον, Inflavit et implevit, Cavum in eo sium fecit. ["Ad Diod. S. 414. Heyn. Hom. 4, 131. 5, 455. 6, 291. 8, 104. Toup. Opusc. 1, 50. Fischer. Ind. Palæph., ad Il. Θ. 217. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss. Poëtice Ἐνπρήθω, Il. Π. 82. πυρὸς αἰθόμενοι Νῆας ἐνπρήσωσι.] Ἐμπρησμός, Incensio, Inflammatio, Philo de Mundo, Ἐμπρησμός καταλαμβάνει, καὶ ῥεύμα αἰθερίου πυρὸς ἄνωθεν ἐκχεόμενον. Ubi Bud. vertit Deflagratio grassatur. Pro Incendium posuit Plut. (9, 280. 10, 345.) et Philostr. ["Phryn. Ecl. 148. Thom. M. 860. ad Diod. S. 2, 455. ad Lucian. 1, 433." Schæf. Mss.] Ἐμπρησις, ἡ, i. q. ἐμπρησμός, Æschin. (76.) Ἐμπρήσεις οἰκίων. ["Wakef. S. Cr. 4, 35." Schæf. Mss.] Ἐμπρηστής, Qui incendit et inflamat, etiam Incendiarius, ut Tac. et Suet. vocant, [Procl. Paraphr. 231. * Ἐμπρηστός, unde * Δυσέμπρηστος, Mathem. Vett. 82. * Κατεμπρήθω, Eur. Herc. F. 1151. ubi Duportus legit * Ἀπεμπρήθω, sed prior lectio melior est. * Προεμπρήθω, Dio Cass. 525. "Anna C. 392." Elberling. Mss. * Προσεμπρήθω, LXX. Exod. 22, 6. Hes. 792. * Συνεμπρήθω, Eur. Rhes. 489. Strabo 14. p. 949., 15. p. 1045.]

Καταπρήθω, Comburo. Exp. et Deuro, item et Incendo. Utrouque modo, sc. et pro Comburo et pro Comburo et pro Incendo, accipi potest ap. Herodian. (8, 1, 9.) Τὰ μὲν ἐκφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες. Pro Comburo, Exuro, κατακαίω, ap. Suid. Κελεύοντος Κύρου ἵνα καταπρησθῇ ὧν. Ex Epigr. vero καταπρήσας affertur pro Deussit. ["Wakef. S. Cr. 2, 155." Schæf. Mss. * Κατάπρησις, Basil. 3, 499. * Κατάπρηστος, unde] "Εὐκατάπρηστος, "Combustu "facilis, ut Hes. quoque εὐκατάπρηστον exp. * εὐκαυστον, εὐχερῶς καίμενον," ["Pseudo-Chrys. Serm. 130. T. 5. p. 835, 27. Εὐκατάπρηστος γὰρ ἡδοναῖς ἢ νεότης, ὥς ἐλαιωδεστέρα πρὸς ἔξαιψιν." Seager. Mss. "Schol. Jo. Climac. 144. 356. ἄλῃ." Boiss. Mss. * Ἐγκαταπρήθω, Phalar. Epist. 122. * Ἐπικαταπρήθω, Appian. B. C. 2, 203. * Συγκαταπρήθω, Paus. Cor. 194. Dio Cass. 414, 58. * Περιπρήθω, Quint. Sm. 11, 435. Dio Cass. 461=658.]

* Πρίθω, i. q. πρήθω, Etym. M. Vide ad Hes. 2, 1020. Cf. Πρίω.]

Ceterum Πρήθω tradunt derivari e Πρῶ, ut Πλήθω e Πλῶ: e quo πρῶ derivatum et Πίμπρημι sicut Πίμπλημι e Πλῶ, et Ἰστημι e Στῶ. [Πρέω, unde ἔπρεσε, Hesiod. Θ. 856. * Πρημι, unde πέπρησο, Athen. 75.] Igitur Πίμπρημι sive Πίπρημι, Incendo, Inflammo, Comburo, Plut. Alex., Πίμπράναι τὰ βασίλεια καὶ διαφθεῖρειν. Et partic. πίμπρας, Qui incendit. Pass. Πίμπραμαι, Incendor, Inflammor, Uror, Ardeo: ut καίομαι. Metaph. accipitur pro Uro, ea signif. qua Terept. Uro hominem, Suet. Urebant anxiam mentem varia undique convitia: quo modo et πνίγω, item δάκνω et κνίζω usurpantur, itidemque Lat. Mordeo, Pungo. Sic Πίμπραμαι, Uror, ut Plaut. Uritur cor mihi. Lucian. (1, 92.) Οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι, Non mediocriter

me hæc urunt, i. e. Non levi tristitia me afficiunt. || Inflo, ut et πρήθω. Pass. Πίμπραμαι, activa signif., tam pro Inflammo quam pro Inflo, habes in l. quodam Nicandri c. in Βούπρησις. Idem tamen et pro Inflammor s. Ardeo, Θ. (306.) de hæmorrhoo, Τῇ μὲν ὀδαξαμένης τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται οὖλα, ubi Schol. ὑποκαίεται καὶ πυροῦται, veluti manso pipere aut sinapi, s. πυρακτοῦνται καὶ ἀναβράζονται. Reperitur et Πίμπράω sive Πιπράω: unde Πίμπρην ap. Hes. ἐμπυρίζειν, καλεῖν, φυσᾶν. Et πιμπρᾶσθαι itidem ap. Eund. Affertur et πιπράσαι pro Inflare. ["Πίμπρημι, Brunck. Aristoph. 1, 26. Porson. Phœn. 531. Valck. p. 191. Boiss. Philostr. 426. Lucian. 1, 66. Wakef. S. Cr. 2, 154. Πίμπρη, imper., ad Mær. 209. Πίμπραμαι, ad Charit. 440. ad Dionys. H. 5, 124. Tumeo, Musgr. Or. 147. Πίμπράω, Tro. 1279. Wakef. Ion. 539. 1312. Πίμπρημι, Πίπρημι, ad Dionys. H. 3, 1671." Schæf. Mss.] * Ἀπρητον, Hes. exp. ἀφλόγιστον, Non inflammatum s. incesum, a πίμπρημι, Incendo, Inflammo.]

* Ἀναπίμπρημι, Nicander Θ. 179. ψαφάρεσ' δ' ἀναπίμπραται αὐχλὴν, olim ἀναπιμπλ.]

Ἀντιπίμπρημι, Vicissim incendo, uro.

Διαπίμπρημι, Penitus inflammo, Peruro. Quo modo et Διαπρήθω usurpatur: unde Διατεπρήσθαι ap. Diosc. 6. Alii simpliciter etiam exp. Uro, Ἀδύρο. [Διαπίμπραμαι, Tumeo, Nicander A. 340.]

* Ἐκπίμπρημι, s. * Ἐκπιπράω, Theod. Prodr. 2." Elberling. Mss. * Συνεκπίμπρημι, Niceph. Blemm. 150.]

Ἐμπίμπρημι, sive Ἐμπίπρημι, Incendo, Inflammo, i. q. Ἐμπρήθω, Aristoph. (N. 1484.) ἐμπιπράσαι τὴν οἰκίαν, Plut. Ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν, Tauro inclusos ustulabant. Pass. Ἐμπίμπραμαι s. Ἐμπίπραμαι, Incendor, Inflammor, ἐμπυρίζομαι, καίομαι. ["Brunck. Aristoph. 1, 26. 124. 2, 130. ad Dionys. H. 3, 1334. ad Charit. 440. 442. T. H. ad Lucian. Dial. p. 36. ad Herod. 670. * Ἐμπιπράω, Toup. Opusc. 1, 311. Emendd. 1, 75." Schæf. Mss. "Planud. Ovid. Met. 2, 792." Boiss. Mss. Ἐμπιπράμαι, Jambl. V. P. 240. Kiessl. Ἐμπιπρᾶ, Gl. Incendo, Inflammo, Incendium facio. * Ἀντεμπίμπρημι, Herod. 5, 102. * Παρεμπίμπρημι, Strabo 16. p. 107. Sieb. Τὸ μὴ παρεμπίπρασθαι τὰ σκέλη. * Συνεμπίπρημι, Plut. 7, 781.]

Καταπίμπρημι sive Καταπιπράω, Incendo, Inflammo, Incendio absumo, Comburo, Plut. Camillo, Κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας, Facibus injectis inflammabant et comburebant domus, Basil. Φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ. Pass. καταπιμπράσθαι, Comburi, κατακαίεσθαι, Pind. [Fr. inc. 114. Plut. B, 581. Pomp. 18. "Boiss. Philostr. 426." Schæf. Mss. * Προκαταπίμπρημι, Ante comburo, affertur e Dione Cassio.]

* Παραπίμπρημι, Pass. Παραπίμπραμαι, Inflammor, Xen. Ἰππ. 1, 4. Casaub. ad Strab. 15. p. 1042.] "Περιπίμπρημι, Coneremo," ["Kuster. V. M. 87." Schæf. Mss.]

* Περιπιπράω, Passim incendo, Xen. K. 10, 17.]

* Συμπιπράω, Theod. Prodr. 5." Elberling. Mss.]

Υποπίμπρημι, Succendo, Faces subijcio: unde υποπιπράναι, Succendere. [Aristoph. A. 349.] At υποπρήσαι est potius a VERBO Ὑποπρήθω, itidem signif. Succendo, Incendo. Exp. tamen et Concremo. ["Herod. 4, 69. Ὑποπρήσαντες τὰ φρύγανα." Schw. Mss. "Wakef. S. Cr. 3, 146." Schæf. Mss.]

* Πρηδών, όνος, ἡ, Inflatio, Tumor, Inflammatio interiorum partium, Nicander Θ. 365. θοῶς δ' ἐπὶ γυνὴ χέονται Πρηδόνες, Aret. 76, 14. Αἱ τῆς φλεγμονῆς πρηδόνες.]

Πρημαίνειν, Spirare, Flare, Vehementer et furenti impetu spirare, λάβρως φνῆσαι καὶ μαίνεσθαι, παρὰ τὸ πρήσαι, q. e. φνῆσαι, ut annotat Schol. Aristoph. et Suid. in Aristoph. N. (336.) Πλοκάμους θ' ἐκατογκεφάλα Τυφῶ πρημαινούσας τε θυέλας.]

* Πρημαδίη, Species oleæ, Nicander A. 87.]

Πρήθμα, dicitur ἡ πολύποδος κεφαλὴ, s. πλεκτάνη, "ut alii volunt. Hes."

“ΠΡΗΜΝΑΔΕΣ, et ΠΡΗΜΝΑΙ, Thynnacei generis species sunt, Hes. Apud Suid. Πρηνάς, “είδος ἰχθύος.” [* Πρημάς, ἦ, Artemid. 2, 14. Opp. A. 1, 183. Πρημνάς, Athen. 328. Phot. * Πρημαὶ καὶ πρημάδες γένος ἰχθύων.] “Πριμαδαί, Primadiae, “Pisces qui sese in caeno abscondunt, Aristot. H. A. 8, 15. Gaza Primadas vocat.” [Schneider. Hist. Liter. Piscium p. 63.]

ΠΡΗΝΗΣ, Pronus, In caput propendens, Praeceptus, Il. Π. (413.) πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ Κάππεσε, Od. E. (374.) πρηνὴς ἀλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας, Πηχέμεναι, Il. Z. (307.) Πρηνέα δὸς πεσέειν, Da ut pronus s. praiceps corruat, Δ. (544.) Πρηνέες ἐν κόνιησι γέαντο, Φ. (118.) πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο, Ω. (11.) Ἄλλοι ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ἵππιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς. Itidem ap. Athen. (447.) de iis qui vino inebriati sunt, Ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ἵππιοι, Proni et supini. Plut. Symp. 5, (6.) Οἱ ἀσπράγαλοι τόπον ἐλάττω κατέχουσιν ὀρθοὶ πίπτοντες ἢ πρηνεῖς. Mox dicit ἐπὶ στόμα προνεύειν pro πρηνῇ κείσθαι: sicut et Hesychio πρηνὴς est ἐπὶ πρόσωπον πεπτωκώς: Galeno vero πρηνὴς in Lex. Hippocr. πρὸς τὴν γῆν νενευκός. Item τὰ πρηνῇ τοῦ σώματος ap. Aristot. Partes corporis pronæ, de Part. Anim. 4. Item aliquis πρηνὴς γίνεται, cum vel ab alio vel a se in caput praecipitatur; et in suspensio πρηνὴς γίνεται, Qui, laqueo aptato, ex alto sese in caput dejecit, ut Judas Act. 1, (18.) Πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, Praecipitatus erepuit medius. Itaque πρηνὴς γενόμενος idem signif. cum πρηνιχθεὶς s. καταπρηνιχθεὶς, κατενεχθεὶς, Cum se ex alto pronum in caput dejecisset. Matth. 27, (5.) simpliciter dixit, ἀπελθὼν ἀπήγγατο, Se strangulavit, s. Gulam laqueo offocavit. [“Wakef. Alc. 132. S. Cr. 2, 70. 5, 98. Jacobs. Anth. 11, 327. Heyn. Hom. 4, 272. 5, 191. ad Timæi Lex. 221. Valck. Phœn. p. 399.” Schæf. Mss. Aristot. H. A. 2, 2. not. Schleusn. Lex. V. T. Lobeck. Phryn. 431.]

“Ἐπιπρηνὴς, Cernuus, In faciem inclinatus, ut qui in terram spectant, Hes. in Ἐπιπρηνὴς et Ἐπιπρηνέες.”

Καταπρηνὴς, Pronus dependens, simpliciter Dependens, aut Pronus, Od. N. (164.) Χεῖρ καταπρηνεὶ λάσας, Il. O. (397.) ὃ πεπλήγετο μῆρὼ Χερσὶ καταπρηνεῖσι. Tibull. dicit Manu prona fundere Falerna. “Heyn. Hom. 4, 271. 6, 302. 7, 28. 269.” Schæf. Mss.]

Προπρηνὴς, Pronus, Praeceptus, πρηνὴς προνεύων, dependens, Il. Ω. (18.) Ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, (218.) Σκηπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνέες ἐνώμα, Ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκε, Schol. eis τοῦμπροσθεν, Ante se, s. In anteriorem partem. Item (Od. X. 98.) φαργάνῳ προπρηνεὶ τῦψας, Prono ense. “Προπρηνέες, Hesychio ἔμπροσθεν κατωφερές, et ἐπὶ πρόσωπον: quod et προπρηνέες, et quidem rectius.”

Πρηνηδόν, Praecipitando in caput, Prone, Nonn. Jo. 4, 117.]

Πρηνίζω, ἔω, Pronum in caput dejicio, Praecipitem do s. ago, Praecipito. Unde πρηνιχθεὶς, in Epigr. Praecipitatus: πρηνιχθέντα, Hes. exp. ἐπὶ πρόσωπον καὶ ἐπὶ στόμα πεσόντα, sed mallet κατενεχθέντα: itidemque pro κατέβαλεν, quo exp. πρηνίζε, mallet dicere πρηνῇ κατέβαλε. [“Isidor. Aeg. 3. Valck. ad Rön. p. 63. ad Herod. 450. (6, 27.)” Schæf. Mss.] Πρηνισμός, Praecipitatio, Dejectio in caput, vel Subversio, Eversio, ex Orac. Sibyll.

“Ἀποπρηνίζω, Nonn. D. 26. p. 502.]

Καταπρηνίζω, Pronum s. Praecipitem dejicio, [“Nicander Θ. 824. Nonn. D. 4, 395.” Wakef. Mss.] Ex Epigr. [Leon. Tar. 74.] affertur Καταπρηνώσας, pro Praecipitasti, Pessundedisti: a VERBO Καταπρηνώω: quod fuerit potius a πρηνός, s. πρανός, quam πρηνὴς.

“Πρανὴς, i. q. πρηνὴς: quod Eust. posteris Homeri usitatius esse scribit: alii vero communis esse linguae dicunt, Ionicum autem πρηνὴς: ut πρηνὴς pro

PARS XXIV.

A πρᾶος Ionica itidem dialectus usurpat. Gal. de Usu Part. 3. Οὐδὲν οὐθ' ἵππιος οὐδεὶς οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Et πρανὴ φύλλα ap. Theophr. H. Pl. 1, 16. quibus opp. τὰ ἵππια. Et πρανὴς τεῖχος, Murus pronus et qui ruinam minari videtur; vel etiam qui pronus corruit, τεῖχος τὸ ἐπὶ τὰ πρόσω πεσόν, Eust. ap. quem et πρανὴς τόπος, ὃ κατάντης: sicut πρανὴς ὁδὸς dicitur Via declivis, per quam sc. decursu pronos agitur aliquid. Sic Ἴππ. (8, 6.) Κατὰ τὰ πρανῇ ἐλανόμενοι, Per loca declivia: quibus opp. ὄρθια, item ἀνάντη: (3, 7.) p. 547. Πρὸς ἅπαντες καὶ κατὰ πρανούς καὶ πλάγια ἐλαύνειν. Vide et quæ in “Ορθιον atque “Ορθιάδε ex Eod. attuli. Apud Aristot. τὰ πρανῇ Gaza vertit modo Pronæ corporis partes, modo Dorsum, Tergum: ut, Ἐν τοῖς πρανέσι, Parte prona, In tergo: τὰ πρανῇ δασεῖς, Pilosi in parte prona, de Gen. Anim. 1. Et, Πρὸς τὰ πρανῇ πέφυκε, Tergo est admotum, de Part. Anim. 4. Sic Gaza, qui itidem πρανὴς ὄστρακον vertit Testa in dorsum data. Plin. autem τὰ πρανῇ accipit pro Parte superiore; quippe qui hæc Theophrasti de foliis loquentis, Τὰς ἴνας καὶ τὰς φλέβας ἐν τοῖς πρανέσιν ἔχουσι, sic verterit, Nervos in superiore habent parte. Non male, igitur Gaza τὰ πρανῇ in animantibus vocat Dorsum, Tergum; id enim in superiore parte est, in iis sc. quæ prona terram spectant. || Πρανῇ Hes. exp. etiam κοῖλα. [“Paus. 3, 189. coll. 188. Jacobs. Anim. 319. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 32. ad Mær. 318. Timæi Lex. 221. et n., Toup. Opusc. 1, 371. ad Lucian. 1, 299.” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 431.] Καταπρανὴς, i. q. καταπρηνὴς, Pronus, Declivis, κατωφερὴς, Hes. [“Ad Timæi Lex. 221.” Schæf. Mss. * “Καταπρανῶς, Const. Manass. Chron. p. 9. var. lect.” Boiss. Mss.]

Πρανός, ὃ, i. q. πρανὴς, Pronus, Declivis: unde πρανόν, κατωφερές, πρανές, Hes. [Πρανοτέρη τῇ φάλαγγι, Arrian. Anab. 1, 1, 10. not.]

Πρανίζω, ἔω, Pronum praecipitemque dejicio, Praecipito: idem cum Πρηνίζω, quod Eust. exp. ἐπὶ πρόσωπον βίπτω. Unde ap. Hes. Πρανιχθέντα, τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα. At in Lex. meo vet. sicut Πρανὴς exp. κατωφερὴς, ita etiam πρανίζει, κάτω φέρει.

[* “Πρανεὺς, Mær. 318. et n., Toup. Opusc. 1, 371.” Schæf. Mss.]

ΠΡΙΑΜΑΙ, Emo, i. q. ἀγοράζω, et ὠνούμαι, ut Hes. quoque testatur, Dem. (309.) Ὁ ὠνούμενος νενίκηκε τὸν λαβόντα, ἔαν πρίηται. Interdum cum accus. rei venalis, interdum cum gen. pretii. Od. E. (115.) τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν εἴοσι, ubi quidam subaudiunt ἐπὶ, ut dicat, Quis te emit ut bonis suis praeficeret? Alii etiam Sua pecunia. Cum accus. et gen. simul: Athen. (568.) e Comico, Μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Xen. Ἑλλ. 3, (2, 22.) Πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. Sic Lucian. (1, 528.) Τὸ μὴ ἀλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, Duodecim bobus a Minerva emit, nisi malis redemit, ut urbs non caperetur. Ubi etiam nota πρίασθαι παρὰ τινος. Sicut vero dixi quosdam ap. Hom. πρίατο κτεάτεσσιν εἴοσι exponere Emit bonis suis praeficiendum, sic ap. Xen. (Ἀπ. 2, 5, 2.) Λέγεται ἐπιστάτην εἰς τὰργυρεία πρίασθαι ταλάντων, Talento emisse dicitur quem argentifodinis praeficeret. De rebus vilibus et nullius pretii, Athen. (547.) e Comico, [imo, Tragico, Soph. Aut. 1170.] καπνοῦ σκιάς Οὐκ ἂν πριαίμην: ut et ap. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Contra Xen. (Aj. 477.) Πριαίμην τοῦτο πρὸ πάντων χρημάτων, Omnibus hoc pecuniis meis redimerem, etiam Omnibus pecuniis anteferrem: ut sit πρὸ πάντων χρημάτων ἐλολίμην: K. Π. 3, (1, 20.) p. 41. Κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μὴ ποτε λατρεῦσαι ταύτην: quemadmodum Chrys. de Sacerd., sed cum dat., Ὁ μὴ χρημάτων μηδὲ ἄλλου τινὸς τοιούτου, ἀλλ' ἰδίῳ θανάτῳ τὸ πολίμνιον πριάμενος. Quibus in ll. πρίαμαι interpretandum potius Redimo, sicut et ap. Xen., cum l. c. dicit, Λέξον μοι ὁπόσον ἂν πρίαμο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, ubi etiam nota πρίαμαι ὥστε ἀπολαβεῖν pro τὸ ἀπολαβεῖν, ut Lucian. (1, 528.) Τὸ μὴ ἀλῶναι τὴν πόλιν ἐπρίατο

βοῶν δώδεκα. Pro Redimo accipitur et alia signif. sc. pro Conduco, Bud. 228. Proprie ἐργολαβεῖν, Redempturas facere, ut mancipēs et conductores solent: quod et μισθοῦσθαι et πρίασθαι dicitur. Sic J. Poll. 9. Τὸ μέντοι τὰ τέλη παραλαμβάνειν, εἰποῖς ἂν πρίασθαι καὶ μισθώσασθαι: sicut ibid. οἱ ἄρχοντες dicuntur πιπράσκειν et ἀπομισθοῦν τὰ τέλη: unde τελῶναι quoque dicuntur οἱ πριάμενοι (s. οἱ ὠνούμενοι) τὰ τέλη. Sic ap. Cic. redemptores dicuntur redimere vectigalia, pro quo ap. Ulpian. legitur Redempturas facere. Refert huc Bud. quod ap. Dem. (1253.) legitur, Ὅποτε ὁπώραν πρίαίντο, ἡ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι, ἡ ἄλλο τι τῶν περὶ γεωργίαν ἔργων ἀναφοῖντο. Ubi nota πρίασθαι, μισθοῦσθαι, et ἔργον τι ἀναφεῖν s. ἐργολαβεῖν, vicinæ significationis verba, pro Redimere, Conducere, Faciendum suscipere. || Coniunct. ΜΟΔΟ Πρίωμαι, Emam, Aristoph. B. (1229.) Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Egone emam huic? ἀγοράσω, ὠνήσωμαι; IMPER. Πρίω, Eme. In sequenti comp. [Phot. Πρίω ἀγοράσω.] Etiam ACT. Πρίημι, Suid. ἀγοράζω. ["Πρίαμαι, Phryn. Ecl. 56. Musgr. Hel. 891. Kuster. Aristoph. 2. Herodian. Philet. 453. et n., Brunck. ad Anacr. p. 108. ad Charit. 296. ad Herod. 621. De constr., ad Xen. Mem. 2, 5, 3. Ruhnk. p. 229. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 167. Πρίασθαι τινι, Seidler. Dochm. 386. Brunck. ad Anacr. p. 82. Lips. Aristoph. A. 812. Πριάμενος, Qui emit, Πλ. 884. Πρίω, Brunck. Aristoph. 3, 59. (A. 35.)" Schæf. Mss. Pro πρίασο, Lobeck. Phryn. 360. Eur. Med. 232. Πόσιν πρίασθαι χρημάτων ὑπερβολῇ. Πρίαμαι, quomodo declinetur, Lobeck. Phryn. 137. *Πριατός, unde *Ἀπριατος, Plato Gorg. p. 484=317=126. "Apollin. Ps. 43." Kall. Mss. "Ad Herod. 215. Hymn. in Cer. 132." Schæf. Mss.] "Ἀπριατήν, Sine emtionis s. redemptionis pretio, "Gratis, Od. E. (317.) "Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσατο Φεῖδων Ἡρώς ἀπριατήν, Gratis me tractavit, nec ullum a me sumtum exegit pretium. Ubi adverbiale est. Pro nomine autem accipi potest Il. A. (99.) ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι "ἐλικώπιδά κούρην Ἀπριατήν, ἀνάποινον, Nullo redemptam pretio nec ullo persoluto lytro." ["Ruhnk. ad H. in Cer. 132. coll. Vossio, Heyn. Hom. 4, 44. 45." Schæf. Mss.]

Ἀποπρίαμαι, Emo, i. q. πρίαμαι, Aristoph. B. (1227.) Ὡσαίμινι ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον, i. e. ὠνήσαι s. ἀγόρασον τὴν λήκυθον, sc. ab Æschylo. Respondet Eur., τὸ τί Ἐγὼ πρίωμαι τῷδε; Quamobrem ego emam huic? Ubi nota etiam Ἀποπρίω imperativum "Att. pro ἀποπρίασο," ut πρίω ap. Eund. N. (614.) Μὴ πρίω, παῖ, δᾷδ, Ne eme, puer, facem: ["Coray Theophr. 230." Schæf. Mss.]

Ἐκπρίαμαι, i. q. ἐξωνοῦμαι, Eximo, Bud. e Lys. (810.) Τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαίντο, Data pecunia sese criminibus eximebant. Idem interpr. non solum Redimo, sed et Corrumpto, citans ex eod. Lys. 151 (=678.) Ἐκπρίαμένοι τοὺς κατηγοροῦς, οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν. ["Brunck. ad Anacr. p. 107. ad Charit. 568. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. p. xiii." Schæf. Mss.]

SED ET Ἐκπρίω pro Redimo, affertur e Prov. Solomonis (24, 11.) itidemque e Chrys. Ἐκπρίουν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, Redimere occisum ne cesses. Quibus adde quod ap. Hes. legitur, Ἐκπρίου, ἀγόρασον, ἐλευθέρωσον. Quæ omnia sunt a VERBO Ἐκπρίω, id autem compositum est e Πρίω. UNDE Πρίον, quod Suid. exp. ἐλευθέρωσον, Redime, Libera: cui subjungit, Πρίω, ἀγόρασον, quod ex Aristoph. paulo ante attuli. Apud Hes. vero legitur non solum Πρίω, ἀγόρασον, SED ET Πρίων, ἀγοράζων: pro quo rependendum fortasse Πρίων. ["Πριούμενος, Vox nihili, Liban. 3, 7. de Socrate, Τότε πεινῶν ἐσθίειν, ἀντὶ Περσικῆς πριούμενος τραπέζης. Sic Morell. et Reisk., quorum tamen ille vertit, Habuit loco Persicæ mensæ. Leg. ποιούμενος." Bast de VV. Nihili vel Dub. ad calcem Scap. Oxon. *Προσεκπρίαμαι, Dio Cass. 400.]

"Συμπρίαμαι, Coëmo, Aristot. Pol." ["Lysias p. 715." Seager. Mss.]

["*Υποπρίαμαι, Theophr. Char. 11, 5. p. 230. Cor. lectio susp.]

¶ Πρίαμος, ὁ, Nomen regis Trojani, qui cum Πόδαρχος ante diceretur, Πρίαμος ideo vocatus est, quod capta ab Hercule Troja, Hesione soror ipsum ἐπρίατο καλύπτρας γυναικείας, αὐτῇ ἀπελθοῦσα αἰχμάλωτος ὑπὸ Τελαμῶνι, Eust. e Lycophr. Frequens ejus mentio ap. Hom. pariter ceterosque tam Poetas quam prosæ Scriptores. Etymi meminit et Serv. Æn. 1. Tum Hercules Priamum quoque redemptum a vicinis hostibus, in paterno regno locavit: unde et Πρίαμος dictus est, ἀπὸ τοῦ πρίαμαι, Emo. ["Jacobs. Anth. 9, 490." Schæf. Mss.] Πριαμικός, Priamicus: Πριαμικαὶ τόχαι, Proverbialiter pro Summis infortuniis; a Priamo, qui capta urbe, amisso regno, tota demum progenie orbatus, cum ad aram confugisset, hostili manu interemptus est. ["Thom. M. 647." Schæf. Mss.] ET Πριαμῆιος: quo adjectivo Latini quoque Poetæ utuntur; nam Virg. Priameia sceptrā, Ovid. regna, Virg. virgo, de Cassandra Priami filia. Πριαμῆις, Patron. fem. gen. i. e. Priami filia, Priameis. At masc. PATRONYM. Πριαμίδης, Priami filius, Priamides. ["Clark. ad Il. A. 398. Musgr. Hel. 362. *Πριαμῆς, 1173. (Or. 1587.) *Πριαμύλλιον, Bast Lettre 158." Schæf. Mss.] Inde et VERB. Πριαμοῦσθαι, Priamum fieri, i. e. Radi: ex eo, quod Tragici Priami personam rasam introducebant. Eust. 1344. Ὅμηρον ἐφ' ὅσον ἐχρῆν διασκευάσαντος τὸ κατὰ Πρίαμον πάθος, οἱ μὲθ' Ὅμηρον καὶ κείρουσιν αὐτόν ὅθεν καὶ Πριαμωθῆναι, τὸ ξυρηθῆναι ἐπεὶ ὁ τραγικὸς Πρίαμος ξυρίας εἰσήγετο: quod Πριαμωθῆναι fuisse scommaticum addit. [Cf. Phot.] Itidem ap. Hes. Πριαμωθήσομαι, ξυρήσομαι ἐπεὶ δὴ τὸ τραγικὸν τοῦ Πρίαμον πρόσωπον ξυρίας ἐστὶν

IPIN, Prius, Ante, Il. Ω. (728.) οὐδέ μιν οἶω Ἡβὴν ἵζεσθαι πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης Πέρσεται, Nam urbs funditus excindetur, prius sc. quam ipse ad pubertatem perveniat. Alia duo similia exempla ex Eod. vide in Ὀφελλον, T. 2. c. 1560. Sic et Od. E. 334. Ἄλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Itidem cum geminum πρὶν ap. eum legitur, præcedens significat Prius, Ante, sequens autem Quam, pro quibus in prosa πρότερον et πρὶν, s. πρότερον et πρηνή, ut in sequentibus dicitur. Eod. modo Il. B. 344. ὥς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν, Habens consilium immotum ut antea. Ubi nota corripi secus quam alibi. Necnon πολὺ πρὶν, Multo s. Longe ante, Il. A. 236. Item ὁ πρὶν, Qui ante fuit, Prior, Pristinus; vel etiam Superior, ut ap. Thuc. ὁ πρὶν χρόνος, Superius tempus, Tempus elapsum ante hoc. Greg. ἡ πρὶν ἀκοσμία, Deformitas quæ antea erat, quæ superioribus diebus erat, vel superiori tempore: Ἐννεῦθεν κόσμον ἡ πρὶν ἀκοσμία λαμβάνει, Prisca s. Pristina, Bud. Sic Idem, Εἴτ' ἐνέπαιζον ὅσα βουλομένοις ἦν; τῆς πρὶν τοῦ ἀνδρὸς δυναστείας ἀντίρροπα. Item ap. Soph. (Aj. 618.) τὰ πρὶν ἔργα, Res ante gestæ. Interdum τὸ πρὶν sive Τοπρὶν, Prius, Ante, i. q. πρὶν, Il. X. 154. ὅθι εἴματα σιγαλόμεντα Πύνεσκον — Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, Ubi vestimenta lavabant antea Trojanæ pacis tempore: sc. πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν, Priusquam Achivi advenissent. Sic ap. Eur. κὰν ἄμουνος ἦ τοπρὶν. || Priusquam, Antequam: in qua signif. interdum cum indic. jungitur, interdum cum conj., sæpius cum infin. Latini itidem suum Priusquam et Antequam modo cum indic., sæpius cum conj. construunt, Bud. 970. Cum indic., ut Il. A. (29.) Τήνδ' ἐγὼ οὐ λύσω πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Non dimittam antequam eam senectus invadet. Item e Thuc. Πρὶν ᾗρετο δύναμις τῶν Ἀθηναίων, pro Priusquam Atheniensium potentia augesceret. E Dem. Πρὶν ἀπέδωκε, Antequam reddidit. Ex Isocr. Πρὶν ἀπετέλεσα τὸν λόγον, sc. οὐκ ἀπέστην. Sic et præcedente πρότερον, ut videbis infra. Cum conj. Synes. Φθάνει διαφθαρέντα πρὶν εἰς τὴν φύσιν ἐπανέλθῃ. Sic Greg. Naz. Πρὶν ἐπιστῇ. Et, Πρὶν γέννηται, ap. Eust. Itidem et Soph. Aj. (742.) πρὶν πατρὶν αὐτὸς τύχη, Antequam ipse coram adesset. Et πρὶν ἀκούσῃς, Antequam audieris, Hesiod. Μῆτε δίκην δικάσῃς, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς. Quibus addere potes πρὶν ὥρη, pro πρὶν ὥρη γέννηται, vel etiam γένουτο: nam et cum optativo construitur interdum, ut Od. O. (393.) οὐδέ τι σε χρὴ, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι. Sæpissime cum

“ ἡ δρυῖνον ξυλον. Et Aristoph. 'A. (180.) πρίνινοι
“ ἄνθρακες. Apud ("Opv. 615.) extat DIMIN. Πρί-
“ νίδιον, Parva ilex.” [* Πρίνων, Gl. Iletum, Ili-
cetum.]

ΠΡΙΩ, SIVE ΠΡΙΩ, utrumque enim agnoscit J. Poll. 7, (114.) posterius tamen usitatus esse innuens, cum ait, Πρίειν δὲ λέγεται τὸ πρίζειν, Serro, Serra seco, findo, deseco, præcido. Thuc. 4, (100.) p. 154. Δίχα πρίσαντες, Cum serra fidissent. Pass. Πρίομαι s. Πρίζομαι, Serra secor s. divisor: unde ap. Suid. Πρίεται, σχίζεται. Et ad Hebr. 11, (37.) Ἐλθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Aristoph. (B. 927.) μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας, Noli serrare dentes, s. stridere, s. frendere dentibus. Et Suid. e Babrio, Κάκεινος εἶπε τὰς σιαγόνας πρίων: quod exp. βρύκων: Βρύκων autem, τρίζων τοὺς ὀδόντας, Stridens dentibus. Celsus certe dixit Dentibus stridere, pro eo quod Hippocr. πρίειν ὀδόντας. || Stringo, Constringo, Alligo: nam πρίσθεις exp. ἐξαφθεῖς, desumptus, ap. Soph. (Aj. 1030.) Ζωστήρι πρίσθεις ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων. || Πρίεται Hes. exp. φουσούται: qua signif. πρήθεται usurpatur. [“ Πρίω, ad Charit. 506. Musgr. Hel. 396. Jacobs. Anth. 8, 324. Brunck. Apoll. Rh. 201. (4, 1671.) Soph. 3, 489. ad Diod. S. 2, 232. Lobeck. Aj. p. 383. Toup. Ep. de Syrac. 336. ad Mær. 101. ad Lucian. 1, 197. De quant., Porson. Med. p. 7. Πρίζω, Diod. S. 1, 193. 320.” Schæf. Mss. Plut. V. Homeri 16. Plato Theage 124. Opp. K. 4, 138. θυμὸν ὀδᾶξ πρίοντες, Themist. 295. Οὐχ οἷος πρίεσθαι καὶ βασκαίνειν, Opp. 'A. 3, 315. χειρὸς δ' ἀπολείβεται αἷμα Πριομένης. Vide Schn. Lex. et Suppl. * “ Πρίσμος, Lobeck. Aj. p. 384.” Schæf. Mss. Πρίσμοις, Hesychio βίαιος κατοχαῖς.]

Πρίσμα, τὸ, Scobs eorum quæ serra secantur: ut ῥίνημα s. ῥίνισμα, Eorum quæ lima: τόννευμα, Eorum quæ terno: et πελέκημα, Quod securi dolando decedit resectum. Theophr. (H. Pl. 5, 6, 3.) Τὰ δὲ χλωρὰ ξύλα λίαν συμμύει, καὶ ἐνδέχεται ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα καὶ ἐμπλάττει, Scobs serræ dentibus adhærescit atque retinetur. Diosc. vero πρίσματα vocavit Scobem etiam a vermibus erosam, s. Lignorum cariem: de styrace, Δολίζουσι δὲ αὐτὸ τοῖς ἐκ τοῦ δένδρον πρίσμασιν, ἅπερ ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιράται. [“ Jacobs. Anth. 9, 455.” Schæf. Mss. Geometricum corpus, Prisma, unde * Πρίσματιον, Theo ad Ptolem. Σύνταξ. p. 262. * “ Πρίσματοκαύστη, Instrumentum aliquod, Chemicis Græci in Notit. Mss. 6, 311.” Elberling. Mss.] Ejusd. signif. EST Πρίωμα: unde ap. Hes. Πρίωσι, πρίωσι: quod verbale est potius a VERBO Πρίω, idem significante cum Πρίω, Serro, Serra seco s. findo. Sed minus usitatum est hoc quam illud. [“ Πρίω, Πρίωμα, Mazocch. Tab. Heracl. p. 221.” Schæf. Mss. * Πρίωτος, unde * Ἀπρίωτος, Hippocr. 907. Μὴ ὑπερβάλλειν ἀπρίωτον, 912. Πεπρωμένον ἢ ἀπρίωτον τοῦ ὀστέου. Item * Διαπρίωτος, ibid. ὀστέον, a v. * Διαπρίω. Vide Schn. Lex. Suppl. vv. Πρίω, Διαπρίω.]

Πρίσις, ἡ, Fissio s. Divisio quæ serra fit. || Sicut vero πρίειν ὀδόντας dicitur Frendere s. Stridere dentibus, ita et πρίσις ὀδόντων, Actio ipsa frendendi s. stridendi dentibus, Plut. (7, 798.) Δήγμασι χειλῶν καὶ πρίσειν ὀδόντων. [“ Lobeck. Aj. p. 383.” Schæf. Mss.]

Πρίστις, Qui serra aliquid secat et findit, J. Poll. 7. Οἱ δὲ πρίσται, τομεῖς ἂν καλοῖντο. || Πρίστις, pro quo inversa scriptura ap. Suid. Πρήστις, ap. Aristot. Piscis cetacei generis: H. A. 6, 12. Δελφίς δὲ καὶ φάλαινα καὶ τὰ ἄλλα κήτη ὅσα μὴ ἔχει βράγχια, ἀλλὰ φουσηῖρα, Ζωοσκοῦσι· ἔτι δὲ πρίστις καὶ βοῦς. Plin. 9, 13. Quæ pilo vestiuntur, animal pariunt, ut pristis, balæna, vitulus. Sic et alibi passim ap. eum legitur Pristis: ut mendosa videatur scriptura quæ ap. Aristot. extat. Athen. Πρίστεις καὶ φάλαινα. [Latine Pistrix, Cic. in Orat. 440. Neptunia pistrix, Flor. 3, 16. marina, Sen. Hipp. 1049. Pistrix citatas sorbet aut reddit rates.] ΑΛΙΟΘΥΙ Πρίστις ap. eund. Athen. (784. 484.) est Genus poculi, item et Navigii ap. Polyb. (17, 1, 1.) Πέντε λέμβους ἔχων καὶ μίαν

πρίστιν, ἐφ' ἧς αὐτὸς ἐπέπλει. Virg. Æn. Pistrim vocat, Velocem Mnestheus agit acri remige pistrim. Fortasse autem tam illi generi Poculi quam huic Navigii Pistris nomen piscis dedit. [Navis rostrata, Liv. 32, 32. cf. 35, 26. 44, 28.] || Magis proprie Πρίστις dicitur Serra, ut ap. J. Poll. 7, (26.) Πρίων, πρίστις, ἡ καλουμένη ῥίνη: [ubi tamen Buttm. Lexil. 111. mallet πρίστις, ut Hes. quoque habet Πρίστη, ῥίνων, πρίων. “ Πρίστις, Jacobs. Anth. 7, 147.” Schæf. Mss.] “ Πρίστις, Pistris, Genus navigii ap. “ Polyb. Sic Liv. Pistris terno remorum ordine “ agebatur, Virg. Velocem Mnestheus agit acri remige “ pistrin. Scribitur et πρίστις, inversis literis.”

Πρίστηρ, ἦρος, ὁ, i. q. πρίστις. Videtur pro πρίστις quoque accipi, i. e. Serra. [“ Epigr. adesp. 200. Lobeck. Aj. p. 383.” Schæf. Mss. Aqu. 1 Reg. 7, 9.] UNDE Πρίστηροειδὴς αἰχμή ap. Suid. ἐκ τοῦ πρίζω, inquit: ut πρίστηροειδὴς αἰχμή sit Serrata cuspis, Mucro serratim dentes habens, [Πρίστηροειδὴς, * Πρίστοειδὴς, Schleusn. Lex. V. T.]

Πρίστος, Serra dissectus, sectus, fissus, Od. Σ. (195.) Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πρίστον ἐλέφαντος. Et πρίστον, Marmoris genus ap. Joseph. Ant. Jud. Sectivum s. Sectile marmoris genus: quod sc. serra secari s. dissecari solebat. [Plut. 6, 170. “ Jacobs. Anth. 9, 217. Lobeck. Aj. p. 383. ad Charit. 300. ad Lucian. 1, 294. Valck. Hipp. p. 240. 288. Diatr. 210.” Schæf. Mss. * Ἀπρίστος, Quint. Sm. 12, 137. “ Æneas Tact. 20.” Kall. Mss.] “ Δύσπρίστος, “ Serra ægre secabilis s. Sectu difficilis,” [Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.] Εὐπρίστος, Serra eleganter sectus s. dissectus, Qui serra facile dissecari s. secari potest, [Theophr. l. c. * Εὐπρίστια, Schol. Ven. II. Θ. 93.] Νεόπρίστος, Recens serra dissectus, Qui non ita pridem serra sectus est, Od. Θ. (404.) κολεῶν δὲ νεοπρίστον ἐλέφαντος.

[“ Ἀναπρίω, Reseco, LXX. Bel. et Drac. 1. Nicander Θ. 308. ubi tamen Schneid. reposuit ἀναπρίουσιν. * Ἀνάπρισις, Hippocr. Epist. p. 1288. in var. lect. * ἀνάπρισις.]

Ἀποπρίω, Serra deseco, præcido, abscindo, amputo, [Herod. 4, 65. * Ἀποπρίζω, Gl. Deseco. * Ἀπόπρισμα· ῥίνισμα, Scobs. “ Casaub. ad Athen. 88.” Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 123. ubi vulgò * Ἀπόπρισμα.]

Διαπρίω, Serra dissecō, diffindo, δίχα πρίω, ut Thuc. loquitur. Synes. Ep. 104. Ὡς κατεαγῶς εἶη καὶ διαπρίεται τὸ σκέλος, Se crus fregisse ac serra præcidendum s. desecandum curare, Medium secare. Et διαπεπρισμένος, Serra dissectus s. fissus: Plato Symp. “ Ὡς περ οἱ ἐν ταῖς στήλαις ἐκτεννωμένοι, διαπεπρισμένοι κατὰ τὰς ῥίνας γεγονότες, Facie dimidiata, Peñares dissecta luscaque, cujusmodi videntur in numismatis priscis, Bud. 229. in Καταγραφῇ. || Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, Frendere cordibus, ut ii qui πρίουσι τοὺς ὀδόντας, Act. 7, (54.) Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἐβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ' αὐτὸν, Fredebant cordibus et stridebant dentibus in eum. [“ Toup. Epist. de Syrac. 336. Valck. Adonias. p. 368. ad Lucian. 1, 197. ad Herod. 473. Jacobs. Anth. 8, 324. Lobeck. Aj. p. 384.” Schæf. Mss. Eubulus ap. Schol. Eur. Med. 613. Τί ποτ' ἐστὶν ἅπαντα διαπεπρισμένα Ἡμίσε' ἀκριβῶς, ὥς περ εἰ τὰ σύμβολα; Vide Elmsl. * “ Διαπρίζω, Chrys. in Ps. 44. T. 1. p. 642, 5. Ἀποπον; τέκτονι μὲν παρακαθήμενον, καὶ διακλῶντα καὶ διαπρίζοντα θεώμενον, μὴ ἀπατεῖν λόγον.” Seager. Mss. Διαπρίζει, Hesychio διαπερᾶ. * Διάπριστος, J. Poll. 10, 28. Salmas. Exerc. 651. * Ἐκδιαπρίζω, Appian. 2, 556.]

Ἐκπρίω, Serra execo s. excido. Unde ἐξέπριον ap. J. Poll. 7. et e Thuc. [Plut. 7, 358. LXX. Sap. 13, 11. * Ἐκπρίζω, Geop. 9, 11, 7. * Ἐκπρίσμα, Aristot. de Generat. 1, 2.]

Ἐμπρίω, Serra iucido, Serratis incisuris sum: “ Nicander enim Θ. 71. ἐμπρίωντ' ὀνόγγυρον dixit pro “ πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα, ideoque τραχὺν, Schol. “ Idem 'A. 533. ἐμπρίοντα σίνηπι vocat, quoniam et “ ipsum est ramulis asperis, necnon τραχὺ τῇ γούσει, “ teste eod. Schol. Ubi tamen in textu scriptum “ ἐμπρίοντα,” [AB * Ἐμπρίους.] “ Dicitur etiam ἐμ-

“πρίεν τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere et
“εὐμπρίγγειν, Infrendere dentibus: ap. Suid. Οἱ δὲ,
“εὐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τοῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ, γε-
“γόνασιν κρείττους.” [Hippocr. 913. Πρίονι χρὴ
“φαρὰκτὸν εὐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀστέον, Galen. 8, 8.
“συνγμός, Aët. 175. Alex. Trall. 6. p. 266. “Ad
“Diod. S. 2, 232. 558. Lobeck. Aj. p. 384. Comprimo,
ut dentes, ad Lucian. 1, 197. *Εμπρίζω, Diod.
S. 2, 602. *Εμπρισμός, Segaar. in Daniel. p. 18.”
Schæf. Mss. *Εμπρίω, Opp. K. 2, 261.]

Εμπρίω, In superficie serro. || Dicitur aliquis
item εὐμπρίειν, cum dentibus super aliqua re frendit:
ut ap. Hes. Εμπρίων, τοὺς ὀδόντας τριζων. [“Ad
Lucian. 1, 354. Ruhnck. Ep. Cr. 69. ad Charit. 506.
Jacobs. Anth. 8, 307. 324.” Schæf. Mss.]

Καραπρίω, Serra deseco, præcido, discindo, con-
cido, [“Toup. Opusc. 1, 534.” Schæf. Mss. Nicander
A. 283. *Καραπρίζω, Amphiloeh. 91.” Kall.
Mss.]

Παραπρίω, Serra s. Juxta seco. Παραπρίσμα, τὸ,
Scobs quam serræ dentes egerunt e ligno quod dis-
secatur. At Hierocles, Veterinarius medicus, παρα-
πρίσματα vocat Concretos humores in suris equorum:
Παραπρίσματα, inquit, λέγεται ἡ μελικηρίδες, ὑπὸ τινῶν
δὲ ὀδαρίδες, ἅτινα γίνονται ἐν τοῖς κυνόποσιν ἢ σουροῖς
λεγομένοις. [Aristoph. B. 882. παραπρίσματ’ ἐπὼν pro
λεπτολογίαις.]

[*Υποπρίω, Strideo, Lucian. 1, 351. τοὺς ὀδόντας.]

Ἀπρίξ, Tam tenaciter et firmiter, ut serra desecari
nequeat. Hes. exp. προσπεφυκώς, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς,
δὲ οὐχ οἷον τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν: quæ desumta
sunt e Schol. Soph. (Aj. 310.) p. 19. meæ Ed. Κόμην
ἀπρίξ ὀνυξὶ συλλαβὼν χερσὶ. Itidem ap. Theocr. 15,
(68.) ἀπρίξ ἔχεν Εὐνόα ἀμῶν, Schol. exp. *ἐμπεφυκ-
τός, ὥστε μὴ διαπρίσαι τὴν συμφύειαν: sumta metaph.
a lignis quæ nodis ramisque ita dura sunt et συμπε-
φυκτά, ut serra secari et dividi non queant. [Vide
Blomf. Gloss. ad Æsch. Pers. 1058. “Brunck.
Apoll. Rh. 140. Soph. 3, 422. Lobeck. Aj. p. 384.
Heind. ad Plat. Theæt. 328. Villos. ad Long. 45.
Toup. Epist. de Syrac. 336. Opusc. 1, 383. 2, 180.
Valck. ad Theocr. x. Id. p. 177. 368. Mær. 84. et
n., Timæi Lex. 47. et n., ad Thom. M. 106. 107. ad
Lucian. 1, 462. ad Herod. 480.” Schæf. Mss. *Ἀ-
πριγδος, neutr. plur. “Ἀπριγδα, adv., i. q. ἀπρίξ,
Æsch. Pers. 1062. 1068. *Ἀπριγκτος, s. *Ἀπρι-
κτος, Choëph. 423. nott.]

At Πρίων, onos, ὁ, Serra, i. q. πρίστις, Plut. (8, 598.)
Κτύποι φαισθήρων καὶ τριμμοὶ πριόνων. Vide Πέλεκυς.
Gal. duo serrarum genera enumerat, μαχαιρωτὸν et
ὀδοντωτὸν, de quibus supra. || Captiosi perplexique
argumenti genus, quod alio nomine κροκοδείλιτην
vocant, ut testatur quidam Doxopater Comm. in
Athenionum. [“Crinag. 37. Brunck. Aristoph. 3,
59. Lobeck. Aj. p. 383. ad Anton. Lib. 71. 156. 196.
De quant., Porson. Med. p. 7.” Schæf. Mss.
Schleusn. Lex. V. T. Terebra, Paul. Æg. 6, 88. Phot.
Πρίων ὀδοντῶν, τὸ ἄρμενον πρίων δὲ, ὡς παίων,
ὁ τέμνων τῷ ἄρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν, πρίονες
διὰ τοῦ ὁ· Κράτινος.]

Πριονοειδής, Serræ figuram habens, Serratus, Diosc.
Πριονοειδής, In modum serræ, Serræ figura, [Geop.
2, 6, 29.] Πριονώδης, i. q. πριονοειδής, Athen. 13.

Πριονώδεσι πηξίμασι. Et πριονώδη φύλλα, Folia ser-
rata, s. Serram figura sua repræsentantia. Theophr.
(H. Pl. 1, 10, 5.) Καὶ τὰ μὲν εὐσχίστα καὶ οἷον πριονώ-
δη, καθάπερ τὰ τῆς ἐλάτης. At Plin. 16, 24. dicit abieti
esse folia secta pectinum modo. [“Meleager 111.”
Schæf. Mss.] Πριονωτός, Serratus, quasi a verbo

Πριονοῦσθαι, In serram conformari, i. q. πριονώδης s.
πριονοειδής, Aristot. H. A. 3, (7.) de cranio, Τούτου
δὲ τὸ πριονωτὸν μέρος, ῥαφίς. Apud Suid. autem LE-
GITUR, Πριόνωτοι, ὅφεις οὕτω λεγόμενοι: pro quo
dubium est reponendumne sit πριονωτοὶ an πριονόνω-
τοι, ut sic vocentur a dorso serrato: [“Philostr. p.
99. c. 7.” Kall. Mss. Πριονωτός, J. Poll. 10, 56. ex
Aristoph. “Wakef. Trach. 12. Jacobs. Exerc. 2,
125. Anth. 7, 3. Aristoph. Fr. 221.” Schæf. Mss.
Philostr. Icon. 1, 10. p. 867. V. Apoll. 3, 2. *Πριο-
νωτή, ἡ, Mathem. Vett. p. 83. *Πριόνιον, Gl. Ser-

A rula: *Πριονίζω· Serro. *Πριονίτις, ἡ, Herba, i. q.
κέστρον, Betonica, Alex. Trall. 9. p. 531.]

ΠΠΟ, Pro, Ante, Coram. Sed hæc Gr. præp.
cum a me redditur Latina Pro, intelligendum est de
ea signif. quam habet, cum dicitur Pro foribus stare,
et Pro æde, ap. Cic., sc. Pro significante Ante, hoc
quidem certe in loco; alioqui enim etiam Pro i. e.
ὑπὲρ, ea declarari interdum, aliquanto post docebo.
Itidem enim Græce πρὸ τῶν θυρῶν, et πρὸ τοῦ ναοῦ.
Sic Apoll. Rh. 1, (781.) πρὸ πόλης, Ante urbem. Et
πρὸ δόμων, Eur. Ante ædes. Ex Eod. autem affertur
et cum verbo motus ad locum, (Hec. 59.) ἄγετε πρὸ
δόμων, pro Ducite ante domum, i. e. Ducite s. Edu-
cite foras. Est porro hinc compositum πρόδομον:
sicut πρόθυρον ab illo πρὸ θυρῶν. Il. E. 96. Θύοντ’
ἀμπεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας, i. e. ἔμπρο-
σθεν ἑαυτοῦ. Apud Eund., in Ἰλιόθι πρὸ et οὐρανόθι
πρὸ, quidam πρὸ exp. itidem ἔμπροσθεν. At Il. Δ.
(373.) πρὸ φίλων ἐτάρων δῆοισι μάχεσθαι, jungitur
πρὸ cum verbo μάχεσθαι, atque adeo hinc ortum
esse putatur προμάχεσθαι, quod et sine adjectione
ponitur. Apud Plut., Πρὸ ἑαυτοῦ λάρνακα ποιησάμενος,
est πρὸ similiter i. q. ἔμπροσθεν. Ceterum ut πρὸ
cum nonnullis genitivis posse reddi Lat. præpositione
Pro, ostendi, sic cum aliquibus, ut ὀφθαλμῶν, vel
ὀμμάτων, sciendum est posse verti Præ; nam πρὸ
ὀφθαλμῶν, s. πρὸ ὀμμάτων, (ut, Πρὸ ὀφθαλμῶν ὄραν τὸν
θάνατον: quod loquendi genus manasse creditur ex
istis Hom. verbis, πρόσθ’ ὀρώων θάνατον,) id ipsum
est, quod dicitur a Latinis Præ oculis, pro Ante
oculos. || Sed πρὸ habet et alium usum præpp. Præ
et Ante, sc. eum quem istæ præpp. obtinent in
Præfero et Antefero; adeo quidem, ut hæc etiam
verba commode interpretationi illius adhibeantur in
nonnullis locis, in quibus sc. aliquid cum alio com-
paratur: ut, Πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμωσάμην, ap.
Isocr., (qua loquendi formula usus jam fuerat Thuc.)
Multis pecuniis prætulissem, s. Antetulissem. Ad
verbum, Ante multas pecunias æstimassem. Dicitur
itidem, Ἐπαινῶ ἐκεῖνο πρὸ τούτου, aut θαυμάζω, iti-
demque cum aliis ejusmodi verbis. Plato de Rep. 2.
Ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, ad verbum, Lau-
dare injustitiam ante justitiam, pro Laudare injusti-
tiam magis quam justitiam, Pluris æstimare, etc.
Quidam vero πρὸ et hic interpretantur Præ, hoc
modo, Præ justitia laudare injustitiam: sed observasse
mihi videor potius Contemno hunc præ illo, vel parvi
facio, etc. quam Laudo hunc præ illo; ideoque in-
vertere malletm orationis formam et dicere, Parvi
facere justitiam præ injustitia. At cum verbo θαυμά-
ζω, ut ap. Synes. Ὡστε νοῦν θαυμακέναι πρὸ τοῦ
σώματος, Ut mentem admirentur ante corpus, i. e.
Magis admirentur quam corpus, Animum in majori
admiratione habeant quam corpus, Pluris faciant s.
æstiment, etc. Interdum vero et alia verba interpre-
tationi hujus particulæ adhibemus, habentis hunc
ipsum usum: ut πρὸ δούλου δεσπότης, subaudi ἔστι,
Dominus servo præstat: et πρὸ δούλου δούλος,
Servus servo præstat. Huc pertinent Πρὸ ἔργου, (e
quo προῦργον,) et Πρὸ ὁδοῦ, quæ vide in Ἔργον et
Ὀδός.

Πρὸ sæpe et de tempore dicitur, sicut Ante: ut,
Πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι, Plato, Decem ante res
Persicas annis. Herodian. 1, (17, 26.) Εὐγενέστατός
τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων βασιλέων. Et, Ἐν τοῖς
πρὸ τούτων λέλεκται, ap. Eund. (8, 1, 1.), In iis quæ
sunt ante hæc, i. e. In præcedentibus, superioribus.
Apud Isocr. Πρὸ μοίρας τελευτήσαντα, Ante tempus
fatale mortuum, diem mortuum. Et pro ὥρας, Ante
tempus: unde compositum πρόωρος. Interdum vero
i. q. πρὸ μοίρας. Itidem πρὸ δίκης, ap. Isæum atque
alios, Ante dictatum judicium, Indicta causa. Dici-
tur etiam πρὸ δυοῖν s. τριῶν s. τεττάρων ἡμερῶν, etc.
Ante duos vel tres vel quatuor dies etc. Interdum
vero subaudiendum relinquitur substantivum: ut ap.
Plut. Πρὸ δεκατριῶν καλανδῶν Μαΐων. Item, Ἡμέρα
τῇ πρὸ ἐνδεκα καλανδῶν Μαΐων. Et, Πρὸ μιᾶς καλαν-
δῶν Μαρτίου, Ante unum diem Cal. Martii, i. e.

Pridie Cal. Dicitur vero itidem *πρὸ δυοῖν ἐτῶν*, vel *τριῶν* etc. Ante duos annos, vel tres. Quinetiam *πρὸ βραχέος χρόνου*, aut *πρὸ βραχέος* sine subst., Ante breve tempus, i. e. Nuper, Non ita pridem. Sic autem *πρὸ ολίγον*, et *πρὸ μικροῦ*, sub. *χρόνου*, Paulo ante. || Non raro etiam cum articulo *τοῦ*, sequente infin., pro Ante quam, Prius quam, s. potius conjunctim Antequam, Priusquam, ut alii scribunt: ut, *Πρὸ τοῦ προκόψαι τοὺς πόδας*, Greg. Naz. Antequam pedes impingant. Sed interdum commodius redditur per Potius quam. Thuc. 5, (100.) *Μὴ πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν*: 4, (59.) *Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσουσθαι*. Sic Gallice Avant que, quod significat Ante quam, ponitur interdum pro Plutôt que, i. e. Potius quam, veluti cum ita loquimur, Je souhaiterois la mort avant que d'en venir là: vel, Premier que d'en venir là, pro Plutôt que d'en venir là.

Πρὸ, Pro, ea sc. signif. qua ponitur pro *ὑπέρ*: ut, *πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει*, (Il. K. 286.) et *πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι*, ap. Eund., Dimicare pro liberis et uxoribus. Sic *πρὸ παιδὸς θανεῖν*, Eur. Et Xen. K. Π. 4, (5, 15.) *Καὶ οὔτε ἐγὼ ἀρκέσω ὑμῖν πράττων πρὸ ὑμῶν ὃ, τι ἂν δέη, οὔτε ὑμεῖς πρὸ ἡμῶν*. Sic in isto ejusdem loco, (Απ. 2, 4, 7.) *Πολλάκις δ' ἂν πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ εἰργάσατο, ταῦτα ὃ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσε*. In compositione quoque bunc usum habet.

¶ *Πρὸ* adjungitur a Poetis præpositioni *ἀπὸ*, et præp. *ἐπὶ*, necnon *διά*: sunt enim POETICA, Ἀπο-*πρὸ*, unde Ἀπόπροθι, ET Ἐπιπρὸ, ET Διαπρὸ: quæ divisim etiam scripta extant, Ἀπο πρὸ, s. Ἀπὸ πρὸ, et Διὰ πρὸ. Significat autem *ἀπὸ πρὸ*, s. Ἀπο πρὸ, vel potius Ἀποπρὸ, Procul, cum gen.: ut *ἀπὸ πρὸ οἴκων*, Hom. Procul ab ædibus. Sic *τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν*, Il. H. (334.) Quibus in Il. *ἀπὸ πρὸ* existimo periude ac si diceretur Procul s. Seorsum a conspectu, cum *πρὸ* significet Coram, quod nihil aliud est quam In conspectu. Cum tamen satis sit dicere *ἀπο*, i. e. Procul, Seorsum, merito vacare *πρὸ* in hujusmodi ll. censebitur: sicut *ἀπὸ* vacat cum *νόσφιν*. Sunt autem hinc facta ADVERBIA Ἀπόπροθι ET Ἀπόπροθεν, Procul, Eminus, Od. E. (80.) *οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει*, Hesiod. (Ἔργ. 2, 8.) *Πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι*, Arat. (353.) *Τὴν δὲ καὶ οὐκ ὀλίγον περ ἀπόπροθι πεπτηκυῖαν κ. τ. λ.*, ubi Cic. vertit Semotam procul. At vero Ἀπόπροθεν adverbium e loco, pro quo ETIAM Ἀπόπροθε dicitur, Apoll. Rh. 1, (1244.) *γῆρυσ ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων*, E loco procul dissito, remoto. Nisi admittere velimus, E longinquo, et Eminus. Apud Hom. pro ἀπόπροθι etiam. Affertur vero et pro Seorsum a, Absque, e Nonno.

AT Ἐπιπρὸ Schol. Apoll. Rh. ait esse pro *eis τοῦμπροσθεν*, s. *διόλου*, in hoc ejus loco, 1, (983.) *οὐ μὲν ἐπιπρὸ Ἡεῖδει καταλέξει ἐελδομένοισι δαῖναι*, i. e., inquit, *eis τοῦμπροσθεν Δολιωνίας*, ἥ ἄντι τοῦ διόλου. In VV. LL. exp. Longo tractu; et affertur hic locus Ejusd. 2, (133.) *ἐπιπρὸ δὲ λιγνυμέντι Καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἐκὺς αἰσσοῦντο*.

De Διαπρὸ autem s. Διὰ πρὸ dixi post Διὰ, T. 1. c. 982.

[“ *Πρὸ*, Markl. Iph. p. 156. Wakef. S. Cr. 1, 121. 4. tit., Heyn. Hom. 6, 43. Musgr. ad Hec. 53. Præ, Heyn. Hom. 7, 386. Prope, ad Soph. 1. p. 529. I. q. *ἐμπροσθεν*, Heyn. Hom. 7, 176. I. q. *ὑπέρ*, Kuster. Aristoph. 217. Heyn. Hom. 5, 425. 6, 62. 8, 260. 746. Valck. Phæn. p. 364. Brunck. ad CEd. T. 134. Conf. c. *περὶ*, ad Diod. S. 2, 178. 180.: cum *πρὸς*, Wakef. Herc. F. 1037. Bast Lettre 54. Alberti Gloss. N. T. 128. Zeun. ad Xen. K. Π. 71. 406. ad Charit. 266. 286. ad Herod. 214. 369.: cum *παρὰ*, ad Diod. S. 2, 392. *Προ*—et *προσ*—conf., Reisk. ad Diod. S. p. 63. *Πρὸ* adv., Antip. Thess. 21. Heyn. Hom. 6, 511. 523. *Πρὸ χειρῶν*, In manibus, Musgr. Tro. 1207. *Πρὸ Τροίας*, Antequam Troja vastaretur, Boiss. Philostr. 80. 451. 511. *Πρὸ ἐνιαυτοῦ*, Ante annum elapsam, Valck. Oratt. 390. *Πρὸ* abund. cum compar., Porti Lex. Ion. v. Ἀσπαστὸς, (cf. Jacobs. Anth. 7, 277. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 350. *Πρὸ πόλεως*, v. g. Ζεὺς, Wakef. S. Cr. 1, 88. *Οὐρανόθι πρὸ*, Il. Γ. 3.: de talibus, Ilgen.

ad Hymn. 227. *Γῆν πρὸ γῆς*, Aristoph. A. 235. Kuster. p. 119. Lucian. 2, 252. et Schol. it. not., ad Charit. 288. Bergler. ad Alciph. 213. Vide ad Γῆ. *Κρίνειν τι πρὸ τίνος*, Jacobs. Anim. 240. *Τὸ πρὸ τούτου*, ad Paus. 383. *Τὰ πρὸ τούτων*, Dionys. H. 3, 1485. Demosth. 302, 12. *Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν πάντων*, Lucian. 2, 49. 281. *Οὐκ ἄλλο τι πρὸ αὐτοῦ*, 283. *Πρὸ τριῶν τῆς Ἰλίου σταδίων*, Valck. ad Il. 22. p. 68. *Πρὸ πολλοῦ*, seq. gen. loci, Procul a, ad Xen. Eph. 57. 211. Vita Soph. p. x.: Plut. Mor. 1, 805. *Τῇ πρὸ μιᾶς Νώνων Ὀκτωβρίων*, Pridie Nonas Octobris. Vaassen. Anim. 259. Jacobs. Anim. 251. Joseph. 2, 389. Schneid. Serr. R. R. 3, 1. p. 367. (Sic Velleius p. 27. Kraus., videturque locus sanus contra Hotting. in Addend. p. xxxvii.) Euseb. 418. Read., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 257. 282. (Tzschuke ad Strab. 3. p. 283. male,) ad Diod. S. 1, 567. 582. (Orosius p. 37. 40.) Kypke ad T. N. 1, 393. Ἀποπρὸ, Heyn. Hom. 5, 364. 7, 252. Bast Lettre 189. Eur. Herc. F. 1084. Phæn. 1728. Or. 1452. Pors., Brunck. Andr. 293. Apoll. Rh. 71. Musgr. ad Or. 183. Ruhnck. Ep. Cr. 167. Ἀπόπροθε, Ἀπόπροθεν, Ἀπόπροθι, ad Il. K. 410. Heyn. Hom. 6, 40. 84. Jacobs. Anth. 7, 155. Brunck. Apoll. Rh. p. 6. Ἀπόπροθεν, Archiloch. 10. Ἀπόπροθι, Heyn. Hom. 8, 527. Porson. Or. 143. Add. Διαπρὸ, Wakef. Phil. 792. Porson. Or. 1506. Heyn. Hom. 4, 650. 5, 15. 51. 352. 6, 307. 443. 474. 481. 614. 7, 61. 191. 273. 351. 366. 8, 73. 143. Theocr. 22, 101. Musgr. Or. 1495. (* Διάπροθι, Nicander A. 3.) Ἐπιπρὸ, Apoll. Rh. 1, 30. Toup. Opusc. 1, 262. Schæf. Mss. * Προπρὸ, Apoll. Rh. 3, 453. 1013. * Πρόπροθι, Opp. K. 1, 529. * Ὑπεπρὸ, Apoll. Rh. 4, 225. * Πρόθεν, Koen. ad Greg. Cor. 100. Schæf. Mss.] “Ἐκπροθεν, Hesychio ἐκ παλαιοῦ, Antiquitus.” Πρόκυμον, Hesychio πρόθυμον, Promptum, Alacrem. [A præp. *Πρὸ* ducuntur *πρὸς*, *πρόϊας*, *πρόϊμος*, s. *Πρωῖ*, *πρώϊος*, *πρώϊμος*, *πρώϊζος*, contracte *Πρῶ*, *πρώην*, *πρῶος*, *πρῶμος*, *πρῶζος*, *πρώτος*, *πρώτιστος*, Dor. *πράϊος*, *πρᾶος*, *πᾶτος*, Ion. *πρήϊος*, *πρῆος*, item *πρήτην*, *ἐπιπρήτην*, necnon *πρανῆς*, Ion. *πρηνῆς*, *προπρηνῆς*, Lat. Pronus, et subst. *πρῆν*, *πρηῶν*, * *προπρῶν*, *πρῶν*, *πρῶων*. Vide Schn. Lex. v. *Πρᾶν*, et Passovii Ed. v. *Πρό*.]

ΠΡΟΤΟΥ, Ante, Antea, Antehac, Aristoph. N. init. *Οἱ δ' ἱκέται ῥέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ*, ubi est ἔλλειψις verbi. Alicubi etiam *προτοῦ γε* dicit, *οὐ δῆτα προτοῦ γε*. Thuc. 2. *Καὶ νεμομένους τὰ αὐτῶν, ἀπερ καὶ προτοῦ*, subaudi *ἐνέμοντο*. Sæpe autem cum articulo: ut *ὁ προτοῦ χρόνος*, Tempus quod fuit antea, i. e. Superius tempus. Sic *ἐν τῷ προτοῦ χρόνῳ*, Herod. Superius tempore. Itidem, *ὁ προτοῦ πόλεμος*, Dem. Superius bellum. Et *οἱ προτοῦ φίλοι*, ap. Eund., necnon ap. Thuc., Superiores amici, s. potius Superioris temporis amici, Qui superiori tempore amici erant. Alicubi autem reddi etiam potest, Priores amici. Sciendum est vero scribi etiam disjunctim *πρὸ τοῦ*: sed hæc scriptura minime mihi probatur. [“ Ad Charit. 457. Eum. 465. ad Diod. S. 1, 67. 72. 224. 232. 240. 319. 328. 386. 396. Duker. Præf. Thuc. 9. Fac. ad Paus. 1, 198. 3, 42. Reiz. de Acc. Incl. 15. ibique Wolf., Brunck. ad Eur. Med. 697. Lucian. 1, 22. Wyttenb. Select. 107. ad Herod. 413. 460. (ubi et de *πρὸ τούτου*), 518. 566. *Πρὸ γὰρ τοῦ*, 248. *Τὸ πρὸ τοῦ*, Diod. S. 2, 450.” Schæf. Mss.]

“ ΠΡΟΚΑ, Hes. *εὐθὺς, ἐξαίφνης*, Statim, Continuo, Repente, Subito. Ita Herod. *Πρόκα τε φρίκης* “ *αὐτὸν ἐπελθούσης*: Suida hic exponente *εὐθὺς, παρα-χρήμα*, itemque Gal. ap. Hippocr.” [“ Herod. (8, 65. 135.) p. 500. 647. 684. ubique *τε* additum. Brunck. Apoll. Rh. p. 32. (1, 688.)” Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. p. 51.]

ΠΡΟΣΘΕΝ, ET Πρόσθε, sed Poëtice tantum: [“ imo Ionica forma est *πρόσθε*, in soluta etiam oratione locum habens, ap. Herod. 1, 11. 2, 145. et alibi, sicuti *ὀπισθε*, 1, 9. alibique.” (Schw. Mss.) Ante, Coram, In conspectu: ut Il. Υ. (481.) *Πρόσθ' ὁρώων θάνατον*. Sic Φ. (588.) *Οἱ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ νύων Ἴλιον εἰρυσόμεθα*, Coram parentibus et uxoribus ac liberis; Ante ora parentum, Virg.

terque quaterque beati, Quis ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis Contigit oppetere. Atque ideo credo, credibile saltem esse puto, Virg. hoc in loco non solum initari voluisse versum Homericum, quem in vocab. Τρισμάκαρ protuli, sed ad hæc etiam, aut alia hujusmodi, verba respexisse, πρόσθε φιλων τοκέων Ἰλιον εἰρυσόμεθα, cum dixit Ante ora patrum Trojæ sub mœnibus altis oppetere. Non ignoro interim, vulgo præp. πρόσθε hic exponi Pro: tanquam positam pro ὑπὲρ, Pro parentibus et uxoribus ac liberis: ut Il. Π. (220.) Πρόσθεν Μυρμιδόνων ἑμμεζέμεν, Eust. exp. προμάχεσθαι Μυρμιδόνων. Sic autem et in soluta oratione πρόσθεν pro Ante. Unde πρόσθεν ποιείσθαι ap. Plat., quod et ἔμπροσθεν ποιείσθαι, Obtendere, Prætendere, Opponere. Affertur porro ἐν τῷ πρόσθεν et pro In fronte: item οἱ πρόσθεν pro Iis qui stant in fronte. Quemadmodum vero πρὸ interdum comparationi adhiberi docui, sic et πρόσθεν alicubi usum hunc habere sciendum est: ut cum Eur. dicit (Hec. 131.) λέκτρα πρόσθεν θῆσθαι τῆς λούγξης, ubi possumus itidem uti verbo Anteferre. Huc pertinet ὃν πρόσθεν ex Eod., pro Quibus posthabitis. Quibus enim alia anteferimus, et posthabentur. E Plut. præterea Pericle affertur, πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, pro Antea civibus, Præstare ceteris civibus. Πρόσθεν, Anterior, Ab anteriore parte, In anteriore parte, Anteriore parte, sine præp.: oppositum habet ὀπίθεν i. e. Pone, Retro, ut Il. Z. (181.) qui ap. Hesiod. quoque legitur (Θ. 323.) Πρόσθε λέων, ὀπίθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Alibi autem huic adverbio πρόσθε opponit μετὰ, sequente verbo εἶπετο: Il. Ψ. (133.) Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν. Cic. ap. Plat. Timæo vertit In anticam partem, ut videbis p. 29. mei Cic. Lex. Sed pro Anticam habebant antea vulg. Edd. Antiquam: cuius erroris mentionem facit meæ in Ciceronem Castigationes. Item pro Ulterior, Ultra, in VV. LL. ex Aristoph. (A. 43.) Πάρ᾽ ἐς τὸ πρόσθεν, Procedite ulterius. Ibid. ἐς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, Ultra s. Porro pergit. Et e Plat. de LL. Eis τὸ πρόσθεν προΐεναι τῶν νόμων, Ulterior in ferendis legibus progredi. Quinetiam quod incrementum capit et augetur, eis τὸ πρόσθεν ἐπιδιδόναι dicitur ab eod. Plat., quasi Proficere progrediendo ulterius. Tale est, Ἠλικίας eis τὸ πρόσθεν προβαίνειν, Ætate progredi. Interdum autem cum articulo pro Ulterior, ut ἡ πρόσθεν ὁδὸς, Ulterior via. Sed ex Aristide affertur, Ἐς τὸ πρόσθεν ἡγαγον, pro Duxerunt in primum locum, et, Ὑπὲρ τοῦ πρόσθεν ἀγωνίζεσθαι, pro Contendere de primo loco. || Πρόσθεν, de tempore quoque, sicut πρὸ utramque signif. habere dictum est, Antea, Antehac, Prius, Il. Ψ. (570.) Ἀντίλοχ, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; Itidem N. (439.) ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῦς ἤρκει ὄλεθρον. Ubi Eust. annotatione dignum censuit, πρόσθεν esse χρονικόν, significans κατὰ τὸν πρότερόν ποτε χρόνον. Sic Od. P. (371.) Τοῦδε περὶ ζεῖνον· ἥ γάρ μιν πρόσθεν ὅπωπα, vult πρόσθεν significare πρὸ ὀλίγου, i. e. Paulo ante, et quasi ἔγγυς. Hanc autem signif. habere e vi præpositi πρό: nam πρὸς perperam ibi legi dico, ac reponendum πρὸ, cum enim dicit Melanthius se Ulysem vidisse πρόσθεν, perinde esse ac si diceret, ὀλίγον τι πρὸ τοῦ αὐτὸν καὶ τὸν συβώτην ἔλθειν. In soluta autem oratione cum est χρονικόν, eum usum habet, quem vides in duobus illis prioribus hujus Poëtæ locis: ut πρόσθεν μὲν ap. Xen. (Σ. 1, 15.) cui respondet νῦν δὲ, Antea quidem. Idem K. Π. 4, (4, 1.) Μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Quinetiam cum gen. ap. Eund. (7, 5; 17.) Πρόσθεν τῆς ἑσπέρας, Ante vesperam, tempus vespertinum. Sæpe cum articulo, sicut προτοῦ: ut ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, Tempore anteacto, præterito. Sic οἱ πρόσθεν, Qui tempore præterito fuerunt, Priores, Antiqui: ut quidem ap. Xen. Βουωτοὶ οἱ πρόσθεν Bud. vertit Βαῶτι antiqui. Itidemque ap. Hom. τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν, Il. I. (520.) Οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐκτεθόμεθα κλέα ἀνδρῶν: ut dixit Apoll. Rh. initio sui operis παλαιγενέων κλέα φωτῶν. Interdum vero ὁ πρόσθεν, Pristinus. At τῇ πρόσθεν ap. Plat., su-

baudiendo ἡμέρῃ, Præcedente die, i. e. Pridie. || Interdum πρόσθεν ἢ, Prius quam, Antequam, Soph. (El. 82. 1341.) et Xen. [K. A. 2, 1, 8. "Πρόσθεν, ad Charit. 431. Markl. Suppl. 665. Iph. p. 382. Luzac. Exerc. 155. Aristot. Pepl. 34. Wakef. S. Cr. 2, 14. Ilgen. Hymn. 579. Herod. 660. Xen. K. Π. 80. Valck. Hipp. p. 312. Cum gen., Doricus Epigr. Conf. c. ἔμπρ., Fischer. ad Plat. Euthyphr. 53. Τὸ πρ., Musgr. Hel. 959. Brunck. Aristoph. 3, 68. Schneid. ad Xen. Hier. 239. Eis τὸ πρ. ἀγειν, Lobeck. Aj. p. 404. Τίθεναι τι πρόσθεν τινὸς, Eur. Hec. 127.: de talibus, Jacobs. Exerc. 1, 182. Valck. Diatr. 187. Ἡ πρ., Major natu, Eur. Phæn. 58. Προκόπτειν, προβαίνειν ἐς πρ., Musgr. ad Hec. 961. Πρόσθε, Markl. Suppl. 665. Iph. p. 157. Musgr. Hel. 959. Wakef. Eum. 65. Luzac. Exerc. 113. Simmias 1. Asclepiad. 11. Brunck. Aristoph. 3, 29. 45. Kuster. 111. Heyn. Hom. 5, 33. 434. 6, 350. Schneid. ad Xen. Pol. 274. 285. Plato 1, 1. p. 307. 2, 1. p. 125. 135. Bekk. de LL. 422. Ast. Τόπρ., Lucill. 8. Πρόσθε ἀγειν, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 95.: βάλλειν, Heyn. Hom. 7, 653. 8, 469. 481. 482." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 284.]

HINC Πρόσθιος, Anterior; sicut πρόσθεν interdum pro Anterior accipi dictum est: ut πρόσθιοι πόδες, qui et ἔμπροσθιοι, Antiores pedes, Xen. (K. 9, 19.) et Aristoteli. Et πρόσθια τραύματα, in Epigr. Anteriore parte accepta vulnera, Adversa vulnera. ["Jacobs. Anth. 7, 403. 9, 24. Villos. ad Long. 44. Valck. Diatr. 104. ad Herod. 136." Schæf. Mss. * "Προσθίδιος, Nonn. D. 1, 315." Wakef. Mss.]

* Ἀπόπροσθεν, Plato Epinom. 987. Lucian. 2, 373.]

Ἐμπροσθεν, sicut πρόσθεν, Ante, Coram, In conspectu: ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Matth. 6, (1.) et in aliis plerisque Testamenti Novi locis. Sic ap. Aristot. Eis τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, redditur Ante se projicit. Sæpe pro Ante, cui opp. Post, s. Pone: ut, Ἐμπροσθεν ἐκείνων τάρτειν, Platoni: Προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, Xen. K. Π. 4, (2, 12.) ubi possumus uno etiam verbo interpretari Præire, Præcedere. Et, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων, Quæ præcedunt hæc, Præcedentia, q. d., Quæ sunt ante hæc. Vel, Superiora: ut, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων ῥηθέντα, Quæ dicta sunt ante hæc, i. e. superiora. Sed potest hoc ἔμπροσθεν censi habere etiam temporis significationem. Huc pertinet ἔμπροσθεν ποιείσθαι, ita dictum ut πρόσθεν ποιείσθαι pro Obtendere, etc.: Ἐμπροσθεν ποιούμενοι τὴν χαράδραν, Xen. (Ἑλλ. 4, 2, 8.) Affertur et e Dem. (51.) Ἐμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, pro Prævenire s. Antevertere res. Apud Æschin. vero (57.) inter se opponuntur is qui πολιτεύεται ἔμπροσθεν τῶν νόμων, et is qui πολιτεύεται ὑστερος τῶν νόμων, ubi fortasse potest etiam referri ad eam signif. qua dicitur de tempore. Plerumque pro Anterior, Ab anteriore parte, vel In anteriore, sicut πρόσθεν. Et cum gen., ut, Ἐμπροσθεν τοῦ πλοίου, In anteriore parte navigii. Sic eis τὸ ἔμπροσθεν, vel eis τοῦμπροσθεν, nam DICITUR Τοῦμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν, per synæresin s. crasin, In anteriorem partem, aut etiam In anteriora.

Interdum et pro Ulterior, sicut πρόσθεν: unde, Eis τοῦμπροσθεν προΐεναι, ap. Plat., sicut eis τὸ πρόσθεν. Item cum gen., ap. Eund.: ut, Προΐεναι eis τοῦμπροσθεν τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ubi redditur, Progredi ulterius in reliquo apparatu. || Ἐμπροσθεν, de tempore, sicut πρόσθεν: ut ὀλίγον ἔμπροσθεν, Platoni, Paulo ante. Plut. autem de Pythiæ Orac. Πλὴν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Dicitur et μικρὸν ἔμπροσθεν. Jungitur plerumque gen., sed cum eo interdum habet dat., et quidem nominis cui significatio temporis inest. Athen. (453.) Καλλίας μικρὸν ἔμπροσθεν γεγόμενος τοῖς χρόνοις Στράτιδος. Itidem Plut. Pericle, Ὀνομάζεται πολλὰς ἔμπροσθεν ἡλικίας τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. ["Markl. Suppl. 747. ad Diod. S. 2, 294. ad Charit. 431. Fischer. Ind. Palæph., ad Herod. 642. 660. Heyn. Hom. 8, 304. Τὸ ἔμπρ., Antea, Bibl. Crit. 3, 2. p. 66. ubi et de οἱ ἔμπρ., τοῦμπρ., Lobeck. Aj. p. 333. Eis τοῦμπρ., Ammon. 140. Ἐν τῷ ἔμπρ., Plato Gorg. 102. Ἐμπρ. ποιείσθαι, ποιεῖν, Kuster. V. M. 47. Ἐμπροσθε, Huschk. Anal. 13. Tzetz. Exeg. Il.

103, 25. Plato de LL. 426. Ast. T. 1. p. 246. Bekk." Schæf. Mss. * Κατέμπροσθεν, 2 Par. 3, 15. Compl. * Ἐμπροσθοφανής, Lobeck. Phryn. 8. Add. ad p. 713. * Ἐμπροσθα, Dor., Tab. Heracl., et Æolice, Apollon. de Adv. p. 563. ut ἀνωθα, "Valck. Adoniaz. p. 278. Koen. ad Greg. Cor. 90." Schæf. Mss. * Ἐμπροθεν pro ἔμπροσθεν, ut ὀπιθεν, πρόθεν, ἔκτοθεν, Theocr. 9, 6. Lobeck. Phryn. 8.] "Ἐμποθεν, Co-ram, ἔμπροσθεν, VV. LL. sine Auctore." [Cf. nott. ad Theocr. l. c.] HINC Ἐμπρόσθιος, sicut πρόσθιος a πρόσθεν, Anterior: ut ἔμπρόσθιοι πόδες, Antiores pedes, qui et πρόσθιοι. Et, Τὰ ἔμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Alex. Aphr. Anteriora capitis, Quæ sunt in anteriore parte capitis, etiam Anterior pars capitis. Est item Quoddam μέρος ἄρματος, i. e. Quædam pars currus, J. Poll. Ἡ δὲ μέση ράβδος, καπάνη ἐφ' οὗ δ' ἀναπαύεται, μεσάτιον, ἔμπρόσθιον. [Xen. Ἰππ. 11, 2. "Dionys. H. 4, 2089. Schol. ad Il. 22. p. 38. Valck. De fem., p. 74." Schæf. Mss.]

Ἐπίπροσθεν, sicut ἔμπροσθεν, Ante. Unde ἐπίπροσθεν ποιούμεαι dicitur eadem signif. qua ἔμπροσθεν ποιούμεαι, et ap. eund. Xen. (K. Π. 1, 4, 24.) Et cum gen. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, Platoni, Quæ sunt ante ipsa, præcedunt ipsa, sunt ipsis anteriora. Interdum vero ἐπίπροσθεν ποιούμεαι, (sicut πρόσθεν, necnon πρό cum hoc ipso verbo,) Antefero, Antepono, Pluris facio, aut æstimo, eidem Platoni de LL. Pausanias autem non solum dicit, Ἐπίπροσθέν τινος τίθεσθαι τι, pro Præferre, Anteponere; sed hunc usum habet ap. eum istud adverbium, etiam sequente ἦ: ut in Messen. Κέρδη ἄδικα ἔ. ἡ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, Lucra iniqua fidelitati præferens, anteponens, Potiora habens quam fidelitatem. || Ἐπίπροσθεν γίνεται pro Impedimento est, ex Alcidas. Quam signif. sumtam esse puto ab iis quæ ἐπίπροσθεν ποιούμεθα, Obtendimus, Opponimus. Ea siquidem sunt hostibus nostris impedimenta et obstacula. ["Zeun. Ind. Xen. K. Π., Schweigh. Lex. Polyb., Wyttenb. ad Plut. 1, 475. Musgr. Cycl. 676. Or. 649. Ἐπίπροσθε, Ἐπίπροσθεν, Cattier. Gazoph. 78. Paus. 289. 3. p. 245. Heind. ad Plat. Gorg. 264. Ἐπίπροσθεν ποιεῖσθαι τί τινος, Præferre alicui aliquid, Plut. Bruto 4." Schæf. Mss.]

HINC VERB. Ἐπιπροσθέω, binc, inquam, sc. ab ἐπίπροσθεν habente postremam illam signif., i. e. cui postremum dedi locum. Nam de hac derivatione mihi assensuros existimo quicumque illam expendent. Esto enim, ἐπιπροσθῶ, significare Obstruo lumen, Officio luminibus, Obtenebro, Obumbro: ut ἐπιπροσθῶν ὅρος dicitur a Greg. de monte urbem occultantem; at qui obstruit lumen alicui, s. officit ejus luminibus, is merito censebitur impedimentum illi afferre, s. obstaculum, et quidem longe maximum. Affert autem et metaphoricum verbi hujus usum Bud. 323. e Greg. Naz. Οἷς ὁ Ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ καὶ τὸ παχὺ τοῦτο σαρκίον πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, Lumen adimit, Præumbrat, Obumbrat. Affert vero et passivæ vocis hoc exemplum, Ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης, pro Obscuratur, tenebrisque obducitur. Et ex Aretha in Apoc. Ἰσραὴλ δὲ ἐστίν, ὃς νῶ Θεὸν ὁρᾷν ἤξωμένος, μηδενὶ τῶν ἀσχολεῖν εἰωθόντων ἐπιπροσθεῖται, Qui mente Deum videns, avocamento nullo obumbratur quominus pure contempletur. Id quod aliis contingit, quos rerum caducarum cura distinet. Est enim ἐπιπροσθούμενος, Cujus luminis officitur. Hæc ille; sed ego non video quid obstet quominus ἐπιπροσθεῖσθαι hic generaliter accipiamus pro ἐμποδίζεσθαι, Impediri: itidemque ἐπιπροσθεῖν pro ἐμποδίζειν in isto Dionysii Areop. loco, "Ὡς περ οἱ αὐτοφύες ἀγαλμα ποιοῦντες, ἐξαίρουντες πάντα τὰ ἐπιπροσθούντα τῇ καθαρᾷ τοῦ κρυφίου θεῶ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκερυνμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. Quam bene autem hæc signif. conveniat cum ea derivatione quam affero, facile quilibet perspicere potest. Convenit autem et ea, qua poni ait ἐπιπροσθούν pro interjecto ap. Themistium, Οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, Ut obices interjecta sunt. Convenit inquam et ista signif. cum illa derivatione: quoniam interjecta sunt inter nos et hostem ea, quæ illi obtendimus, quorum

A obtentu vim illius a nobis propulsamus, arcemus; brevius, quæ illi opponimus. [Omnino Toup. ad Longin. 32, 2. "Plut. Mor. 1, 156. Schweigh. Lex. Polyb., Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. Creuz. ad Plotin. p. 371.] "Ἐπιπροσθούμενος, affer-
tur pro signif. τοῦ ἐπιπροσθούμενος." Ἐπιπρόσθιος, ut ap. Themist. Ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς, ubi redditur Obumbratione; sed rectius Obtentu terræ obumbrantis, s. inumbrantis, ut Virg., Extractosque toros obtentu frondis inumbrant. Quidam vero interpr. generalius Oppositu terræ. [Polyb. 3, 71, 3. "Beck. var. lect. Aristot. p. 17. Toup. ad Longin. (32, 2.) p. 340. Wyttenb. ad Plut. 1, 475. Schweigh. Lex. Polyb., Heind. ad Plat. Gorg. 264." Schæf. Mss. Cf. Ἐπιπρόσθιος.]
[* Πάμπροσθε, * Πάμπροσθεν, Blomf. ad Æsch. Ag. 693.]

ΠΡΟΣΩ, Ante se, In anteriorem partem: cui opp. ὀπίσω, Retrorsum: Poëtæ autem metri gratia SCRIBUNT Πρόσσω. Il. Γ. (109.) ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω λεύσει, Simul cernet et quæ ante pedes sunt et quæ retro, i. e. et præsentia et futura. Sic Plut. in libello, An Seni capess. Respublica, Τὸν στρατηγὸν ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, ubi et casum observa. Sine casu autem Xen. Πρόσω ὁρῶν καὶ οὐ κατόπιν. Rursum Hom. Il. Σ. (250.) et Od. Ω. (451.) de vate, ὁ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσω: (Il. A. 343.) οἶδε νοῆσαι ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω. Aristot. de Mundo, Πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων, Et ante se et retro, s. Ultro citroque. Eur. πάλιν καὶ πρόσσω, Retrorsum et aute se, itidem pro Ultro citroque. Rursum Aristot. de Mundo, Διεκπνέουσι πρόσσω κατ' εὐθείαν, Recta ante se flant, Flatus eorum recta ante se tendit. Interdum genitivus jungitur: ut et in l. quodam Plutarchi paulo ante c. Ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω πραγμάτων ὁρῶντα, Cernentem rerum omnium et frontem et occiput: i. e. non ea tantum quæ ante pedes sunt, τὰ ἐν ποσὶ, s. τὰ πρὸ ποδῶν, videntem, sed et ea quæ futura sunt prospicientem. Quo refer quod ap. Thuc. legitur, Ἐπὶ πρόσσω ἦν τῆς νυκτός: (cf. Herod. 2, 121, 4.) quo sensu ap. Sallust. Ubi plerumque noctis processit: ap. Tac. et alios, Multa jam nocte. Idem Tac. dicit Nox erat provecta. Et Plut. Camillo, Γεγονὸς ἤδη ἡλικίας πρόσσω: ut Cic. Non admodum grandem natu, sed tamen jam ætate provectum. Et alibi, Longius provectus ætate, Item, Provecta ætate mortua est: οὕσα ἤδη ἡλικίας πρόσσω. Rursum Plut. Ἦσαν πρόσσω ζητήσεως, Quærendo progressi erant. Alioquin πρόσσω cum gen. significat etiam Longe ante, Procul: ut Herod. Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσσω, Non procul ab Ægypto. Sic Xen. (K. Π. 2, 4, 12.) Πειράσσομαι μὴ πρόσσω ὑμῶν εἶναι, ἵνα, ὅπου καιρὸς εἴη, ἐπιφανείην. Sic et alibi. Necnon πρόσσω γίγνομαι, Procul abscedo, (4, 3, 4.) E Philostr. autem Her. πρόσσω σοφίας pro Supra sapientiam: ut i. sit q. πέραν. Item τὸ πρόσσω, i. q. τὸ ἐν ποσὶ s. τὸ πρὸ ποδῶν, Quod ante pedes est, Quod ante nos est. Lucian. (3, 142.) loquens de cursore, Μόνον τοῦ πρόσσω ἐφειμένους, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα. Synes. Ep. 130. Τὰ πρόσσω κατανόων, Quæ ante me sunt cogitans. Sicut porro dicitur ἐς τοῦπίσω pro Retrorsum, Retro, sic et eis τὸ πρόσσω, In anteriorem partem, i. q. πρόσσω. Apud Lucian. (3, 251.) Ἡ πρόωρα ἐς τὸ πρόσσω ἀπομυκνυμένη, Bayf. vertit, In longum producta. ["Πρόσω, Eur. Iph. T. 840. Musgr. Herc. F. 557. Andr. 1221. Wakef. Trach. 57. Eum. 65. 416. 750. Huschk. Anal. 265. Valck. Phœn. p. 225. ad Herodian. Philet. 437. Zeun. ad Xen. K. Π. 299. 372. Brunck. CEd. C. 226. ad Herod. 713. Heyn. Hom. 7, 467. Cum gen., Jacobs. Auth. 9, 183. Theætet. 2. Boiss. Philostr. 584. 588. Dionys. H. 2, 1190. Xen. K. A. 4, 3, 28.: non Coram, sed Longe, Procul, Beck. ad Eurip. p. 201. Conf. c. πόρρω, ad Dionys. H. 1, 197. (ad 2, 1190.) Τὸ πρ., Musgr. Hel. 959. Plut. Alex. 149. Schm. Τὸ πρ. τοῦ πρ., Schneid. ad Xen. Anab. 22. 39. 289. Pol. 451. Lobeck. Aj. p. 433. Πρ. καὶ ὀπίσω, Heyn. Hom. 4, 96. Πρ. ἀπερὶς ἀνήκειν, Herod. 616. Πρόσσω, Lobeck. Aj. p. 246." Schæf. Mss.] "Ἐπιπρόσω, Procul.

"Quam signif. habet etiam simplex πρόσω."

COMPAR. Προσωτέρω, Longius ante, Uterius: προσωτέρω διώκειν, Plut., Persequi longius procedendo. Item προσωτέρω αὐτῶν, Longius ante ipsos, s. Ultra ipsos. Et τὰ προσωτέρω, Quæ longius ante nos sunt, Uteriora. ["Dionys. H. 2, 926. ad Herod. (1, 105.) 53. 682." Schæf. Mss.] SUPERL. Προσωτάτω, Longissime ante, s. simpliciter Longissime. Xen. (K. II. 1, 4, 6.) Ἀπενεργεῖν ἢ δυνατόν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων, Quam longissime fieri potuit a sensibus summovisse: (2, 1, 4.) "Ὅτι προσωτάτω, Quam longissime. Plut. Themist. Προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, Longissime a Græcia. Ab eod. πρόσω est et nomen COMPAR. Προσώτερος, Qui longius ante est, Longius provector s. progressus. ["Dionys. H. 1, 185. Προσώτερον, 139." Schæf. Mss.] SUPERL. Προσώτατος, Qui longissime ante est, Longissime provectus s. progressus, Soph. Aj. (731.) Λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα του προσωτάτου, Longissime provectora, progressa. Ubi subaudiunt διά. Unde ADV. Προσώτατα, idem significans cum προσωτάτω, et πορρώτάτω, Longissime.

INDE ET Πρόσωθεν, E longinquo, i. q. πορρώθεν, μακρόθεν, Soph. Aj. (723.) Στελχόντα γὰρ πρόσωθεν ἄν' ἐν κύκλῳ Μαθόντες ἀμφέστησαν, E longinquo venientem circumsteterunt. ["Wakef. Eum. 65. Huschk. Anal. 265. ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Zeun. ad K. II. p. 254. Valck. Hipp. p. 253. Diatr. 32. ad Charit. 311. ad Dionys. H. 3, 1799. Conf. c. ἀπωθεν, Porson. Med. p. 18." Schæf. Mss. Poëtice Πρόσσωθεν, Il. Ψ. 533. ut *Προσσωτέρω pro προσωτέρω, Maximus Καταρχ. 395.]

Πόρρω, i. q. πρόσω, ex eoque factum literarum μεταθέσει καὶ τροπῇ, Eust.: i. e. Ante se, In anteriorem partem, etiam Longe ante se. Aristoph. (N. 212.) παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνν. Item πόρρω προάγειν, Longe provelere; προβαίνειν, Longe provehi, procedere et progredi. Itidemque πόρρω εἶναι, Longe provector s. progressus esse. Quibus loquendi generibus gen. plerumque additur. Xen. (Ἀπολ. 30.) Προβήσασθαι πόρρω τῆς μοχθηρίας, Processurum esse longe ad vitium, ut Cic. Qui longe ad virtutem processissent. Alibi autem dicit, In virtute procedere et progredi. Plato, Πόρρω προβεβηκότα τῆς ἀμαρτίας, In errore longe progressum. Idem in Gorgia, Τὸν πόρρω ἀεισοφίας ἐλαύνοντας, Qui longe ad sapientiam procedunt, s. magnos in ea progressus faciunt: Euthyd. Πόρρω σοφίας ἵκει: Idem, Πόρρω τῆς ἡλικίας ἵκων, Longius ætate provector, Cic. Sic Gaza, Πόρρω γεκόμενος ἡλικίας dixit pro eo, quod idem Cic. de Sen. Qui ætate processit. Ita et ἡ ἡλικία alicujus dicitur πόρρω ἡδὲ εἶναι τοῦ βίου, In vitæ curriculo longe jam provectora s. progressa esse. Quæ ætas provectora a Cic. dicitur, ut docui supra in Πρόσω. Plato Apol. (29.) Ὅρατε γὰρ εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅτι πόρρω ἡδὲ ἐστὶ τοῦ βίου, θανάτου δὲ ἐγγύς, Videtis ætatem meam longe provectoram esse et mortis vicinam. Item, Ἡδὲ δὲ πόρρω τῆς ἡμέρας οὔσης, Æschin. (70.) Bona diei parte jam elapsa. Plato Protag. Ἐδοξέ μοι πόρρω τῶν νυκτῶν εἶναι, Videbatur mihi multa jam nox esse; Res in multam jam noctem protracta esse. Item πόρρω τῆς νυκτὸς dicitur pro πόρρω τῆς νυκτὸς οὔσης, s. βαθείης ἡδὲ νυκτὸς, Multa jam nocte. Itidemque πόρρω τῶν νυκτῶν, Multa nocte, Usque in multam noctem. Eod. modo sine partic., Plut. Demosthene 1552. meæ Ed. Ὅψε ποτε καὶ πόρρω τῆς ἡλικίας ἡψάμεθα Ῥωμαῖκοις γράμμασιν ἐντυγχάνειν, Ætate jam provectori, Provectora jam ætate, sub. ὄντες, οὔσης. Ponitur autem ἑλλειπτικῶς et ap. Theophr. pro Sero ubi dicit, Πόρρω πεπαινεταί, Sero maturescit, C. Pl. 1, 11. Interdum commodius redditur Longe, Procul, Dem. (282.) Οὕτω μέχρη πόρρω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, Usque adeo longe rem provexere; s. Eousque. Et cum gen. ap. Eund. Πόρρω τῆς πόλεως, Procul ab urbe. Ac interdum præcedente verbo, aut sequente, Plut. (6, 614.) Ῥίψαι ἑαυτὸν ὡς δυνατόν ἦν μάλιστα πόρρω τῆς ὁλκάδος, Quoad ejus fieri potuit longissime a navi. Sic dicimur aliquem πόρρω ποιεῖν ἢ ἀπάγειν τινός, Cum procul ab ea re eum summovemus s. abducimus. Necnon aliquis dicitur πόρρω τινός ἀποπλε-

νῆν, γίνεσθαι εἶναι, Isocr. Areop. (33.) Δέδοικα μὴ πόρρω λίαν τῆς ὑποθέσεως ἀποπλανηθῶ, de cujus loci expositione dictum est supra: Panath. Πόρρω γεγρονότα τῆς ὑποθέσεως. Sic Dem. "Ἴνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος γένωμαι, Ne longius a proposito digrediar. Itidem, Πόρρω γίνομαι τοῦ πατάξαι, Procul absum a verberum inflictione, ab hoc ut verbera ingeram. Quidam interpr. A verberibus abstineo. Rursum Isocr. Panath. Οὕτως ἦν πόρρω τοῦτου, ὥς, Tantum aberat ut hoc faceret, ut. Idem autem in Panegyrico dicit, Πόρρω τῶν πραγμάτων ἐστὶ, pro eo fere, quod dicitur Aberrat a scopo. Et ap. Plat. Οὕτω πόρρω εἶ περί τε τοῦ δικαίου καὶ δικαιοσύνης, redditur, Tam longe abes ab justo et justitia. Ex Aristot. autem, Πόρρω σαρκὸς τὴν φύσιν ἐστὶ, pro A natura carnis aliena est. Item πόρρω ποιεῖν, ut ἐκ ποδῶν ποιεῖν, Procul summovere. Apud Athen. 13. Τὴν χάρυβδιν οὐχὶ πορρώτάτω που ποιεῖ. Ὁ πόρρω, Longe s. Procul a nobis dissitus, Qui longe s. procul abest a nobis, Lucian. de Calumniā, Τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὀρῶντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπολυ διεσθηκὸς δεδιότες. Ubi nota quæ copulentur, et quæ opponantur. Item eis τὸ πόρρω, ut eis τὸ πρόσω, ad id quod longe abest. Apud Plat. autem οἱ πόρρω Bessario vertit Ultimi, Imperiti: forsitan quod a rerum cognitione procul absint. || Πόρρω cum gen. alicubi redditur Supra, Ultra, sicut πρόσω: ut πόρρω τοῦ ἀποχρῶντος, Supra modum, Ultra quam sit satis, Bud. Et Synes. Ep. 46. Πόρρω δεινῶν, sub. ἐστὶ, Omne incommodum superat. Quibus addi possit hoc Aristoph. Σφ. (192.) Πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης καὶ παράβολος: ut dicat eum omnes improbitatis etiam magistros superare. Schol. vero exp., οὐκ ἀπὸ τέχνης τινὸς οὐδὲ μελέτης, ἀλλὰ φύσει. Hæc autem signif. τοῦ πόρρω pro Supra, Ultra, vicinior est primæ quam præcedenti: cum enim dico πόρρω τοῦ ἀποχρῶντος, significo Eousque factum progressum, ut legitimos terminos excesserit.

COMPAR. Πορρώτέρω, Longius, Magis procul, Plut. Camillo, Ὡς πορρώτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν, Cum longius a portis abiissent, vel etiam progressi essent. Gal. Πορρώτέρω τῆς ἐβδόμης ἔσεσθαι μέλλει ἢ ἀκμῇ, Septimum diem excessura est, Ultra septimum diem progressura est. At Bud. Πορρώτέρω τῆς φήμης προβῆναι, dicit Eum cujus fama longe lateque in dies percrebescit. Item ὁ πορρώτέρω, Qui longius abest aut remotus est, Isocr. Archid. Ἀρχαῖα καὶ πορρώτέρω τῶν παρόντων λέγειν. SUPERL. Πορρώτάτω, Longissime, Maxime procul, Lucian. "Ὅτι πορρώτάτω ἀπ' αὐτῶν φευκτέον, Fugienda sunt et declinandam quam fieri potest longissime. Item cum gen., interveniente etiam verbo, Isocr. ad Nic. Βουλόμενος ἑμαυτὸν ὡς πορρώτάτω ποιῆσαι τῶν τοιούτων ὑπομιμῶν, Quamlongissime a me summovere. Ab eod. Πόρρω est et nomen COMPAR. Πορρώτερος, Longius dissitus, Magis procul remotus. ET SUPERL. Πορρώτατος, Longissime distans, Maxime procul dissitus. Unde ADV. Πορρώτερον, Longius, i. q. πορρώτέρω, ET Πορρώτατα, Longissime, i. q. πορρώτάτω, Aristot. de Mundo, Κατὰ τὸ ἐγγιόν τε καὶ πορρώτερον θεοῦ. Et ὡς πορρώτατα, ap. Aristidem, Quamlongissime. ["Πόρρω, Musgr. Herc. F. 557. Jacobs. Anim. 208. Huschk. Anal. 161. Wakef. S. Cr. 4, 224. Steph. Dial. 16. Herodian. Philet. 437. et n., Thom. M. 77. Valck. Diatr. 32. Zeun. ad Xen. K. II. 299. ad Herod. 713. Dionys. H. 4, 2195. Cum gen., Boiss. Philostr. 226. 588. Heind. ad Plat. Phædr. 220. 286. Demosth. 476. Paus. 1, 419. Xen. Eph. 41. 46. Πόρρω εἶναι τινος, Heind. ad Plat. Lys. 24. Π. ποιεῖν τινὰ, Longe superare aliquem, Bergler. ad Alciph. 26. 347. Jacobs. Anth. 11, 263. II. πον, Boiss. Philostr. 332. II. παντάπασιν ἡλικίας ἐληλακῶς, Elog. de Thuc. p. 12. Heind. ad Plat. Lys. 25. Xen. Hier. 4, 4. Πόρρω, πορρώθεν, ad Diod. S. 2, 388. Πορρώτερον, 207. 310. Πορρώτερον, πορρώτέρω, ad Herodian. Philet. 437. Πορρώτέρω, Toup. Opusc. 2, 229. ad Herod. 628. Πορρώτάτω, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Rulink. p. 225. Diod. S. 2, 277. 342. Πορρώτατα, ibid." Schæf. Mss.]

INDE ET Πορρώθεν, E longinquo, Eminus; inter-

dum etiam Procul redditur. Lucian. de Calumn. Τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἐτι προσιούσῃ, Plut. Symp. 1. Διὰ τί τὰ γράμματα πόρρωθεν οἱ πρεσβύτεροι μᾶλλον ἀναγινώσκουσι. Et paulo post, Πόρρωθεν εὐωδέστεραι προσπίπτουσιν. At e Plut. Lycurgo, Πόρρωθεν ἀρχόμενος, Longiore initio aggrediens, etiam Altius exordiens: sicut ap. Plat. Charm. Πόρρωθεν ὑμῖν ὑπάρχει ἀπὸ τῆς Σόλωνος συγγενείας, Ex alto principio vobis emanavit. Item οὐ πόρρωθεν, Non multo ante, A non multis annis, Synes. Ep. 66. Ἐγὼ μὲν οὔτε πόρρωθεν ἐνετράφην τοῖς νόμοις τοῖς ἱεροῖς, Neque multo ante enutritus sum in sacris legibus. ["Ad Xen. Mem. 1, 3, 13. Toup. ad Longin. 398. Abresch. Lectt. Aristæn. 348. ad Charit. 216. 311. Πόρρωθε, Tzetz. Exeg. II. 117, 17." Schæf. Mss. * Πόρρωτέρωθεν, Theophr. Fr. 9, 4.]

Πόρσω, i. q. πόρρω et ejusdem originis, Longe ante, Longe, Procul, Arat. οἱ δὲ τι πόρσω Κλύζονται: unde COMPAR. Πόρσωτερος, Longius distans. SUPERL. Πορσώτατος, Longissime dissitus: a quo ap. Hes. Πορσώτατα, τὰ πόρρω καὶ μακράν. Est ab eod. Πόρσω et adv. COMPAR. Πόρσιον, Longius, Ulterius, περαιτέρω. Pind. O. (1, 183.) μὴ πάμπαινε πόρσιον. ["Πόρσω, Steph. Dial. 16. Timon Phlias. 11. Wakef. S. Cr. 3, 175. Brunck. Œd. C. 226." Schæf. Mss. * Πόρσιστα, Pind. N. 9, 70.]

ΠΡΟΤΕΡΩ, i. q. προσωτέρω, s. πορρωτέρω aut πορσωτέρω: quæ sicut compar. gradu dicuntur a πρόσω, πόρρω et πόρσω, ita hoc a πρό, i. e. Longius ante se, Ulterius. Od. E. (356.) Μαλεσθαι προτέρω, O. (109.) Βᾶν δ' ἰέναι προτέρω. Sic (Il. I. 192.) Τὼ δὲ βάτην προτέρω. Item Σ. (387.) et Od. E. (91.) Ἄλλ' ἔπειο προτέρω, ἵνα τοι πᾶρ ξείνια θέλω. Itidem, προτέρω διώκειν. Il. E. 672. Et ap. Hesych. Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον, ubi exp. ἐμπρόσθεν. Item cum gen. Προτέρω καιροῦ, Ultra tempus, Ultra modum, περαιτέρω τοῦ δέοντος ἢ μετρίου, Æschin. (65.) Et Apoll. Rh. 1, (919.) Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθισομαι, Ultra hæc, minime verba faciam, i. e. Nihil amplius dicam, Ulterius in sermone non progrediar. Item Diutius, 2, (864.) ἐτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόντο. ["Ad Charit. 216. Callim. H. in Dian. 72. Il. Γ. 400. Προτέρω, Προτέρωσε, Brunck. Apoll. Rh. p. 23. 41. Heyn. Hom. 4, 536. 6, 94. 627. Nicænet. 6." Schæf. Mss.] Προτέρωσε, i. q. προτέρω, s. eis τοῦμπροσθεν, Schol. Apoll. Rh. 1, (306.) προτέρωσε δόμον ἐξώρτο νέεσθαι. Suid. exp. μακροτέρω, Longius, Ulterius. Affertur ex Apoll. Rh. (1, 1241.) et προτέρωσε κελεύθου, ubi si præcedit ἰέναι, aut simile quid, significat Progredi, Pergere ulterius: quod Hom. dicit μαλεσθαι προτέρω, et ἰέναι προτέρω. [Vide Προτέρω.] Ἐπιπροτέρωσε, itidem Ulterius, Apoll. Rh. 2, (940.) ἐπιπροτέρωσε θέοντες.

ΠΡΟΤΕΡΟΣ, Prior, Il. X. (249.) Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἐκτωρ, Hesiod. Ἔργ. (2, 326.) μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔρξης, Il. Φ. (440.) ἐπεὶ πρότερος γενόμεν καὶ πλείονα οἶδα, Prior natus sum, i. e. Major natu sum: verba Neptuni ad Apollinem γενεῇφι νεώτερον. Et Il. O. 166. γενεῇ πρότερος: pro quo Ψ. 790. dicit προγενέστερος. Sæpe ap. Eund. πρότεροι ἄνδρες s. πρότεροι ἄνθρωποι, Superioris ætatis homines, Il. Φ. (405.) Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης, Ψ. (332.) νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, (E. 637.) Οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, ubi etiam accipere queas pro Priscis temporibus. Item, Ἐν τῷ προτέρῳ [—ον] χρόνῳ, Thuc. 6, (9.) p. 200. Superiori tempore. Sic, Ἡματι τῷ προτέρῳ, Superiore die, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἐκτωρ, Il. Φ. (5.) itidemque τῇ προτέρᾳ νομηνίᾳ ap. Aristoph. (Ἰππ. 43.) Superiore novilunio, i. e. proximo elapso. At Διονύσιος ὁ πρότερος, ad discernendum ab eo qui postea extitit. Xen. Ἑλλ. 7, (4, 12.) Τελελευτηκότος ἥδη τοῦ προτέρου Διονυσίου. Sic etiam αἱ πρότεροι συνθηκαὶ exponi potest non solum Superiore tempore factæ, verum etiam Priores. Aristot. Rhet. 1. Αἱ ὕστεραι κύριαι, ἄκυροι δ' αἱ πρότεραι. Item τῇ προτέρᾳ, sc. ἡμέρᾳ, Pridie, i. e. Heri: quemadmodum Eust. ap. Hom. etiam ἡματι τῷ προτέρῳ, accipit pro χθές: eidemque ἡ προτέρα s. ἡ προτεραία est ἡ χθεσινή ἡμέρα, Hesternâ dies, interdum adjecto gen.,

interdum sequente ἡ. Aristot. Polit. 5, 12. Τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐγένετο τῆς τροπῆς, Pridie mutationis. Idem H. A. 6. Τῇ προτέρᾳ ἡ ἐκλέπεται: ut Cic. Pridie quam hæc scripsi. Item vulgus, teste Eodem, dicunt aliquos προτέρους παρὰ αὐτοῖς εἶναι, ut ap. Terent. Priores partes ap. aliquem habere, Esse ap. aliquem primum. Item aliquid est πρότερον τῇ φύσει, Prius ordine naturæ: et πρότερον τῷ χρόνῳ, Tempore prius. At πρότερον τοῦ χρόνου Id esse dicitur, quod est prius et antiquius temporum ordine, ut quod ante omnia sæcula fuit ab æterno. Et ap. Dem. (32.) Τὸ πράττειν, ὕστερον ὢν τῇ τάξει, πρότερον τῇ δυνάμει καὶ κρείττον' ἐστι, Prius et potius est. Item οἱ πρότεροι πόδες, in quadrupede dicuntur οἱ πρόσθιοι, Anteriores pedes, Eust.

ADV. Πρότερον, Prius, Antea; interdum et Superiore tempore: cui opp. ὕστερον, Postea s. Post, Posteriori tempore. Dem. c. Philipp. 1. Νῦν, οὐ πρότερον, Nunc, non autem antehac, s. superioribus temporibus. Sic ap. Athen. 3. ἐταίρας Ὀραίας πρότερον, νῦν δ' οὐκ, Thuc. 8, (63.) p. 282. Ὑπὸ ταῦτον τὸν χρόνον, καὶ ἐτι πρότερον, 2, (13.) Ὡς οὐπὶ πρότερον, Ut nunquam antea. Item præcedente dat. ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις, Dem. c. Philipp. 3. Ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἀλώσεως, Uno anno antequam caperetur. Plato Epist. 3. Σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἰκάδ' ἀποδημίας, Viginti ferme diebus ante quam Syracusis domum redirem. Item πρότερον ἢ, Prius quam, Ante quam, Plato de LL. Πρότερον ἢ καθαίρηται, Ante quam purgetur, Plut. Camillo, Οὐ πρότερον ἢ τοὺς ἐν τῷ Καπιτωλίῳ πολίτας ἐπιψηφίσασθαι τὸν νόμον, Non ante quam cives, qui in Capitolio erant, suis suffragiis comprobarent. Herodian. 7, (3, 15.) Πρότερον ἀναιρεθέντας πρὸ τῶν βωμῶν πεσεῖν ἢ σκύλα τῶν πατρίδων ἰδεῖν, ubi possis πρότερον interpretari etiam Citius Potius. Sic et Greg. Naz. Πάντα τρόπον πρότερον ἢ κατὰ τὸ ἥθος, Quovis potius modo quam. Item et πρότερον πρῖν, quod vide in Πρῖν supra, col. 552. Item οἱ πρότερον, subaud. particip., Qui ante s. superioribus temporibus fuerunt: qui ab Hom. dicuntur πρότεροι. Plut. in suo περὶ Φιλαδελφ. libello, Ἐτεροι τῶν πρότερον γενομένοι, Alii a superioribus, s. priscis, illis. Sic Bud. e Xen. οἱ πρότερον et οἱ πρόσθεν, Majores. Et τὰ πρότερον, Superiora. ITEM Τοπρότερον i. q. τοπρῖν, Antea, Ante, Prius, Aristoph. Πλ. (402.) ὥσπερ τοπρότερον, Ut prius.

["Πρότερος, Thom. M. 43. 761. 764. Villos. ad Long. 174. ad Herod. 42. 226. ad Charit. 313. 325. ad Mær. 298. Ammon. 119. 120. ad Diod. S. 1, 243. I. q. πρῶτος, ad Charit. 620. Cum gen., Wakef. S. Cr. 2, 34. ad Herod. 503. 664. Conf. c. πρότερον, Brunck. Aristoph. 2, 53. 3, 54. Kuster. 192. ad Diod. S. 2, 213. 469. ad Dionys. H. 1, 146. 557. Heyn. Hom. 4, 543. 6, 611. Heind. ad Plat. Gorg. 265. Ὁ πρ. λόγος, in judiciis, Luzac. Exerc. 177. 187. Πρότερός γε, Brunck. Aristoph. 2, 103. Ἐτι πρ., Boeckh. ad Sim. p. xvi. Πρότερος—πάρος, Il. Θ. 253. Οἱ πρ., Plato Phædro 339. Οἱ πρότεροι πρότεροι, Jacobs. Anth. 12, 220. Πρότερα et πρότερον conf., Brunck. Aristoph. 3, 203. Τὰ πρ., Antea, Paus. 386. Ἐκ προτέρων, Epigr. adesp. 141. Πρότερος, Πρότερον, ad Herod. 42. 482. 721. Brunck. Antig. 102. Πρότερον, Villos. ad Long. 174. ad Mær. 317. Ammon. 119. ad Herod. 226. De constr., Steph. de Dial. Att. Dedicat. Diod. S. 2, 480. I. q. πρῶτον, ad Charit. 620. Conf. c. πρῶτον, 457. 620. ad Diod. S. 2, 58. Heyn. Hom. 4, 547. Ὁ πρότερον, ad Xen. Eph. 275. ad Charit. 325. Πρότερον γε, Brunck. Aristoph. 2, 103. Dionys. H. 3, 1429. Τὸ πρ., Herod. 542. Τοπρ., Duker. Præf. Thuc. 10. Πρότερον ἢ, ad Herod. 731.; de constr., ad Lucian. 1, 354. Οὐ πρ. ἢ, seq. conj. Aristot. H. A. 365. Schn., cf. p. 615. Æsopus p. 154. Fur. Lips. Οὐδὲν πρ. ποιούσιν, ἢ—παράγουσι, Ruhnck. ad Vell. p. 266. Πρ. ἐτι, ad Herod. 473. Πρότερον, ὕστερον δὲ, Wolf. ad Reiz. de Acc. 91. Οὐ πρότερον, ἕως ἂν, Diod. S. 1, 344. Οὐ πρ., εἰ μὴ, Boiss. Philostr. 429. Polyæn. 274. Cor., Hutten. ad Plut. 3, 140. Μὴ πρ., ἢν μὴ, Lucian. 1, 161. Schm., Schol. Lycophr. 54. Æsopus p.

55. Schn., Thuc. T. 2. p. 270. Baver. et var. lect., A Polyb. T. 2. p. 494. Μὴ πρ., ἀλλ' ὅταν—, T. 3. p. 118. Οὐ πρ.—πρὸ τοῦ, seq. inf. Memnon p. 111. Orell." Schæf. Mss.]

Προτέρως, Priore modo. Exp. etiam Anterior, eis ἡμῶν προσθεν: pro quo scr. Προτέρως, aut Προτέρωσε, de quo supra. [* Προτέρωθε, ἐκ τοῦ προτέρου, Etym. M.]

Comp. GRAD. Προτεράιτερος, Prior, πρότερος. Suid. ex Aristoph. (Ἰππ. 1165.) Videtur autem esse pro προτιότερος.

Προτεραιός, adjectivum e προτέρῳ, Pridie: ut προτεραιός ἦλθε, Pridie venit. Item τῇ προτεραιᾷ dicitur pro τῇ προτεραιᾷ ἡμέρᾳ, ut τῇ προτέρᾳ, Pridie: sequente gen. aut adverbio ὅτε aut conjunctione ἢ, ut et τῇ προτέρᾳ. Thuc. (5, 75.) Τῇ προτεραιᾷ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, Pridie quam praelio decerneretur, Dem. (553.) Τῇ προτεραιᾷ ὅτε, Pridie quam, Lys. (626.) Τῇ προτεραιᾷ ἦ, sic enim reponit Bud. pro ἢ ἀνήγετο, Pridie quam navem conscenderet. Necnon nominativo casu ἡ προτεραιά sub. ἡμέρα dicitur ἢ τῆς ἐκαστοῦ ἐνεστώ- σης προλαβούσα ἡμέρα, inquit Eust. Pridiana dies. [Thom. M. 761. Baver. ad Thuc. 1. p. 783. Ammon. 119. Valck. Hipp. p. 193. ad Herod. 133. Zeun. ad Xen. K. II. 342. Τῇ πρ., Monthly Review Jan. 1799. p. 89. ad Lucian. 2, 85. Τῇ προτεραιᾷ, τῇ προτέρᾳ, Schneid. Anab. 86." Schæf. Mss.]

Προτερικός, ut προτερικὴ συκῇ, Ficus quæ prior, i. e. prius quam aliæ, fructum suum maturat, Præcox s. Festina ficus, Athen. (77.) Προτερικὴν φησι καλεῖσθαι, nimirum Seleucus ἐν Γλώσσαις, γένος τι συκῆς, ἣν φέρει πρῶτον τὸν καρπὸν. Ubi tamen SCRIPTUM Προτερικὴν, [et ap. Eust. 171, 15.]

Προτερεύω, Prior sum, ut προρεύω, Primus sum, et δευτερεύω Secundus sum, s. Priore loco censeor, Prior sum dignitate, Priores partes obtineo. Greg. Naz. de Homine p. 35. Et 64. Τοῦ μὲν σωματικοῦ προτε- ρεύοντος ἐν αὐτῷ, τοῦ δὲ ἐτέρου ἐφυστερίζοντος. ["Ad Herod. 722. (9, 66.)" Schæf. Mss.] AT Προτερίζω, quod in VV. LL. exp. Molior quiddam novi, (qua signif. νεωτερίζω dicitur,) suspectum est; nam signifi- caret potius πρότερος s. προτερικός sum, aut certe Cupio esse πρότερος, Priores partes ambio.

Προτερῶ, i. q. προτερεύω, Prior sum, cui opposi- tum ὑστερέω, Sum posterior: ut, Προτερεῖ Λυσίου ὁ ἱεροκράτης, pro quo Hom. diceret, πρότερος γένεο s. πρότερος γενεῇ, vel προγεγέστερός ἐστι, contra ὑστερεῖ Λυσίου, Posterior est Lysia, sc. ætate. Item plantæ προτεροῦσαι, quæ priores fructum suum reddunt, cu- jusmodi sunt αἱ πρωϊκαρπούσαι, s. αἱ προτερικαί, ut Se- leucus ap. Athen. appellat: contra ὑστεροῦσαι, Quæ sunt serotinæ: ap. Theophr. C. Pl. 3. cap. ult. Ubi etiam ait, "Ὅσα γὰρ εὐβλαστεῖ, καὶ ταχὺ παραγι- νεται, καθάπερ τὰ τριμηνιαῖα, σπαρέντα πρῶτα, προτερεῖ καιρόν: (4, 2, 1.) Προτερεῖ εἰς φθορὰν, Prius s. Cele- tius interit. Idem cum dat. Πεύκη καὶ πέτρως προτε- ροῦσι τῇ βλαστῇσι μικρὸν ὅσον πεντεκαίδεκα ἡμέραις. Quæ sic Plin. Pinus et picea præveniunt germina- tione abietem quindecim fere diebus. Itidem cum dat. Aristot. Μικρὸν προτερεῖ τῷ τύκῳ, Paulum matu- rat partum. Apud Dem. vero in Epist. Philippi D (239.) Οὐδὲν προτερήσετε ἔξω τοῦ ἐφθαλέναι ἀδικούντες, Nulla re prævenietis quam injuriarum illatione, Nulla re antevertetis. Quemadmodum Plin. quoque, Προτεροῦσι τῇ βλαστῇσι, ap. Theophr. vertit Præ- veniunt germinatione. Itidem Schol. Thuc. προτερῆ-σαι exp. προλαβεῖν, 1, (34.) Ὑμέτερον δὲ γ' αὐτὸ ἔργον προτερῆσαι, Vestræ partes sunt prævenire, Officii vestri antevertere, vel Præoccupare. || Προτερεῖν dicitur Penes quem primæ partes sunt, Qui primas obtinet, victor evasit, palmam reportavit. Bud. quoque interpr., Vincere, Superiorem esse, ap. Polyb. 3, (110, 6.) Μετὰ δὲ ταῦτα τοὺς ἀκοντιστὰς καὶ τοὺς ἱππεῖς ἐπαφέντες, ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλο- κήν. Sic accipi potest et ap. Suid. Παρὸν ἡμῖν ἡ ἀρδὴν ἀπολαλέναι, ἢ προτερήρασι, δόξαν μὲν τινα προ- τερείας ἀπενέγκασθαι, βιοτεύειν δὲ ὅμως ἐτι κατ' ἐξου- σίαν. Idem Suid. in quodam loco, quem citat, Oὐ δὲ Ῥωμαῖοι προτερήσαντες, exp. πρότεροι γεγονότες, Cum prævenissent s. antevertissent. [Schæf. Æsop. 150. "Ad Herod. 718. 722. (9, 57.)" Toup. Opusc.

1, 156. ad Diod. S. 1, 4. 218. 413. 444. 459. 596. 707. 2, 6. 15. 87. 96. 105. 107. 112. 207. 227. 262. 310. 342. 375. 383. 410. 438. 471. 485. De constr., 638. Cum gen., 45. 185. 494." Schæf. Mss. "Phor- nut. 45. Prius dico, Præmitto, Euseb. H. E. 20." Wakef. Mss.] Προτέρημα, τὸ, Priores partes, Major s. Potior rei alicujus gerendæ commoditas. Qui- netiam Res bene gestæ, Victoria: sicut προτερεῖν Prio- res partes obtinere, Palmam reportare, Vincere; frequens ap. Polyb. Interdum vero Id quo priores et superiores sumus aliis: ut ap. eund. Polyb. 3, (89, 9.) p. 57. Ἦν δὲ τὰ προτερήματα Ῥωμαίων, ἀκατάτρι- πτος χορηγία, καὶ χειρῶν πλήθος. [Jambl. V. P. 22. 28. 34. Kiessl. "Thom. M. 905. Toup. Opusc. 1, 24. ad Xen. Eph. 128. Koen. ad Greg. Cor. 13. Diod. S. 1, 222. 239. Ἐπὶ τοῦ πρ. γίνεσθαι, 2, 374. 387. ad 533. Προτερήματα ποιεῖν, 376." Schæf. Mss. * Προτερήσις, Heliod. 4. p. 199. "Priores partes, Præcellentia, Chrys. in Ep. 1. ad Timoth. Sermon. 15. T. 4. p. 271, 8. Κατὰ τὰ μυστήρια οὐδεμίαν προτερῆ-σιν ἔχουσι." Seager. Mss.] Καταπροτερῶ, Primas partes eripio, Devinco. Pass. Καταπροτεροῦμαι, Prio- res partes devictus amitto. Bud. simpliciter interpr. Vincor, ap. Polyb. 1, (47, 9.) p. 12. Καταπροτεροῦ-μενος δὲ τοῖς ἐπιβατικαῖς διὰ τε τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἐκλο- γὴν τῶν ἀνδρῶν, ἐγένετο τοῖς ἔχθοις ὑποχείριος: [16, 19, 1. Diod. S. 17, 35. * Συμπροτερῶ, Suid. v. Ἡσιόδος.]

ΠΡΩΤΟΣ, Primus, Od. A. (510.) Ἦτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς, Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. Apud Eund. Φ. (231.) le- gitur πρῶτος, sequente μετὰ, in hoc versu, Πρῶτος ἐγώ, μετὰ δ' ὕμμες, ubi cum πρώτος relinquatur sub- audiendum verbum e præcedentibus. Opp. autem ab eo ὕστατος, huic πρῶτος, in hoc versu, qui extat cum alibi, tum II. E. (703.) Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν. Sic neutro πρῶτον opp. ὕστα-τον, Od. I. (14.) Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω; De quo versu dicam et paulo post. Inter- dum ei præfixit adverbium πολὺ, ut (449.) Ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεαι τέρεν' ἀνθεα ποίης. Sic πολὺ πρῶτη, fem. P. (31.) Τὸν δὲ πολὺ πρῶτη εἶδεν τροφὸς Εὐ-ρύκλεια. Dicunt autem Lat. itidem Longe primus. Addit alicubi ei suum etiam gen. Ceterum usus hujus nominis Poëtis cum aliis Scriptoribus commu- nis est, Menander ap. Athen. Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ πρῶτος ἦν ὁ γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἴθ' ὁ τρίτος, εἴθ' ὁ τέταρτος, εἴθ' ὁ Μεταγένης. At Dem. paulo secus hac numeralium nominum serie usus est, (328.) Ἐν οἷς οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονὼς οὐ πρῶτος, οὐ δεύ-τερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὀποσποσούν. Secus inquam usus est hic Dem., allusit- que fortasse ad Proverbiale illud dictum, Μεγαρεῖς οὔτε τρίτος, οὔτε τέταρτος. Opp. autem in soluta iti- dem oratione ὕστατος huic πρῶτος, interdum vero τελευταῖος, Lucian. Herm. Τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. Quinetiam Prover- bialiter ap. Eund., in l. qui περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ Συ- νόνων inscribitur, (init.) Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, φασί, καταλέξω τούτων ἃ πάσχειν ἢ ποι-εῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας; Manavit autem istud Proverbiale loquendi genus, manasse certe cre- datur, ab illo Hom. versu quem protuli supra, in quo πρῶτον et ὕστατον inter se opponuntur. Atque ut Poëticum est hoc ὕστατον, ita etiam πύματον, quod et ipsum huic πρῶτον interdum opponitur. At vero πρῶτος et τελευταῖος, s. πρῶτον et τελευταῖον, opponi itidem sibi videmus cum alibi, tum in h. Plut. I. de Puer. Educ. "Ὅτι ἐν πρῶτον καὶ μέσον καὶ τελευταῖον ἐν τούτοις κεφάλαιον ἀγωγῇ σπουδαία καὶ παιδεία νόμι-μός ἐστι, ubi observandum etiam id vocari πρῶτον et μέσον et τελευταῖον κεφάλαιον, in quo omnia sita sunt. Eod. certe sensu dixit Dem. pronuntiationem esse τὸ πρῶτον et τὸ δεύτερον et τὸ τρίτον, i. e. Primas, se- cundas, tertias partes obtinere. Præterea ut πρῶ-τος nonnunquam præfixum habet πολὺ ap. Poëtas, sic et ap. prosæ Scriptores aliquando, potius tamen in altera signif., de qua mox dicam. Legitur porro πρῶτος cum gen. plur., at πρῶτοι vel cum gen., vel cum nominativo: ut ὁ πρῶτος τῶν ῥητόρων, et οἱ πρῶ-τοι τῶν ῥητόρων, vel οἱ πρῶτοι ῥήτορες. Sic τὸ πρῶτον

τῶν ὀνομάτων, et τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, (ut Plato Cratylo, Εἴη δὲ κὰν ὑπὸ παλαιότητος τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων ἀνεύρετα εἶναι,) vel τὰ πρῶτὰ ὀνόματα. At vero πρῶτός μου ap. Jo. 1, (15. 30.) nove dictum pro πρότερος, significante tamen non tam Prior, quam Præstantior, ut in novissima Interpretatione habetur: cui adjunctas Annotationes vide. Dixit autem et Nonnus itidem πρῶτος ἐμεῖο. || Τὴν πρώτην dicunt interdum non addito substantivo pro A principio. Nisi quis malit uti nomine Prima addendo substantivum. Τὴν πρώτην, inquit Bud., Prima portione, et A principio. Gal. ad Gl. 1. Ἀρχαμένου δὲ πέττεσθαι, λεπτόν καὶ ὑδαρὴ καὶ ὀλίγον τὴν πρώτην δίδοναι, et, Ἐλλέβορον λευκὸν δίδοναι τὴν πρώτην, Aristot. Polit. 7. Περὶ οὖν τὴν πρώτην συμφέρεται ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν τοιαύτην, i. e. κατ' ἀρχὴν, et a prima ætate puerorum. Ita Bud., sed ita legendo hunc locum, dici possit alium usum habere hoc πρώτην quam in illis Gal. II., in quibus τὴν πρώτην tale est quale Gallice Pour la première pro Pour la première fois. Sic Lucian. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τὴν γε πρώτην μὴ βιάζεσθαι; Ut autem substantivo ponitur hic accus. in hujusmodi II., ita gen. πρώτης præcedente præp. ἀπό. Affertur enim ἀπὸ πρώτης e Thuc. positum itidem pro A principio, Ab initio.

Πρῶτος, Primus, i. e. Primarius, Qui primum locum obtinet, Thuc. 6. Καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτος ἂν εἶναι. Quinetiam πολὺ πρῶτος ap. Eund. 8, (89.) Πάντες γὰρ αὐθημερὸν ἀξιούσιν, οὐχ ὅπως ἴσοι, ἀλλὰ καὶ πολὺ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι. Plut. Symp. 2. Οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Quinetiam αἱ πρῶται πόλεις ap. Thuc. 2, (8.) Primariæ civitates: 4, (95.) Τῆς γε πόλεως, ἣν ἕκαστος πατρίδα ἔχων πρώτην ἐν τοῖς Ἕλλησιν ἀγάλλεται. Sæpe autem additur dat.: ut Dem. Πρῶτος γένει καὶ πλούτῳ. Sic Isoer. Πλούτῳ καὶ δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν πρώτους εἶναι τῶν πολιτῶν. Sic et ipse Thuc. (3, 65.) Ἄνδρες θμῶν οἱ πρῶτοι καὶ χρήμασι καὶ γένει. Dicitur autem et genere neutro τὸ πρῶτον, Quod primarium est, primas partes obtinet, præcipuum est. Et plur. τὰ πρῶτα, Primæ partes: unde φέρεσθαι τὰ πρῶτα, Primas partes obtinere: quo dixit modo Virg. Prima tenere, pro Primas partes tenere. At οἱ τὰ πρῶτα λαχόντες, et οἱ τὰ πρωτεῖα φερόμενοι peculiariter, Magistri societatum, Mancipes, Bud. Interdum vero dicitur aliquis esse τὰ πρῶτα pro Princeps, s. In primis honori habitus, ut Idem scribit: afferens h. Greg. Naz. I., in quo dicit de Athanasio, Οὕτω μὲν τεταγμένους ἐν ἐπισκόποις, τὰ πρῶτα δὲ τεταγμένους τῶν συνεληλυθόντων. Similem vero usum et NOMINIS Δεύτερα præfixum habentis articulum, ex Eod. profert, Καὶ τοὺς μὲν προαγωνιστὰς καὶ πρωτοστάτας γενέσθαι τῆς ἀσβεβείας, τοὺς δὲ ταχθῆναι τὰ δεύτερα. Talis est usus illius πρῶτα et in isto Luciani loco, ubi genitivo jungitur, (1, 147.) Καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, Primas tenens partes inter Athenienses, Atheniensium princeps, summus. Aristoph. autem dixit (B. 421.) Κάστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. || Interdum vero adverbialiter ponitur τὰ πρῶτα, (sicut et πρῶτα, sine articulo,) pro Primum, ut docebo mox in adverbio Πρώτον. || Πρῶτα exp. etiam πρὸ καιροῦ, in Od. Ω. (28.) Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε Μοῖρ' ὅλοη, τὴν οὕτως ἀλευνται, ὅς κε γένηται. Ubi Eust. πρῶτα, ἡγουν πρὸ καιροῦ.

“Πρῶτος, Dorice pro πρῶτος, ap. Theocr. et “alios.”

[“Πρῶτος, ad Phalar. 314. Thom. M. 764. ad Charit. 662. 691. Markl. Iph. p. 151. Jacobs. Anth. 9, 202. Heyn. Hom. 5, 190. 7, 440. 8, 73. 249. 649. Ammon. 119. 120. Bergler. Alciph. 217. Wakef. S. Cr. 2, 35. Pro πρότερος, T. H. ad Plutum p. 47. ad Charit. 457. 620. Wolf. Proleg. 225. Strato 48. Dionys. H. 5, 111. Heyn. Hom. 4, 325. 5, 532. 7, 6. 8, 40. 126. 531. Musgr. ad Soph. Antig. extr. Etym. 405, 22. ad Herod. 104. Πρ., h. e. Prima pars alicujus, ut Lat. Primus, Heyn. Hom. 5, 487. 7, 200. ad Herod. 595. Πρ. pro μόνος, Heyn. Hom. 5, 532. Pro ἄκρος, 7, 200. Conf. c. πρότερος, 5, 115. 8, 198. Πρῶτος, ὁ πρ., Porson. Med. p. 16. ad Diod. S. 2, 448. Πρ. τῶν πρὸ αὐτοῦ, Diod. S. 1. p. 496. 80. Πρ. ἐν τινι, τινι, ad 1, 569. Πρῶτός γε, Philostr. 108.

Boiss. Πρῶτός τε καὶ τελευταῖος καὶ μέσος, ad Dionys. H. 5, 122. Πρ. ἀνθρώπων, Bibl. Crit. 2, 1. p. 80. Ἀπὸ τοῦ πρ., Cattier. Gazoph. 74. Ἐν μὲν ἀπάντων πρ., Demosth. 669. Τὸ πρ. τῶν Ἀθηναίων, quid? ad Lucian. 1, 401. Πρῶτοι τῶν ἄλλων, Dionys. H. 2, 1233. Πρωτέων, Heyn. Hom. 7, 110. Ἐν πρώτοις, 6, 327. Schol. Soph. Aj. 897. Ἐν τοῖς πρ., Brunck. Aristoph. 3, 171. Ἀνὰ πρώτους, Herod. 9, 86. Ἀπὸ τῶν πρώτων, Heind. ad Plat. Phædr. 284. Πρῶτα, Jacobs. Anth. 7, 91. Monthly Review April 1799. p. 432. Pro ἀπαξ, Heyn. Hom. 7, 598. 640. Πρῶτα, τὰ πρ., Brunck. Aristoph. 3, 88. Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Τὰ πρ., Kuhn. ad Paus. 132. ad Callim. 1. p. 54. ad Herod. 516. Eur. Med. 916. Heyn. Hom. 7, 380. 640. Pro πρῶτος, Brunck. ad Eur. Or. p. 205. Hec. p. 300. Aristoph. 1, 167. Creech. ad Lucret. 1, 87. ad Lucian. 1, 356. 400. ad Herod. 484. 727. Wakef. Diatr. 28. Herc. F. fin. Phil. 181. S. Cr. 4, 30. 49. 5, 23. Musgr. Or. 1247. Monthly Review Apr. 1799. p. 432. I. q. τὰ πρωτεῖα, Heyn. Hom. 8, 410. Πρῶτα φέρειν, Jacobs. Anth. 6, 311. 8, 28. 414. Even. 9. Τὰ πρ. φέρειν, Jacobs. Anim. in Eur. p. 6. ad Lucian. 1, 400. ad Herod. 727. Τὰ πρ. δύνασθαι, τὰ πρ. εἶναι, ad Xen. Eph. 122. 207. 213. ad Lucian. 1, 400. ad Herod. 563. 727. Ἐς τὰ πρ., 467. 698. Τὰ πρ. cum partic., Hesiod. Θ. 202. ad Callim. 1. p. 73. Quid post τὰ μὲν πρ. sequatur, ad Xen. Eph. 176. Ἀπὸ πρώτης, Jacobs. Anth. 10, 108. Boiss. Philostr. 593. Τὴν πρ., ad Xen. Mem. 3, 6, 10. Abresch. Lectt. Aristæen. 98. ad Herod. 74. Τὴν γε πρ., Toup. Emendd. 13. Boiss. Philostr. 593. Παρὰ τὴν πρ., Thom. M. 284. Πρῶτος, πρῶτον, Ruhnck. Ep. Cr. 301. ad Herod. 409. 482. ad Diod. S. 1, 281. 333. 345. 370. ad Xen. Mem. 1, 5, 4. Casaub. Athen. 1, 91. Πρῶτον, Phryn. Ecl. 138. Thom. M. 764. ad Mær. 298. 317. ad Charit. 313. Pro πρότερον, 457. 620. Heyn. Hom. 5, 532. Xen. Hier. 4, 2. Conf. c. πρῶτος, Brunck. Aristoph. 1, 62. Monthly Review Aug. 1799. p. 430. ad Diod. S. 1, 680. ad Dionys. H. 1, 582. Heyn. Hom. 5, 532. 6, 457. Τὸ πρ., Longus p. 4. Vill. Τοπρῶτον, Duker. Præf. Thuc. 10. Heyn. Hom. 4, 11. 5, 288. Ὡς τὸ πρ., Hesiod. Θ. 188. cf. 425. Τὸ μὲν — πρῶτον, μετὰ δὴ ταῦτα, ad Herod. 639. Πρῶτον μὲν, ἔπειτα δὲ, Wyttenb. Select. 400. Πρῶτον μὲν, ἔπειτα, sine δὲ, ad Diod. S. 2, 21. 226. Πρ. μὲν, non sequente ἔπειτα, Heind. ad Plat. Gorg. 149. Πρῶτον οὖν, πρ. μὲν οὖν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. Πρῶτον, πρῶτα, Markl. Suppl. 30. 203. Jacobs. Anth. 6, 142. ad Lucian. 2, 59. Heyn. Hom. 5, 157. 165. Ὅπως πρῶτα, Simul ac, Hesiod. Θ. 156. Ἐπειδὴ πρῶτα, ad Il. T. 9. Schæf. Mss. * “Πρώτη, ἡ, dicitur Monasterii præfecta, Andr. Cr. 219.” Kall. Mss.]

[* “Πρωτοκόμης, Schol. Pind. Π. 4, 145.” Wakef. Mss. * “Πρωτόνυμος, Toup. Add. in Theocr. p. 390. * Πρωτοσύγγελος, Jacobs. Anth. 7, 219.” Schæf. Mss. * “Πρωτοσύστατος, Clem. Hom. 6, 6.” Kall. Mss. * Πρωτοφόρος, unde * Πρωτοφορέω, Athen. 565. ubi Vales. conj. * Πρωτοφορέω. * Πρωτοφύλαξ, Longus 3, 12. p. 75. ἥρος. * “Πρωτεῖαδελφος, Phil. Ecl. 134. (Lobeck. 306.) Thom. M. 849. * Πρωτευρέτης, Fabric. B. Gr. 1, 295.” Schæf. Mss. Censorge Πρωτευρέτης, Εὐρίσκω.]

Δευτερόπρωτοι, vide post Πάμπρωτος.

Πάμπρωτος, Omnium primus, πάντων πρῶτος, Il. I. (93.) Τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῆτιν Νέστωρ. Habetur autem in VV. LL. ETIAM Πάμπρωτον ET Πάμπρωτα: quæ adverbialiter poni tradunt pro In primis, Præcipue, Potissimum. [Πάμπρωτος, Apoll. Rh. 1, 368. * “Πασίπρωτος, Primus inter omnes, Montfauc. Palæogr. 161.” Kall. Mss.]

Πεντάπρωτοι, Quinqueprimi: quod verbum extat ap. Cic. in Verr. Magistratus et quinqueprimi accitu istius evocantur. Bud. Ann. post. in Pand. Quod, inquit, sequitur inferius, Mixta munera decaprotiæ decaprotiæ, ex antiquorum observatione ita esse legendum, tandem animadverti, Decaprotiæ, icosaprotiæ: vel Græce δεκαπρωτείας, εικοσαπρωτείας. Et inferius, Nam decaproticos a protis tributa exigentes, legendum, Nam decaproti et icosaproti, i. e. decemprimi et vigintiprimi. Hi, decemprimi vocantur in

titulo de Domest. et Protect. ut πεντάπρωτοι, Quinquēprimi, in capite 2 de Privilegiis eorum qui in sacro Pal. Mil. Δεκαπρωτῆς igitur est Decemprimatus. Sunt autem verba municipalia. Cic. pro Roscio, Itaque decurionum decretum statim fit, ut decemprimi proficiscantur ad L. Syllam, doceantque eum qui vir Sext. Roscii fuerit. Idem, Venit in decemprimis legatus in castra Capito. Et in Verr. Magistratus et quinquēprimi accitu istius evocantur. Eod. modo εικοσαπρωτῆς, Vigintiviratus dicitur. Fortasse autem qui a nobis duodecim Pares Franciæ nunc dicuntur, Duodecimprimi ab initio vocati sunt. Hæc ille: quem potius scripsisse existimo Vigintiprimatus, pro interpretatione hujus NOM. Εικοσαπρωτῆς, SICUT Εικοσαπρωτοι, Vigintiprimi: SIC Δεκαπρωτοι Decemprimi, ET Δεκαπρωτῆς, Decemprimatus: ITIDEM Πενταπρωτῆς, Quinquēprimatus.

Invenitur autem hoc nomen πρῶτον compositum etiam eum nomine δεύτερον, cum sc. DICITUR Δευτεροπρωτον σάββατον a Luca initio c. 6, Sabbatum secundoprimum; s. alterum primum, ut habet novissima interpretatio, cui adjunctas annotationes vide, necnon Erasmicas.

“Φιλόπρωτος, Qui primus esse amat. Utitur Geoponicῶν Auctor, (16, 1, 10.) ubi scribit de equo, “Εάν ἐν τῷ συναγέλασμφ τῶν πώλων φιλόπρωτος ᾖ: pro his Varronis, Si enim gregalibus in pabulo contendit, in currendo, aliave qua re, quo potior sit.” [Artemid. 2, 33. Τὸ φ., Principatus cupiditas, Plut. Solone 29. Alcib. 2.] “Φιλοπρωτεύω, Primatum obtinere amo, cupio, ambio, Ep. Joannis 3, (5, 9.) “Ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν, Qui primatum inter eos obtinere cupit, Qui ambit primatum inter eos.” [Nili Epist. 355. *Φιλοπρωτεία, Zosim. 4, 51, 5. Euseb. H. E. 146. (180.) Basil. Hom. Mor. 417.” Boiss. Mss. “Diod. S. 2, 542.” Schæf. Mss. “*Φιλοπρωτεία, Proprie Primatus cupido, sed ap. Diod. S. Ecl. 2. l. 37. Ipse primatus, Ὑπὲρ τῆς φ. ἀμύλλα, Certamen de primatu.” Munth. Spec. Def. Lexx. 558.]

Πρῶτον, Adv. Primum, Primo, Primo loco, Ante omnia, Dem. sic orditur suam Orationem pro Corona, Πρῶτον μὲν, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. Cui adverbio πρῶτον reddit ἔπειτα, absque δέ: quod alii postea imitati sunt, præsertim vero Plut., post πρῶτον μὲν subjungentes non solum ἔπειτα δέ, sed interdum etiam ἔπειτα sine hac particula. Apud eund. Dem., πρῶτον μὲν γάρ, sequente ἐτι τοίνυν, Bud. vertit Jam primum. Interdum vero dicit πρῶτον πάντων. Quinetiam cum articulo ap. eum, sicut et ap. ceteros, τὸ πρῶτον, (12.) Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, μετὰ ταῦτα Πύδναν, πάλιν Ποτιδαίαν, Μεθώτην αὖθις, εἰτα Θεσσαλίας ἐπέβη, μετὰ ταῦτα Φερὰς κ. τ. λ. quo in l. observandus etiam est usus PARTIC. Πάλιν ET Ἀθῆναις ET Εἰτα huic πρῶτον subjunctarum in longiuscula enumeratione. SED ET Merà ταῦτα semel atque iterum in ea poni, observatione dignum est. Verum interjiciuntur etiam verba inter τὸ et πρῶτον: ut τὸ μὲν οὖν πρῶτον ap. Eund. At cum nihil interjicitur, scribitur conjunctim ETIAM Τοπρῶτον, sicut PLUR. Ταπρῶτα pro τὰ πρῶτα, adverbialiter itidem. At præcedente ὅτε, pro Cum primum, Simulatque, Dem. (274.) Εἶπον τότε εὐθὺς ἐν τῷ δήμῳ, ὅτε πρῶτον εἶδον τουτονὶ τὸν μιᾶρὸν τούτου τοῦ πράγματος ἀπτόμενον. Sic cum particula ἐπὶ: ut, Ἐπὶ πρῶτον ἐγγωρήσῃ. || Πρῶτον pro πρότερον, Prius, Alex. Aphr. Ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ, ἢ ἄμα, Tonitrum prius efficit quam fulgur. Quem alioqui usum ap. vetustiores Scriptt. rarissimum esse puto: affertur tamen et ex Aristot. Rhet. πρῶτον ἢ pro Prius quam. [Vide Schæf. Mss. post Πρῶτος.]

ETIAM Πρῶτα adverbialiter sæpe ponitur pro Primum, Il. A. (459.) Αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν, B. (73.) Πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι ἢ θέμυς ἐστὶ, Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύω, ubi redditur ei particula δέ: hic enim versus proxime sequitur, Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. Aristoph. (Πλ. 728.) Καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἐφήψατο. Et τὰ πρῶτα, initio Iliadis A. Ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διασθήτην ἐρίσαντε. In soluta quoque

oratione dicitur τὰ πρῶτα, et quidem potius quam πρῶτα, sine articulo, Lucian. de Conscr. Hist. init. Πυρεταίνειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἀπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρώμενως καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, ubi ei respondet particula δέ: sicut in illo Hom. l. quem modo protuli; nam proxime sequentia verba sunt hæc, Περὶ δὲ τὴν ἐβδόμην τοῖς μὲν αἶμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν κ. τ. λ. || Sed et cum gen. Od. E. (158.) et P. (155.) Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίῃ τε τράπεζα. Exp. enim hic Primum inter deos, s. Ante alios deos. Sed videndum annon et nomen esse possit, similem usum habens ei cujus exempla in nomine Πρῶτος attuli. [Vide Schæf. Mss. post Πρῶτος.]

Est et aliud ADV. Πρῶτως, sed diversum usum habens; reddendumque potius Primo quam Primum. Dicitur enim plerumque aliquid tale vel tale esse πρῶτως, Primo, quod tale est per se et suapte natura, non per accidens. Qua in signif. utitur non raro Plut., qui etiam addit interdum καὶ πρῶτως post ἐξ ἑαυτοῦ, et post φύσει: ut in libro de Pr. Frigidō, Ἄλλ' ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ ἑαυτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρῶτως. Ibid. Καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μὴ τὸν ἀέρα φύσει καὶ πρῶτως θερμὸν, ἀλλὰ τὸ ζέον ὕδωρ καὶ τὸν διάπυρον σίδηρον ἀποφαινομένων. Alibi autem πρῶτως solum posuit: ut, Οἰόμενος τὸν ἀέρα πρῶτως ψυχρὸν εἶναι, ubi Turn. vertit, Cum existimaret in aëre primum frigus inesse. Sic utitur et Alex. Aphr. Dicuntur etiam, inquit Bud. Comm. 283., non tantum πρῶτον adverbialiter, et δεύτερον, sed etiam πρῶτως et δευτέρως, Aristot. Eth. 8, (7.) Ἔστι γὰρ ἐν μὲν τοῖς δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν, πρῶτως: τὰ δὲ κατὰ ποσὸν, δευτέρως. Hoc est, Primo et secundo loco considerandum. Vel, Primarium locum et secundarium obtinens. Ejusd. esse puto quod in VV. LL. annotatur, idem significare ap. Gal. πρῶτως et κατὰ πρῶτον λόγον, item ἀπλῶς, et κυρίως. Cum hoc certe postremo adverbio, sc. κυρίως, copulatum legitur ap. Aristot. Eth. 8. Εἶδη δὲ τῆς φιλίας πλείω καὶ πρῶτως μὲν καὶ κυρίως τὴν τῶν ἀγαθῶν, ἢ ἀγαθῶν: τὰς δὲ λοιπὰς, καθ' ὁμοιότητα. [Phryn. Ecl. 138. (Lobeck. 311.) Thom. M. 764. ad Diod. S. 1, 331. 2, 340. 366. Brunck. Aristoph. 1, 26. ad Mær. 298. Ammon. 119. ad Charit. 313.] Schæf. Mss.]

Πρωτεύω, Primas partes teneo; brevius, Primas teneo s. fero, Principatum obtineo. Varie autem construitur hoc verbum. Dicitur enim πρωτεύω τούτῳ, ἐν τούτῳ, κατὰ τοῦτο, περὶ τοῦτο: item πρωτεύω τούτου. Necnon cum personæ genitivo plur., et quidem adjunctum habente interdum et dat. rei. Quorum constr. hæc sunt exempla: πρωτεύειν τῇ σοφίᾳ, itidemque τῇ ἀρετῇ, Primas in sapientia et virtute tenere, vel potius, sapientiæ et virtutis. Aut, Sapientia principem esse, Locum principem in sapientia tenere: quibus loquendi generibus et Cic. utitur. Dici autem queat etiam πρωτεύειν ἐν σοφίᾳ, et ἐν ἀρετῇ, sicut Plut. dixit in l. de Puer. Educ. Πρωτεύειν ἐν πᾶσι. Legitur præterea πρωτεύειν κατὰ σοφίαν, κατ' ἀρετήν. At vero juncti præpositioni περὶ verbi πρωτεύειν exemplum habemus ap. Æschin. περὶ Παραπρ. ubi scribit, Εἰ γὰρ ἐστὶ τις κακία κατ' ἀνθρώπους, ἂν μὴ πρωτεύοντα περὶ ταύτην ἀποδείξω Δημοσθένην, θανάτου τιμῶμαι. Ubi Bud. πρωτεύειν interpr. Esse primas notæ. Necnon πρωτεύειν σοφίας, ἀρετῆς, s. τῆς ἀρετῆς, ut ap. Xen. At cum personæ gen. plurali, ut πρωτεύειν τῶν πολιτῶν, Principem inter cives locum tenere, aut etiam Primum, Primas omnium civium tenere: ut dicit Cic. Primas omnium civium P. Nasicæ dare solebat. Sic πρῶτεύειν τῶν Ἑλλήνων: cui simile est πρωτεύειν τῆς Ἑλλάδος: nam per Ἑλλάδος collectivum non aliud intelligimus quam Ἑλλήνων. Tale est, συγκλήτου πρωτεύειν, cum συγκλήτου sit itidem collectivum. Hoc autem exponi etiam potest, Plurimum auctoritatis in Senatu obtinere, Præ ceteris senatoribus auctoritate valere. Et adjuncto dat. rei, πρωτεύειν ἀρετῇ τῶν πολιτῶν. Sed absque adjectione etiam dicitur interdum πρωτεύειν, Herodian. 8, (7, 3.) Αἶ τε ἀπὸ Ἰταλίας πόλεις πρεσβείας ἔπεμπον ἀπὸ τῶν πρωτευνόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν, Principes viros, Polit. Sic autem et Isocr. ante eum absolute est usus, ad Phil. Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν

ἐφάμιλλον τὴν σαιτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύουσι. A
 || Πρωτεύειν, in VV. LL. tanquam comparativi quo-
 que gradus usum præstans, exp. etiam Priores partes
 obtinere, Excellentiorum esse. Et πρωτεύειν κατὰ
 δόξαν e Plut. Lyc. Gloria præcellere. || Quinetiam
 πρωτεύει αὐτοῖς, e Xen. pro Ducem iis se præstat.
 [Jambl. V. P. 88. Kiessl. "Fischer. ad Weller. Gr.
 Gr. 1, 25. T. H. ad Plut. p. 336. ad Charit. 204.
 Ammon. 119. ad Diod. S. 1, 324. 325." Schæf. Mss.
 * Πρωτεία, Primatus, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * "Πρω-
 τεῖος, Primarius, Chrys. Statuar. 21. T. 6. p. 610, 14.
 "Ὁ δὲ Χριστὸς ἀγνώμονας οἰκίας ἀγοράζων καὶ παρανό-
 μους, πρωτεῖον δούλου τιμὴν κατέβαλε." Seager. Mss.
 Schleusn. Lex. V. T.] Πρωτεῖον, τὸ, Primatus, Primæ
 partes, "Princeps locus, Principatus. Dicitur autem
 φέρεσθαι τὸ πρωτεῖον s. τὰ πρωτεῖα, et τῶν πρωτεῖων
 τυγχάνειν, et τὸ πρωτεῖον ἔχειν, pro Primas partes
 obtinere, s. Principem locum, aut Principatum.
 Dem. (151.) Τὴν πόλιν δ', ἥ προεῖσθαι τῶν ἄλλων
 Ἑλλήνων τέως, καὶ τὸ πρωτεῖον εἶχε. Sed a Polyb. τὸ
 πρωτεῖον φέρεσθαι dici ait Bud. pro Præstantissimum B
 esse, aut etiam pro Præstantiorem esse. Et alibi,
 (18, 11, 4.) Τὸ πρωτεῖον ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον
 ἀγώνων, pro Maxime insignes esse victoriis. Synes.
 dixit etiam τὰ πρωτεῖα συγχωρεῖσθαι, item τῶν πρω-
 τεῖων ἀμφισβητεῖν τινί, ita scribens, * Ἀντεψημεῖται
 γὰρ ὑπὸ μυρίων ὄσων τῶν σῶν ἐραστῶν, οἷς ἅπασιν ἐγὼ
 τῶν πρωτεῖων ἀμφισβητῶ. Idem dixit τὸ ἐκ δευτέρων
 πρωτεῖον, Ep. 148. ubi an non potius leg. sit τὸ ἐκ δευ-
 τερείων πρωτεῖον, lectorem mecum expendere velim:
 dicuntur autem, ut πρωτεῖα, Primæ, sic Δευτερεῖα,
 Secundæ, ET Τριτεῖα, Tertiæ: sub. partes. Plato
 Philebo, Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐτ' αὖ τῶν πρω-
 τεῖων, οὐτ' αὖ τῶν δευτερείων ἡδονὴ μετὸν ἀληθῶς ἀν λέ-
 γοιτο· πορρωτέρω δ' ἐστὶ τῶν τριτεῖων, εἴ τι τῷ ἐμῷ νῶ
 δεῖ πιστεύειν. Est autem h. Synesii l. Ep. 148. Ἡμῖν
 δὲ ἡ χώρα καὶ εἰ καθ' ἐν ἐκάστης ἡττᾶται τῆς τὸ ἄκρον
 φερούσης, τοῖς λοιποῖς ἐκάστην νικᾷ, καὶ τοῦτ' ἐστὶ τὸ ἐκ
 δευτέρων πρωτεῖον, E secundis partibus primas te-
 nere: si quidem reponas δευτερείων. ["Πρωτεῖον,
 ad Diod. S. 1, 5, 2, 203. 246. Toup. ad Longin. C
 346. Lennep. ad Phal. 160." Schæf. Mss. * "Πρω-
 τιον, Diosc. Notha 473." Boiss. Mss.]

Superest POETICUM Πρώτιστος, quod potius ha-
 bet superlativi formam quam est superlativum, (SI-
 CUT Τρίτατος,) cum accipitur simpliciter pro πρῶτος,
 i. e. Primus, ac certe superlativi usus non videatur in
 hujusmodi nomina cadere. Il. B. (228.) ἄς τοι Ἀχαιοὶ
 Πρωτίστω δίδωμεν, εἴτ' ἂν πολλέθρον ἔλωμεν. Qui-
 netiam ut πολὺ πρῶτος Hom. dicit interdum, sic et
 πολὺ πρῶτιστος. Usus autem est hoc nomine, licet
 poetico, Dionys. Areop., sed pro Primus omnium:
 cui signif. aliquis superlativi usus inesse videri possit.
 ["Diod. S. 2, 506. Phryn. Ecl. 184. (Lobeck. 419.)
 ad Lucian. 2, 59. Heyn. Hom. 6, 588. 654. Hymn.
 in Cer. 157. Wassenb. ad Hom. 65. Valck. Diatr.
 23. Dawes. M. Cr. 150. ad Herod. 482. 706. Τὸ πρ.,
 ad Diod. S. 2, 176." Schæf. Mss.] Item ADV. Πρώ-
 τιστα sicut Πρῶτα, ap. Hom., cum alibi, tum Il. A.
 (105.) Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσόμενος προσέειπεν.
 Atque adeo et τὰ πρῶτιστα legitur ap. eum, sicut τὰ D
 πρῶτα. Illo autem πρῶτιστα sine articulo usus est
 Aristoph. quoque Πλ. (792.) Ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος εἰς
 τὴν οἰκίαν Πρῶτιστα. ["Πρωτίστον, Πρῶτιστα, Diod.
 S. 2, 506." Schæf. Mss. Πράτιστον, adv., Callim. L.
 P. 9. * Παμπρωτίστος, Apoll. Rh. 4, 1693. * "Πο-
 λυπρωτίστος, Il. B. 702. Νῆος ἀποθρόσκοντα πολὺ πρῶ-
 τιστον Ἀχαιῶν. Eust. p. 326, 12=246, 50. Τὸ δὲ
 πολὺ πρῶτιστον, τινὰ τῶν ἀντιγράφων πολυπρωτίστον
 ὑφὲν γράφουσι." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV.
 202. * "Πρωτιστεύω, Primas partes teneo, Principa-
 tum obtineo, M. Anton. 7, 55." Kall. Mss. "Const.
 Manass. Chron. p. 51." Boiss. Mss.]

[* Πρωτεύς, Collyrium, Alex. Trall. 2, 48. "Nom.
 propr., Jacobs. Anth. 7, 329. Bast. Specim. p. 30.
 ad Diod. S. 1, 71. ad Charit. 342." Schæf. Mss.
 Theol. Arithm. 332. Ast.]

"Πρηγῆνας, Hes. τοὺς ἐνιαυσίους ἄρνas, Agnos an-
 "niculos. Meminit Eust. etiam," [ad Od. p. 349=
 1625.] "sed simpliciter tantum scribens πρηγῆνας

"et ἐπιπρηγῆνας de Agnis vel Hædis dictum ætatis
 "significationem habere, ut in Proverbio isto, Αἰγὸς
 "ἐπιπρηγῆνος ἐρυθροῦ πῆρῃ ἀρίστη." [Vide Πρό. "Επι-
 πρηγῆν, Hesychio αἰγὸς ἡλικία, item * Πράτινιον pro
 eod.: Photius: * Προτήνιον· ἡλικία τις αἰγός· ἐν Καμει-
 ρέων Ἱεροποιῶν, τράγον προτήνιον θύειν νόμος.]

"Πρῶν, Locus acclivis, Collis, Vertex s. Cacumen
 "montis, Il. P. (747.) Αἶαντ' ἰσχανέτην ὥσπερ πρῶν
 "ἰσχανεῖ ὕδωρ Ὑλῆις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκός."
 [Vide Πρό. "Gesner. Ind. Orph. et ad p. 430.
 Valek. Phæn. p. 609. Heyn. Hom. 7, 396. Jacobs.
 Emendd. 17. ad Diod. S. 1, 38. 2, 486. De accentu,
 Sylb. ad Paus. 193." Schæf. Mss. Æsch. Pers. 131.
 876. Eur. Cycl. 116. Soph. Trach. 790.] "Dicitur
 "ET Πρῶν: unde plur. πρῶνες, Il. Θ. (553.) et
 "Π. (299.) "Ἐκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπταὶ καὶ πρῶνες
 "ἄκροι καὶ νάπαι, Summa cacumina: ut Hes. quo-
 "que exp. ὁρῶν ἐξοχαί, ἐκνευκότες ἐν ὄρεσι τύποι."
 "Πρῶν, ap. Hes. τὸ ὑπερέχον, Eminens. Sæd forsā
 "scr. Πρῶν, quo significatur ἡ τοῦ ὄρους ἐξοχή,
 "Eminentia montis, h. e. Cacumen, Culmen, Vertex;
 "s. ὁ προνευκὸς τοῦ ὄρους τόπος, Prominentia
 "monte locus. Hesiod. 'A. (437.) ἀπαὶ μεγάλου πέ-
 "τρῃ πρῶνος ὀρούσα, Epigr. ἴσον πρῶνι Μαλείης, de
 "Gargaro." ["Musgr. El. 445. Jacobs. Anth. 7,
 114. 9, 229. ad Anton. Lib. 71. 156. 296. Heringa
 Obs. 192. Toup. Opusc. 1, 375. ad Callim. 1. p.
 80. Bast Lettre 117. Gen. Πρῶνος, Ruhnk. Ep. Cr.
 143." Schæf. Mss. * Βαθυπρῶν, Paul. Sil. Ecphr.
 219. ῥάχis ἄκρης. * Πολυπρῶν, Hermesianax Athenæi
 598. κολώνη.] "Πρῶν, Hesychio ταῦρος, Taurus. At
 "pro πρῆνες, quod ap. Suid. in Ms. etiam Cod. legitur,
 "exponiturque οἱ προνευκότες τόποι τῶν ὀρέων, scr.
 "πρῶνες, ut vel ex exemplo patet quod ibi affer-
 "tur." [Dicitur et * Πρεῶν, ὄνος, ὁ, Crinag. 7. σχολιοῦ
 τοῦδε κατὰ πρέονος. "Jacobs. Anth. 8, 384. Verh.
 ad Anton. Lib. 156. LB." Schæf. Mss. * Προπρεῶν,
 i. q. προπρηγῆς, Pind. N. 7, 126.]
 "Πρύνους, Hesychio βουνούς, Colles, Monticu-
 "los."

"ΠΡΟΞ, κός, (ὁ, ἡ,) Hinnulus, ἐλάφον γέννημα
 "Suid., itidemque Eust., qui tamen alibi esse dicit
 "Speciem ἐλάφον aut δορκάδος, Od. Π. (295.) ἀγίνε-
 "σκον νέοι ἄνδρες Αἰγῶς ἐπ' ἀγορέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ
 "λαγωούς, Nicander Θ. (578.) σκίνακος νεαρὸς λα-
 "γῶσῃ Ἡ προκὸς ἡ νεβροῖο, Schol. τοῦ τέκνου τῆς δορ-
 "κάδος. Etym. πρόκα esse dicit ἔξων ὁμοιον ἐλάφῳ,
 "τὸν λεγόμενον νεβρόν: Dionysium vero Athenien-
 "sem ἐν ταῖς Κτίσεσιν, dicere τὰς ἐλάφους πρόκας, et
 "HINC Προκόννησον nominari, ex eo, quod ἐν αὐτῇ
 "πλήθουσιν ἐλαφοί. Eadem Insula Ionice Προικόν-
 "νησος dicitur, et ex ea oriundus Προικοννήσιος, pro
 "Προκοννήσιος." ["Πρόξ, ad Diod. S. 1, 579 (ubi
 de Προκόννησος,) Wakef. S. Cr. iii. Add., Toup. Ap-
 pend. in Theocr. p. 12." Schæf. Mss. Aristot. H. A.
 2, 15. 3, 6. 19. de Part. Anim. 3, 2. 4. 2. Schol. Ap-
 poll. Rh. 2, 279. * Πρῶξ, Gl. Dama.] "Πόρκas, He-
 "sychio ἐλάφους ἡ ταχεῖς: scr. πρόκας." [* Προκάs,
 ἄδος, ἡ, Hom. H. in Ven. 71.]

ΠΡΟΣ, Præp. GENITIVO juncta, interdum A, s.
 Ab, Il. A. 165. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοὶ τε
 κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, Pœnam Menelao et tibi expo-
 scentes a Trojanis, Soph. (Aj. 527.) ἐπαῖνον τεύχεται
 πρὸς γοῦν ἐμοῦ, A me quidem certe laudem conse-
 quetur: (650.) ἐθελύνην στόμα Πρὸς τῆσδε τῆς γυ-
 ναίκος. In soluta quoque oratione πρὸς hunc usum
 habet, sed rarius, Gal. Διανιστάμενα πρὸς τοῦ πάθους.
 Sic autem et in Od. Z. 207. πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν
 ἅπαντες ἔειναι τε πτωχοί τε, exp. πρὸς Διὸς, Ab Jove.
 Sed intelligendum est, dici hospites s. peregrinos et
 mendicos esse πρὸς Διὸς, quod in Jovis tutela sint.
 Unde brevium Scholiorum Auctor exp. ὑπὸ τοῦ Διὸς
 ἐποπτεύονται. Fortasse igitur πρὸς Διὸς εἰσὶν, quod
 videtur sonare ad verbum, Ab Jove sunt, perinde
 accipiendum est ac si diceretur, Ab Jove missi et ab
 eo nobis commendati veniunt. Sic certe ap. Hom.
 cum πρὸς ἄλλης ἰσθὸν ὑφαίνοις subaudiri existimatur
 partic. sc. προστασσομένη. Πρὸς genitivo jungitur et

ubi originem indicat, s. genus nostrum. Ubi etiam præpositione A s. Ab redditur commodius quam alia; si quidem verbum verbo reddendum sit: sed alia potius ulimur interpretationis forma: ut, liberum esse et ingenuum *πρὸς πατρός καὶ μητρός*, ap. Æsch. c. Ctesiph. A patre et matrè. I. e. A sanguine paterno et materno, A genere paterno et materno. Dicitur alioqui potius Genere paterno et materno, sine præp. At vero *ὄντες Νηλεΐδαι τὰ πρὸς μητρός*, vertere possumus, Genus ducentes a: ut Bud. interpr., addens etiam, Cognatione Nelidæ. Idem hæc Isocr. *περὶ Ζεύους* (10.) *Ὁ γὰρ πατήρ ἦν, πρὸς μὲν ἀνδρῶν, ἐν πατρίδων, πρὸς γυναικῶν δ', Ἀλκμαίωνιδων*, vertit, Gentilitate quidē atque agnatione antiqua et in primis nobili, a genere autem materno, Alcææonides. Alibi autem, Ab agnatis quidem, etc. A cognatis vero. Apud Dem. autem, *Πρὸς ἀνδρῶν ἔχων τὴν συγγένειαν ταύτην, καὶ οὐ πρὸς γυναικῶν*, reddit, Agnatus, non cognatus. Affert vero et οἱ *πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι*, qui et οἱ *ἐκ τῶν ἀρρένων*, itidemque οἱ *πρὸς γυναικῶν*, pro Agnatis et gentilibus, et pro cognatis. Ceterum ubi dicitur τὸ *πρὸς πατρός* vel τὸ *πρὸς μητρός*, aut τὸ *πρὸς ἀνδρῶν* vel *γυναικῶν*, subaudi ait γένος: quod addidit Æschines, scribens, *Ἐκ τῶν νομάδων Σκυθῶν τὸ πρὸς μητρός γένος ὦν*. Sed subicere queat aliquis, id locum non habere, cum articulo plurali utuntur, dicentes τὰ *πρὸς πατρός* vel τὰ *πρὸς μητρός*, ut in altero illo ejusd. Pausaniæ loco. Habet porro similem usum præp. *πρὸς*, et cum dicitur οἱ *πρὸς αἵματος*, a Soph. (Aj. 1305.) pro Consanguineis. Suspicio autem οἱ *πρὸς αἵματος* dici ἔλλειπτικῶς pro οἱ *πρὸς τοῦ αὐτοῦ αἵματος*, vel οἱ *πρὸς τοῦ ἡμετέρου αἵματος*, Qui sunt a sanguine, pro Qui sunt ab eod. sanguine, a nostro sanguine. || Quietiam cum dicitur *πρὸς βορέου*, potest *πρὸς* reddi itidem præpositione Ab: interpretando, A borea, Ab aquilone. Plin. vero dixit etiam A parte aquilonis: ut Virg. pro A borea dixit, De parte boreæ. I. e. *πρὸς τοῦ μέρους τοῦ βορέου*, (posita præp. *πρὸς* loco præp. ἀπὸ,) non *πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορέου*: cum tamen hoc accusativo, non illo gen., elleipsis, quæ hic esse existimatur, solet expleri: aut certe accusativo *πνοῇ*, aliove hujusmodi. Ut porro dixit Hom. *πρὸς βορέου* et *πρὸς νότου*, et Dionys. P. *πρὸς Ζεφύροιο*, ita Hesiod. *πρὸς νυκτός*, i. e. A nocte: per Noctem intelligens Occasum: adeo ut *πρὸς νυκτός*, sonet Ab occasu, occidente: ut et Cic. loquitur. Sunt tamen qui *πρὸς* in hujusmodi ll. interpr. Versus, s. Ad: dicentes, Versus boream, aut Ad boream, et Versus notum; itidemque Versus occidentem. Quo etiam modo ap. Plin. A sole ponitur pro Versus solem, alicubi magis commoda esse possit hæc interpr. Sic autem dicitur et *πρὸς Λιβύης*, *πρὸς Εὐρώπης*. || At ubi dicitur *πρὸς ἀλός* et *πρὸς Θύμβρης* ab Hom., exp. *πρὸς* etiam ἐγγὺς, Prope, Juxta. Sic tamen ut rursus existimetur posse etiam subaudiri nomen illud, exponendo, *πρὸς τῷ μέρει τῆς ἀλός*, et *πρὸς τὸ μέρος τῆς Θύμβρης*, ut te docebit Eust. 816. Thuc. quoque non raro hac præp. cum gen. nominis urbis utitur: ap. quem 3. *Πρὸς Μεγάρων* redditur itidem Prope Megara. Jam vero et cum dicitur a Thuc. *Πρὸς ἡμῶν* *ἔσεσθαι*, ubi possumus *πρὸς* exponere ὑπὲρ, sermonis Latini consuetudo patitur ut *πρὸς* præpositione A, s. Ab, interpretemur: vertendo *πρὸς ἡμῶν* *ἔσεσθαι*, A nobis futurum: ut ap. Cic. Sed vide ne hoc Scævola totum sit a me. Atque adeo *πρὸς ἐμοῦ λέγεις*, quo utitur Lucian. (1, 255.) (sic autem et Aristoph. Σφ. (647.) *μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι*), ex eod. Cic. possit fortasse reddi A me dicis. Affertur etiam *πρὸς τῆςδε φράσω* pro Hujus nomine loquar. Sunt alioqui et alia loquendi genera, quæ hujusmodi locorum interpretationi adhibere possumus, sc. A me facit, item Pro me facit, A me stat, A meis partibus. || Sed videndum est ne alter usus hujus præp. cum iisdem genitivis a nobis confundatur cum hoc. Interdum enim *πρὸς ἡμῶν ἐστὶ*, non significat A nobis est, facit, vel Pro nobis; sed Nobis decorum est, Nos decet, Nobis convenit, dignum est, Officii nostri est. Greg. Naz. *Οὐ πρὸς ἡμῶν ταῦτα τῶν Χριστοῦ θεμμάτων*, Id minime est officii nostri, Non est id officio nostro

consentaneum. Aristoph. Σφ. (368.) *Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδράς ἐστ' ἀνόντος ἐς σωτηρίαν*, Istud decet virum qui etc. Isocr. Plataico, *Οὐ πρὸς ὑμῶν ἐστὶ*, Officii vestri non est, Dignitatis vestræ non est, Non est consentaneum existimationi vestræ, aut opinioni, quæ de vobis concepta est. Aut, Indignum est existimatione vestra. Idem enim significare voluit illis verbis, quod Thuc. istis, (3, 59.) *Οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης τάδε*. Possumus vero alicubi retinere gen., omissa præp. in interpretatione: ut in illo Aristophanis loco, *πρὸς ἀνδράς ἐστι*, Est viri qui etc. Sic ap. Soph. (Aj. 581.) *οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ ὀρηγεῖν ἐπιφάσ* *πρὸς τομῶντι πῆματι*, Non est docti medici hoc facere, Non convenit docto medico. Atque ut Latini sic utuntur simplici gen., ita et Græci interdum: ut videmus in isto Aristoph. l., utentis et gen. solo, et mox gen. præfixam habentis præp. Σφ. (1013.) *Τοῦτο γὰρ σκαίων θεατῶν ἔστι πάσχειν, κοὺ πρὸς ὑμῶν*. Sed interdum οὐκ ἐστὶ *πρὸς ἐμοῦ* videtur id esse, quod Terentius dicit Non meum est. I. e. Moris mei non est. Ac potest fortasse ita hic accipi *πρὸς ὑμῶν οὐκ ἐστὶ*, Non est vestri moris, Mori vestro conveniens et congruens; aut etiam, moribus vestris. Atque ita *πρὸς ὑμῶν* fuerit i. q. *πρὸς τρόπου ὑμῶν*: de quo loquendi genere dicam aliquid et infra, necnon in Τρόπος. Huc autem refero et istum Synesii locum, *Τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας, ὅτι συνέπλασαν ἄν, καὶ πρὸς αὐτῶν τὸ ἐγχείρημα*.

Πρὸς ponitur et pro ἐκ, i. e. Ex, Od. Θ. (28.) *Ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκερ' ἐμὸν δῶ*, Hæc *πρὸς* *ῥοίων* ἢ *ἐσπερίων ἀνθρώπων*: nam Eust. *πρὸς ῥοίων* ait esse i. q. *ἐκ τῶν ἐφῶν*, posita præp. una pro alia, sicut in aliis infinitis locis. Est autem valde affinis hic præpositionis præp. usus ei quem habet in quibusdam ll. proxime præcedentis tmematis, ubi interpretatus sum Ab.

Πρὸς cum genitivis *θεῶν* et *ἀνθρώπων*, aliisque interdum, exp. Apud, item Erga; necnon Coram. Il. A. (340.) *τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων*, Καὶ *πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος*. Sunt autem verba Achillis, attestantis caduceatores ad se missos abducendæ Briseidis gratia, se sacramento militari liberatum iri, nec pro desertore merito habitum iri, cum tali injuria afficiatur. Subjungit enim, *εἰ ποτε δ' αὖτε Χρεῖῳ ἐμείο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι τοῖς ἄλλοις*. Hic certe si *πρὸς θεῶν* et *πρὸς ἀνθρώπων*, interpretemur Apud deos et homines, vel Erga, niti poterimus auctoritate ejus qui brevium Scholiorum Auctor est: utpote exponentis *πρὸς τοὺς θεοὺς*. At si malis interpretari Coram diis et hominibus, pro te faciat Eust., quippe qui exponat *ἐμπροσθεν θεῶν*. Parum autem est inter has exp. discriminis, quod ad sensum attinet: malim tamen interpretari Coram, sequendo illam exp. Auctoris brevium Scholiorum: quoniam Xenophonitis testimonio comprobari posse mihi videtur. E quo simul afferam similem hujus præp. usum, i. e. junctæ iisdem genitivis: K. A. 2, (5, 3.) p. 170. meæ Ed. *Ἐπειτα ἐκ τούτων πάντων τούτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα, ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβῆς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχύρος: quibus addit, Παντάσας δὲ ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀμηχάνων, καὶ ἀνάγκη ἐχομένων, καὶ τούτων πονηρῶν, οἵτινες ἐθέλουσι δι' ἐπιτοκίας τε πρὸς θεοὺς, καὶ ἀπιστίας πρὸς ἀνθρώπους πράττειν τι*. Eod. pertinere videtur et hæc sermonis formula, qua utitur pagina quæ hanc proxime sequitur, *Οὐκ αἰσχύνεσθε οὔτε θεοὺς, οὔτε ἀνθρώπους, οἵτινες ὁμόσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομεῖν, προδόντες ἡμᾶς σὺν Τισσαφέρνει τῷ ἀθεωτάτῳ τε καὶ πανουργοτάτῳ κ. τ. λ.* Verba autem ejus, quibus illam præp. *πρὸς* in illo Hom. loco expositionem confirmari posse existimo, sunt ea quæ in fine proxime præcedentis loci habes, sc. δι' ἐπιτοκίας τε πρὸς θεοὺς. Nec enim dubium cuiquam fuerit quin ita dixerit Xen. ἐπιτοκίας πρὸς θεοὺς, ut Hom. ἐπιτοκήσω πρὸς δαίμονος, Il. T. (188.) *Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δὲ με θυμός, Οὐδ' ἐπιτοκήσω πρὸς δαίμονος*: non ignoro tamen Eust. exponere non solum *ἐμπροσθεν θεοῦ*, sed etiam *ματὸν θεόν*: magis alioqui probantem ut * *ὑπερβατικῶς* hæc legentes, dicamus ἐθέλω ὁμόσαι πρὸς δαίμονος. Verum hæc, quæ illi magis placet exp., minus contra

mihi quam ceteræ arridet: quarum si alterutra eligenda sit, malim eam quæ πρὸς δαίμονος positum esse dicit pro ἐμπροσθεν θεοῦ. Sed cum videam Xen. dicere ἐπιorkías πρὸς θεοῦς, crediderim potius accipiendum esse itidem ἐπιorkήσω πρὸς δαίμονος, pro ἐπιorkήσω πρὸς δαίμονα, i. e. θεόν. Ac minime profecto absimile vero est. Xen. hic ad Hom. verba respexisse, retinentem quidem præp., sed constr., quæ solutæ orationi magis in ea signif. usitata esset, tribuentem. Et de his quidem hactenus. Sciendum est autem, Bud. in quodam Synesii l. habente hanc præp. itidem junctam genitivis θεοῦ et ἀνθρώπων, censere illam significare Quantum pertinet, sc. ubi ille ad fratrem scribit, Καὶ γὰρ οὐχ ἥκιστα τούτου χάριν τὴν ἐπιστολὴν ὑπηγόρευσα, τοῦ πᾶσι καταφανὲς εἶναι τὸ πρᾶγμα, ὥς, ὅ, τι ἂν ἀποβῇ, καὶ πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, καὶ οὐχ ἥκιστα πρὸς τοῦ πατρὸς Θεοφίλου. Huic autem loco subjungit quendam Xenophontis, sed in quo alia præp. habetur, sc. παρὰ, juncta alioqui iisdem genitivis, (K. Π. 1, 6, 3.) Καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἶη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων: quæ ille vertit, A diis quidem ut et ab hominibus, ille potius efficit quod contendit et cupit. Sed addit et aliam interpr., sc. Et per deos et per homines. Ubi Per deos et per homines eum accipere existimo pro Deorum et hominum opera. Non video autem quid commune habeat hic Xen. locus cum illo Synesii, ut ei subjungi debuerit: præsertim vero cum alia in eo habeatur præp. Ac præterea in illo non lubenter reddiderim πρὸς, Quantum pertinet. Existimo enim potius, Πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος ὦ, esse dictum pro μηδὲ ὑπὸ θεοῦ μηδὲ ὑπ' ἀνθρώπων αἰτίαν ἔχω: ut sc. πρὸς sit pro A, s. Ab, et quidem in ea signif. cujus exempla primum attuli. Idem vero et de isto Xen. loco pronuntio, K. 'A. 2, (3, 7.) p. 166. Οἶμαι γὰρ οὐκ ἀχαρίστως μοι ἔξειν οὔτε πρὸς ὑμῶν, οὔτε πρὸς τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης. Perinde enim est, ut opinor, ac si dictum esset, Οἶμαι γὰρ καὶ ὑφ' ὑμῶν καὶ ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἀποδοθῆσθαι μοι χάριν.

Πρὸς genitus θεῶν aut θεοῦ junctum, vel Διὸς, aut aliis id genus genitivis alium quoque usum habet, et quidem frequentissimum, in quo redditur potius præp. Per, quam alia ulla. Nam πρὸς θεῶν eum usum habet, quem ap. Latinos Per deos, cum aliquem rogant: itidemque ἐλλειπτικὸν est in utraque lingua hoc loquendi genus. Nam quemadmodum cum Per deos dicitur ab eo qui rogat, s. orat, subaudiendum relinquitur hoc ipsum verbum Rogo, aut Oro, vel aliud hujusmodi, ita cum πρὸς θεῶν subaudiendum reliquerunt Græci ἱκετεύω, vel ἀντιβολῶ, aut παρακαλῶ, aliudve his affine. Xen. 'Ελλ. 2, (4, 13.) p. 278. μετὰ Ed. Πρὸς θεῶν πατρῶν καὶ μητρῶν, καὶ ξυγγενείας, καὶ κηδεστίας, καὶ εταιρίας πάντων γὰρ τούτων πολλοὶ κοινωνοῦμεν ἀλλήλοις αἰδούμενοι καὶ θεοῦς καὶ ἀνθρώπους, παύσασθε ἀμαρτάνοντες ἐς τὴν πατρίδα, καὶ μὴ πείθεσθε τοῖς κ. τ. λ.: perinde ac si dictum esset ἱκετεύομεν πρὸς θεῶν, παύσασθε ἀμαρτάνοντες etc. quod verbum hic subaudiendum, sicut et in aliis ll., Æschin. adjunxit (75.) Μὴ, πρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἱκετεύω ὑμᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι, μὴ τρόπαιον ἰσθᾶτε ἀφ' ὑμῶν αὐτῶν ἐν τῇ τοῦ Διονύσου ὀρχήστρᾳ: cum autem dico hoc verbum relinqui hic subaudiendum, intelligo vel hoc vel aliud ejusd. signif. Dem. c. Phil. 3. Λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. Aristoph. (N. 313.) Πρὸς τοῦ Διὸς φράσον, Dic mihi per Jovem, i. e. Oro te per Jovem ut mihi dicas. H. autem l. mihi in memoriam revocat elleipsis aliam, quæ huic loquendi generi subest: sæpe enim existimo cum his verbis, πρὸς Διὸς, vel πρὸς θεῶν, aliisve hujusmodi, subaudiri non solum ἱκετεύω, s. aliud simile verbum, sed etiam illud φράσον, aut φράσατε, vel λέγε, s. λέγετε: aut λέγε μοι. Xen. CEC. (7, 9.) Πρὸς θεῶν, τί πρῶτον διδάσκειν ἤρχον αὐτήν; ubi tamen Cic. verbum illud et ipse in sua interpr. subaudiendum reliquit, addiditque duntaxat Quæso: quo sc. interpr. verbum alterum subauditum, sc. ἱκετεύω, aut aliud hujusmodi: ita enim vertit hunc locum, Quid igitur, proh deum immortalium, eam docebas quæso? Verum sæpenumero huic præposi-

tionem talem gen. habenti præfigitur adverbium vocandi ὦ. Sic Plato Apol. (14.) 'Αλλ', ὦ πρὸς Διὸς, οὕτως σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι. Et Xen. 'Ελλ. 2. Τοῦτον, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, τί ποτε καὶ καλέσαι χρή;

Πρὸς cum genitivis ἀγαθοῦ et κακοῦ aliisque nonnullis diversum a superioribus usum habet. Interdum certe videtur πρὸς ἀγαθοῦ ἐστὶ, et πρὸς κακοῦ, resolvi posse in ἀγαθός ἐστι et κακός ἐστι: vel ἀγαθὴ ἐστὶ, et κακὴ ἐστὶ: ut ap. Arrian. (7, 16, 9.) Μὴ πρὸς ἀγαθοῦ οἱ εἶναι τὴν πάροδον τὴν ἐς Βαβυλῶνα ἐν τῇ τότε. Gal. 'Ἦτις οὐ μόνον οὐδὲν ὀνίνησιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς κακοῦ γίνεται τῷ κολληθησομένῳ δέρματι. Sed interdum πρὸς ἀγαθὸν resolvitur in ἐπ' ἀγαθῷ, ut in quodam l. Aristot. ap. Bud. 987. ubi αὐτῇ πρὸς ἀγαθοῦ γινόμενα, vertit Salubriter comparatâ. In illo autem Arriani loco, πρὸς ἀγαθοῦ interpr. Non commodam. Et πρὸς κακοῦ ὄν ap. Gal. Incommodum. Sic vero dicitur et πρὸς καλοῦ εἶναι. Quinetiam πρὸς θυμοῦ ab Arriano eadem forma dicitur pro Gratum et jucundum. Exemplum ex Arriano habes ap. Bud., cetera ap. Suid.

Πρὸς exp. etiam μετὰ, i. e. Cum: ut, πρὸς δίκης στένεις ap. Soph. (El. 1211.) Sic, Πρὸς τῶν ἑνδεκα βασιλέων βασιλεύει, ex Herod. affertur pro Regnat una cum undecim regibus.

DATIVO autem juncta præp. Πρὸς, Prope, Juxta, ut, πρὸς τοῖς ποσὶ, et πρὸς τῇ γῇ. Itidem πρὸς τοῖς πολεμίοις, Thuc. Testatur et Eust. πρὸς indicare ἐγγύτητα, ubi προσίσχειν exp. ἐλλιμενίζειν. Idem in Il. Φ. (508.) τὴν δὲ προτὶ οἱ Εἰλε πατήρ Κρονίδης, annotat προτὶ habere dat., διὰ τὴν ἐγγύτητα præp. πρὸς. Est autem præp. ΡΟΕΤΙΚΑ Προτὶ ad formam ΔΟΡΙΚῆ Προτὶ: qua itidem utuntur Poetæ: ut Od. Ε. (472.) ἱκόμεσθα προτὶ πόλιν. Et Il. H. (337.) προτὶ δ' αὐτὸν δαίμονες ὦκα Πύργους ὑψηλοῦς, ubi Eust. exp. περὶ αὐτόν. Invenitur autem et cum dat. sicut προτὶ. || Sed interdum πρὸς redditur etiam In: ut, Πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, Plut. Lyc. Et, Πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν ap. Eund. (Rom. 19.) In ulnis gestare. || Alicubi est potius Apud, ut cum dicitur πρὸς ἐαντῷ σκοπῶν, vel λογιζόμενος, aut σκεπτόμενος: sicut πρὸς ἐαντὸν, quod et frequentius est. Nisi πρὸς ἐαντῷ malis interpr. Secum: ut Bud. ap. Plut. Πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθημένος, Secum ipse meditabatur. Affert autem et e Plat. Phædone (35.) Καὶ αὐτὸς τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι, pro In eo intuenti eramus, et id meditabamur. Sed εἰμὶ πρὸς τούτῳ dicitur etiam latius pro Sum deditus huic rei, occupatus in hac re. Aristot. Polit. 8. "Ὅταν δ' ἀφ' ἡβῆς ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένηται. Sic Strabo 5. Οἱ παλαιοὶ τοῦ κάλλους τῆς Ῥώμης ὀλιγώρουν, πρὸς ἄλλοις μείζουσι καὶ ἀναγκαιοτέροις ὄντες. In aliis majoribus et magis necessariis occupati, Operam ponentes in aliis, impendentes aliis; uno verbo, Vacantes aliis. || Apud Soph. Aj. (95.) "Ἐβαψας ἔγχος εὐ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, pro ἐπὶ τῷ στρατῷ, s. eis τὸν στρατὸν, Intinxisti ensem in exercitum Græcorum. || Præter, Ultra, Theophr. Πρὸς τῇ φύσει καὶ ἔθους. Sic πρὸς τοῖς εἰρημένοισι, Ultra ea quæ jam dicta sunt. Frequens est autem et πρὸς τούτοις, Præter hæc, Insuper, Præterea. Et πρὸς τούτοις ἔτι, Dem., sicut dicitur et conjunctim Προσέτι. Affertur vero et additam habens præp. ἐπὶ, ex Aristoph. Πλ. (1001.) Καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν. Sed crediderim jungendam potius verbo præp. ἐπὶ: ut sit, καὶ προσεπείπεν τούτοις.

ACCUSATIVO juncta præp. πρὸς, interdum, et quidem sæpe, pro Ad, In, Od. ε. (381.) "Ἠλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ', O. (43.) ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον, Aristoph. Πλ. (659.) πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ: (653.) πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα. Sic et in soluta oratione, ut πρὸς οἰκίαν βαδίζειν, Plut. Popl. At πρὸς τὸ φῶς βαδίζειν ap. Eund., ad verbum, Ad lumen iter facere: exp. Prævenire lumine. Et, "Ἐγώ μοι πρὸς τοὺς κινδύνους, Aristot. Eth. 3. Interdum vero habet et alios usus particulæ Ad: ut, Πρὸς μέρος μικρὸν τῆς ἡμέρας, Æschini, eo modo quo dicitur Ad breve tempus. At πρὸς τὸ παρὸν, In præsens, In præsens.

(Item pro In re ipsa, Bud. 988.) Interdum vel per Ad, vel ipsa una cum suo accus. redditur per dat. : ut ἀγαθὸς πρὸς τι, Utilis ad aliquid, alicui rei. Sic Diosc. Πρὸς ἀφροδίσια ἄριστον. At, Πρὸς ὑμᾶς φράσω, Dem. Vobis dicam, potius quam Ad vos. Nam πρὸς ὑμᾶς φράσω, non aliud est quam ὑμῖν φράσω. Sic autem cum suo casu junctum potest resolvi aliis quoque verbis nonnullis : ut, Πρὸς τὰ ψηφίσματα προσεγγράφω, i. q. τοῖς ψηφίσμασι προσεγγράφω, De censibus ascribo. Interdum vero redditur quidem Ad, sed cum aliqua adjectione : ut πρὸς χάριν, Bud. ap. Isocr. Ad gratiam emerendam. Sed affertur etiam Ad gratiam, sine adjectione i. significans q. πρὸς χάριν, ubi dicitur Ad gratiam loqui. Idem πρὸς λόγον εἶναι, sicut et πρὸς λόγον, vertit Ad rem pertinere. Sic ap. Dem. πρὸς ἐμὲ redditur Ad me pertinet, (932.) Οὐδὲν τούτων πρὸς ἐμέ. Et πρὸς ἔπος ap. Plat. vertit Ad rem quæ agitur. Sed cum nonnullis subst. junctum, alias etiam interpr. formas poscit : ut πρὸς ἐπὶ θρεῖαν καὶ χάριν Idem ap. Aristot. vertit Odio et gratia ducti. Et πρὸς ἔχθραν ap. Dem. (90.) Inimico animo. At πρὸς ὀργήν, per adverbium, Iracunde. Sed possumus hic uti præp. Per, cum suo accus., et reddere Per iram. Sic πρὸς φθόνον, Per invidiam : quibus utitur Cic. Datur autem ei et alter usus hujus præp. Per : cum affertur e Soph. (Aj. 918.) φυσᾶν ἄνω πρὸς βίνας αἶμα, pro Per nares efflare sanguinem. || Apud, Plato Epist. Οὐκ ἔστι τούτων πρὸς τοὺς πολλοὺς καταγελαστότερα ἀκούσματα, οὐδ' αὖ πρὸς τοὺς εὐφρεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. Et, Πρὸς εὐνὸν σκεψάμενος, Cum ap. se cogitasset ; vel Secum ipse, et solus, Bud. || Capitur autem pro illa præp. Cum et in aliis locis : ut, Πρὸς βασιλέα γενόμεναι συνθήκαι, Isocr. Cum rege percussa fœdera. Sic, Πρὸς με παῖσαι, Mecum ludere. || Nonnunquam Cum, Adversus : ut, Μάχεσθαι πρὸς τινα, s. πολεμεῖν, Pugnare cum aliquo, s. Adversus aliquem. Plut. Cam. Ἐκ διαφορᾶς τοῦ δήμου πρὸς τὴν σύγκλητον. Et, Τὰς πρὸς θεὸν ἀμαρτίας, Chrys. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρὸς τινα, Adversus aliquem, In aliquem. Aristot. Rhet. 2. Οἷον ὡς Ἰφικράτης ἐν τῇ πρὸς Ἀρμόδιον. Sic Dem. πρὸς Λεπτίνην, Contra Leptinem : quæ interpr. affertur et e Cic. Quidam tamen malunt reddere Ad, s. Apud : Vide Bud. 988. Sic autem πρὸς cum verbo ποιεῖν, et ἀρμόζειν, aliisque nonnullis ap. Diosc. redditur Adversus, Contra : ut, Πρὸς τὰ ἰοβόλα ἀρμόζει, Auxiliatur contra serpentum percussus. Et, Πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, Efficax est contra venena. Sed ap. Eund. Πρὸς ἀμβλυωπίαν ποιεῖ, redditur etiam Ad hebetes oculos facit. De quo usu verbi ποιεῖν et verbi Facere dixi supra in Πρωῖ. Apud eund. Diosc. Πρὸς δυσωδίαν στόματος διαμασσάται, Contra gravem oris halitum manditur. || Inter : ut ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, Amicitia quæ inter nos intercedit. || Nonnunquam Circa : ut γίνεσθαι πρὸς τι, Occupatum esse circa aliquid, vel in aliquo, s. in aliqua re : ut, Ὁ δὲ Ἀννίβας ἐγένετο πρὸς τὸ καθίστασθαι τοὺς πολεμίους. || Propter, Aristid. Pan. Ἦν δὲ ἀπασῶν ἐπικαιροτάτην ἀρχὴν ὑπολαμβάνω, καὶ πρὸς ἣν ἦκιστ' ἂν ἀμαρτεῖν ἅπαντα καθιστάμενος τὸν λόγον, ταύτην καὶ δὴ ποιήσομαι, Et cujus gratia si omnem orationem instituero, minime me falsum iri duco, Bud. Itidem ex Aristot. affertur πρὸς ἀκροατὴν, Propter auditorem, Auditoris causa. Et e Thuc., Πρὸς ἐπιστολὰς ὑπώπτευον αὐτὸν, Propter epistolas, Ex epistolis. Sic πρὸς ταῦτα, Propter hæc, Propterea, Idcirco, ex Aristoph. Et e Plat. Apol. Πρὸς ταῦτα φαίην ἂν, Itaque dixerim. Et e Soph. Aj. (971.) Πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κenoῖς ὑβριζέτω, Proinde. Videtur tamen πρὸς ταῦτα et alium usum habere interdum. || Pro, Prout : Πρὸς τὸ προσῆκον ἐκάστοις, Isocr. Prout cuique consentaneum est et conveniens : πρὸς τὸ δοκοῦν, Prout visum fuerit. Plut. Fabio, Πρὸς ἑστῆν τὰς τιμὰς νέμει, Prout virtus cujusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, Dem. Pro dignitate, Respectu dignitatis, VV. LL. Ibid. Πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, Pro magnitudine urbis. Et πρὸς αὐτὴν, Pro ejus corporis magnitudine, e Gaza. Et πρὸς τὸν βραχίονα, Pro portione brachii. || Interdum ostendendæ convenientiæ adhibetur : unde Bud. πρὸς αὐτὸν αὐτὸς ap. Aristot.

vertit Sibi convenienter. In VV. LL. traditur et similitudinem significare : ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2. Καὶ καθόλου πρὸς τὸ σχῆμα καὶ τὴν χροάν τὰ φαινόμενα. At vero πρὸς ἄλλον εἶναι non est Similem esse moribus, sed velut ad arbitrium ejus et nutum vivere, ejus commodis serviendo : ut exp. ap. Aristot. in Rhet. Cui simile est ap. Dem. (411.) Τοῖς δὲ πρὸς ὑμᾶς ζῶσι. Huc pertinet in VV. LL. Πρὸς ἕτερον ἄρχων, Qui aliorum res curat, et aliena commoda tuetur. || Πρὸς adhibetur etiam permutationibus significandis et compensationibus, ut ap. Theophr. Πωλεῖσθαι δις πρὸς ἀργύριον, Rependi cum bis tanto argenti. Vide Bud. et Πολέω. || Πρὸς comparationi etiam servit, potestque alicubi reddi Præ, Plato Ep. 7. Τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτά μοι βλάβη, Timæo, Τοὺς μὲν οὖν νόμους σκύπει πρὸς τοὺς τῆδε, de Rep. 9. Ὡς περ πρὸς μέλαν φαῖον ἐπισκοποῦντες, Herod. Μὴ με κατονοθῆς πρὸς λιθίνας πυραμίδας, Præ pyramidibus lapideis. Sed interdum præfigitur particula ὥς, Plato de Rep. 7. Εἰς μικρόν γ', ἔφη, χρόνον εἴρηκας : eis μὲν μὲν οὖν γ', ἔφην, ὥς γε πρὸς τὸν ἅπαντα, Si cum ævo compares et cum æternitate. Tale est hoc Luciani, Ὡς πρὸς ἐμὲ νομίζονται ἄλλοι ἀνδράποδα, Quibus subjungo πρὸς τι, ubi tamen πρὸς non tam comparationem cum aliquo significat quam relationem ad aliquid ; usurpant enim de eo quod dicitur referendo ad aliud, s. relatione ad aliud. Quo loquendi genere utitur non raro Aristot. itidemque alii Philosophi, aut qui de rebus philosophicis disputant. Plut. ad Col. Εἰ δὲ τὸ χρῶμα πρὸς τι, καὶ τὸ λευκὸν ἔσται πρὸς τι. Apud Douatum legitur etiam Nomina ad aliquid dicta, τὰ πρὸς τι. Sed ex Hermog. τὸ πρὸς τι affertur et pro comparatione. At vero πρὸς τι cum τί interrogativo, Ad quid ? Quamobrem ? Quorsum ? Dem. Πρὸς οὖν τί τοῦτο λέγω ; Quorsum igitur hæc dico ? || Πρὸς interdum et significando tempori adhibetur, ubi reddi non potest Ad, ut in l. quem supra protuli ; sed aliquando redditur Sub : ut πρὸς τὴν γέννησιν ap. Theophr. Sub ipsum generationis principium. Et πρὸς τὰ Διονύσια, Sub Dionysia, tempus Dionysiorum. At πρὸς βραχὺ s. ὀλίγον, Ad breve tempus ; vel adverbialiter, Parumper, aut Paulisper. Sic πρὸς τοσοῦτον ex Aristot. Cæc. 2. pro Hactenus. Interdum autem præpositione In utimur : ut πρὸς τὸ γῆρας, In senectute, quæ Cic. est interpr. ap. Plat. Φρόνησιν δὲ καὶ ἀληθεῖς δόξας βεβαιοῦν εὐτυχὲς ὄψω καὶ πρὸς τὸ γῆρας παρεγένετο : nam reponendum est ap. Plat. βεβαιοῦν pro βεβαίους, ut docui p. 128. mei Lex. Cic. Non solum autem in hujusmodi ll., sed in aliis quoque nonnullis πρὸς verti debet præpositione In ; et quidem utramque habente constr., ut πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ Cic. vertit In delubris communibus, ap. Plat. p. 40. mei Lex. Cic. At ap. Lucian. Πρὸς τὸν ἐναντίον, pro In contrarium. || Πρὸς cum suo accus. non solum dativo redditur, sed interdum et ablativo : ut ap. Plat. Phædone (59.) Τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ἥπερ ἂν ὕδατος ἀφέστηκε πρὸς καθαρότητα, Distat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν, pro quo, τῇ ἀληθείᾳ ap. Diog. L., Re vera : oppositum habens πρὸς δόξαν ap. Aristot. At πρὸς ὀρθὴν s. πρὸς ὀρθὰς, subaudiendo γραμμὴν et γραμμάς, Recta linea, Rectis lineis, Ad rectam lineam. Nonnunquam abl. additur aliquid in interpretatione : ut ap. Aristot. Πρὸς τὸ πνεῦμα πέτονται, Gaza vertit Volant flatu secundo. || Cum autem dicitur aliquis esse πρὸς γένος alicui, pro Esse ejus propinquus, consanguineus, gentilis, videtur talem quendam usum habere ista præp., qualem habet cum dicitur τὸ πρὸς ἐμὲ, pro Quod ad me pertinet ; nam qui est alicui propinquus, velut ad ejus genus pertinet, aut certe genus unius ad genus alterius pertinet. || Ut porro supra dictum est πρὸς cum suo acc. ὀργήν, reddi etiam per adverbium, sic et aliis multis accusativis junctum, adverbio itidem posse reddi sciendum est : ut πρὸς καιρὸν, Soph. (Aj. 38.) Tempestive : πρὸς ἀφθονίαν, Abunde ; πρὸς βίαν, Violenter, Per vim, Vi ; πρὸς ἀφοσίωσιν, Perfunctorie. || Πρὸς τὸ, sequente infinitivo : πρὸς τὸ σχεῖν, Ut haberent ap. Plat. Cic. interpr. in meo Lex. Cic. || Πρὸς per se

positum et adverbialiter pro προσέτι, Præterea, Bud. p. 70. e Plat. Et ex Isæo, Δύο καὶ εἴκοσι μναί, καὶ πρὸς, Et amplius. De πρὸς quoque juncto verbis per compositionem consule eund. Bud. pagina quæ illam proxime præcedit.

[“ Πρὸς, Markl. Iph. p. 164. Musgr. 1179. El. 315. ad Strab. 3. p. 38. 41. ad Lucian. 1, 826. Valck. Phæn. p. 28. Hipp. p. 257. Conf. c. πρὸς, ad Phalar. 356. Musgr. Iph. A. 1121. 1201. Markl. ibid. Matthæi ad Evang. Marci p. 227. ad Xen. Mem. 1, 4, 5. Brunck. Œd. T. 351. : cum περὶ, ad Diod. S. 2, 191. ad Dionys. H. 5, 403. Boiss. Philostr. 366. : cum παρὰ, Bergler. ad Alciph. 448. : cum ὑπὸ, Schneid. ad Xen. Œc. p. 21. : cum πυρὸς, πρῶτος, ad Diod. S. 2, 568. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. 200. : cum πατρὸς, Valck. Diatr. 170. πρὸς conf. c. πρὸς. Heyn. Hom. 7, 27. Πρὸς, Præterea, Eur. Rhes. 756. Hel. 109. 962. Wakef. Alc. 1084. Trach. 418. (errat:) Phil. 1339. Eum. 238. Brunck. Aristoph. 1, 45. 179. 3, 187. Hemst. ad Plutum 1001. ad Lucian. 1, 801. ad Diod. S. 2, 243. Wessel. Diss. Herod. 106. Valck. Hipp. p. 257. Καὶ πρὸς, Et præterea, Toup. Opusc. 2, 213. Reiz. Acc. 37. ad Herod. 75. 108. 173. 607. Πρὸς jungitur omnibus verbis, quibus impedimentum ab aliqua re significatur, Wolf. Herodian. p. xvii. Unde πρὸς? Reiz. Acc. p. 40. Πρὸς δὲ, Eur. Iph. T. 548. El. 261. ad Paus. 296. ad Diod. S. 2, 66. Heyn. Hom. 6, 485. Πρὸς τε, ad Dionys. H. 5, 95. Καὶ πρὸς, ad Diod. S. 2, 66. Καὶ μικρόν τι πρὸς, Schneid. ad Xen. Pol. 265. Καὶ — γε πρὸς, Porson. Phæn. 619. Heind. ad Plat. Gorg. 75. Πρὸς δ' ἔτι, ad Charit. 224. Πρὸς cum gen., Markl. Iph. p. 156. Musgr. 1201. Cattier. Gazoph. 85. Epigr. adesp. 200. Heyn. Hom. 6, 62. Coram, Heyn. Hom. 4, 587. 701. 8, 633. De situ, Herod. 106. De eo quod decet, Toup. Opusc. 1, 347. Emendd. 1, 34. Jacobs. Exerc. 1, 172. Valck. Diatr. 253. Pro ὑπὸ, Porson. Hec. p. 32. 47. Ed. 2. cf. Il. Z. 456. Heyn. Hom. 5, 719. Bast Lettre 117. Bergler. ad Alciph. 120. In obsecrationibus, Brunck. Apoll. 210. 232. : interdum deest, Idem ad Eur. Hec. 742. Porson. p. 46. Ed. 2. ad Herod. 468. Eur. Or. 670. Μη, πρὸς σὲ γονάτων—, suppl. ἱκετεύω, Brunck. ad Eur. Med. 326. cf. ad Hec. 742. Pier-son. ad Herodian. Philet. 472. Eur. Phæn. 1659. ubi v. omnino Valck., it. ad Hipp. p. 230. Πρὸς σὲ Διός, Brunck. Apoll. Rh. 128. Bast Lettre 192. Τὰ πρὸς ποδῶν, Brunck. Aristoph. 2, 139. Τὰς πρὸς Κασ-σάνδρου φρουρὰς, ad Diod. S. 2, 380. Πρὸς πατρὸς, μητρὸς, Bergler. ad Alciph. 75. Ἀδελφὸς πρὸς μητρὸς, i. q. ὁμομήτριος, Paus. 1, 331. Τὰ πρὸς θαλάσσης, Fac. ad 1, 268. ad Xen. Eph. 237. Πρὸς τίνος θανεῖν, Valck. Phæn. p. 430. Πρὸς cum dat., Brunck. ad Eur. Hipp. 1249. ad Lucian. 1, 280. Timæi Lex. 203. et n. Versus, Bredow Ep. Paus. p. 93. Præter, Xen. Mem. 1, 2, 1. Alciph. p. 8. 34. Valck. Phæn. p. 453. 567. Toup. Opusc. 1, 379. : hac signif. regit et dat. et accus., ad Xen. Mem. 3, 3, 10. De causa, Markl. Suppl. 694. Abresch. Œsch. 2, 66. Πρὸς τῷ, Præterea, Philodem. 8. Εἶναι πρὸς, cum dat., Wakef. S. Cr. 4, 198. Heind. ad Plat. Phædr. 260. 275. Πρὸς ἱεροῖς, θεῷ, Thom. M. 751. Πρὸς εἰνῶ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. Γίνεσθαι πρὸς τινί, ad Charit. 285. Ad aliquem accedere, Xen. K. Π. 73. Soph. Trach. 371. πρὸς μέσῃ ἀγορᾷ, (Apud forum, Terent.) ibid. 423. ἐν μέσῃ ἀγορᾷ. Sic παρὰ cum dat., ibid. 524. Πρὸς cum accus., Abresch. Œsch. 2, 49. Automedon 1. Wakef. S. Cr. 5, 85. Ob, Eur. Rhes. 99. Jacobs. Anim. 51. Toup. ad Longin. 325. ad Herod. 64. 375. ad Diod. S. 1, 209. Præter, Abresch. Lectt. Aristæn. 43. Significatione Comparandi, ad Xen. Mem. 1, 2, 52. Apoll. Dysc. 67. Bergler. ad Alciph. 193. De tempore, Diod. S. 1, 420. Pro eis, Abresch. Œsch. 2, 88. ad Diod. S. 1, 705. Pro ἐπὶ cum gen., De, 719. Absque motus signif., Brunck. Apoll. Rh. 76. 223. ad Œsch. Pr. 348. Pers. 230. 813. Τὰ πρὸς cum acc., periphrastice, Cattier. Gazoph. 15. Εἶναι πρὸς, cum acc., Diod. S. 1, 578. Boiss. Philostr. 545. Heind. ad Plat. Phædr. 260.

A Πρὸς αὐτὰ, Adhæc, Phryn. Ecl. 50. Πρὸς ταῦτα, Eur. Heracl. 978. Jacobs. Anth. 7, 43. Wakef. S. Cr. 4, 143. Proinde, Brunck. ad Œsch. Pr. 1000. Valck. Phæn. p. 191. Steinbr. Mus. Tur. 1, 300. Propterea, Valck. Phæn. p. 279. Hipp. p. 211. ad Herod. 437. 474. Τρίτον πρὸς ταῦτα, Mahne de Aristox. p. 98. Πρὸς τι, Quamobrem, Valck. Phæn. p. 234. Oratt. 362. Τὰ πρὸς ὠμότητα, Crudelia, Phalar. p. 30. Τὰ πρὸς ἀρετὴν, Causæ quibus virtutem consequare, Bibl. Crit. 3, 2. p. 11. Τὰ πρὸς τὸν βίον, Vita, Valck. Phæn. p. 652. Πρὸς λύραν, αὐλὸν, Musgr. Herc. F. 891. Πρὸς κύμα πλεῖν, Tro. 102. Πρὸς ὄχλον ᾤην, Jacobs. Anth. 7, 387. Πρὸς ὄργην, ad Lucian. 1, 756. Χαλεπὸν ἔχειν πρὸς τι, Anton. Lib. 30. Verh. Εἶναι πρὸς τι, τινί, εἰνῶν, εἰνῶν, διανοεῖσθαι πρὸς εἰνῶν, γίνεσθαι πρὸς εἰνῶν, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 21. Πρὸς ἡμέραν, ad Charit. 268. Πρὸς δαίμονα, Deo invito, Heyn. Hom. 7, 307. Ποῖ, Wakef. Trach. 657. Antip. Sid. 81. Erycius 5. (ubi male VV. DD.) Jacobs. Anth. 12, 131. Heyn. Hom. 4, 78. 5, 468. 6, 71. 121. 240. 496. 531. 550. 558. 601. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 122. Hipp. p. 281. Koen. ad Greg. Cor. 83. 107. Reiz. Acc. 40. ad Herod. 662. Brunck. Antig. 1241. De comp. cum ποῖ, Wakef. Phil. 717. Ποῖ, Heyn. Hom. 4, 78. 118. 516. 5, 328. 378. 468. 501. 607. 674. 6, 26. 71. 121. 240. 496. 531. 550. 558. 601. 7, 56. 139. 146. 228. 8, 288. ad Il. N. 776. E. 394. Koen. ad Greg. Cor. 110. Reiz. l. c. * Ποῖ, Koen. l. c. Schæf. Mss. “Ποττούοισι, Dor. pro πρὸς τούτοις, Athen. 286.” Schw. Mss.]

“ ΠΡΟΥΝΗ, ἡ, Prunus, Arbor gummosam lacry-
“ mam fundens, ut cerasus, Theophr. H. Pl. 9, 1.
“ Dicitur et κοκκυνήλα. [Schneid. dedit * Προῦνη,
“ * Προῦνος, ἡ, Prunus. * Προῦνον, τὰ, Pruni
fructus, Gal. Vide Cornar. ad Gal. Comp. M. s. L. p.
448.” Schn. Lex. “ Προῦνη, Προῦνον, Casaub. ad
Athen. 102.” Schæf. Mss. * Προῦνον, i. q. προῦνον,
Alex. Trall. 4. p. 223. Cf. Dufresne Gloss. 1259.]

ΠΡΥΜΝΟΣ, Extremus, Ultimus, Il. Π. (314.)
“ Εἶθι ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἐνθα πάχιστος Μυῶν
ἀνθρώπου πέλεται, ubi brevium Scholl. Auctor exp.
τὸ ἔσχατον μέρος τοῦ σκέλους, Extremam tibie par-
tem. Od. P. (504.) θρήνῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
Paulo ante, θρήνῃ ἐλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνέ-
ατον κατὰ νῶτον. Item et Il. M. (446.) de lapide, πυ-
λῶν Εἰστήκει πρόσθεν πρυμνὸς παχὺς, i. e. παχὺς
κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος, Crassus extrema sui parte.
Item et πρυμνὴ χεὶρ, Extrema manus pars, i. e. ὀπι-
σθέναρ. Et γλῶσσα πρυμνὴ, Extrema linguæ pars;
etiam Summa lingua. Il. E. (292.) Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν
γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε. Præterea ναὺς πρυμνὴ,
Extrema navis pars, i. e. puppis, Od. O. (222.) θύετ'
Ἀθήνη Νηὶ παρὰ πρυμνῇ. || Πρύμνα Pes, exp. etiam
πρέμνα: tunc autem subst. est a NOM. Πρύμνον.
Idem annotat πρύμνον dici πᾶν τὸ πρόσκειον κάτωθεν:
s. πᾶν ἔσχατον ἐκ ῥιζῶν. [“ Προῦνος, Musgr. El. 445.
Heyn. Hom. 5, 54. 374. 709. 6, 14. 107. 223. 299.
351. 466. 492. 525. 7, 192. 784. Δορὺ πρ., Il. P.
618. Νηὶ παρὰ πρυμνῇ, ad Callim. 1. p. 138.” Schæf.
Mss. Il. M. 149. πρυμνὴν ὕλιν ἐκτάμνειν, 446.
πρυμνὸς παχὺς, vide nott. Superl. πρυμνότατος, Od.
P. 463. Πρυμνὸν θέναρος, pro πρ. θέναρ, Il. E. 339.
In Etym. M. ducitur a Πείρω, περάω, περῶ, περυ-
μνός.]

Πρυμνώρεια, ἡ, Extrema montis pars, τὸ πρυ-
μνὸν ὄρος, i. e. Radix montis: quæ et ὑπώρεια et
ποὺς ὄρους s. πρόπους. Il. E. (307.) Ἰπποὶ δ' ἐν πρυμνω-
ρείῃ πολυπίδακος Ἰδης Ἑστᾶς, ubi Schol. πρυμνωρεῖα
dici ait τὰ ἔσχατα καὶ κατώτατα τῶν ὄρων. [Pisander
Stephani Byz. in Νιφάτης. Cic. de Divin. 1, 5. Cum
e monte Taygeto extrema montis quasi puppis
avulsa est. “ Heyn. Hom. 6, 590. Virg. 4, 238.
Ed. 1. Toup. Opusc. 1, 274.” Schæf. Mss. Cf. Ἀ-
κρώρεια.]

¶ Πρύμνα, ἡ, i. q. πρυμνὴ ναὺς, Extrema navis
pars, i. e. Puppis; anterior enim, πῶρα dicitur. Od.
O. (285.) Ἐν πρύμνῃ δ' ἔπειτα καθέζετο, In puppi se-

debat, Arat. (604.) "Ἐλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτε-
λέος Ἀργούς. Quæ Cic. sic vertit, Et post ipse trahit
clavo cum lumine puppim. Thuc. Κατὰ πρύμναν
ἐξέειπεν τὸ πνεῦμα, ut Virg. Prosequitur surgens a
puppi ventus euntes. Et πρύμναν κρούειν s. κρούεσθαι
ἐπὶ τῇ ἀνὰ κρούεσθαι, Puppim pellere et retro inhibere
Metaphorice interdum pro eo quod Lat. di-
cunt Inhibere remos. Vide Κρούω et Ἀνακρούω.
|| Sæpe πρύμνα synecdochice dicitur Ipsa navis, ut et
Puppia, tum ap. alios, tum ap. Ovid., ut cum ait,
πρόβρυγα scindere puppe fretum. Sic Il. A. (109.)
Τὰς δὲ πατὰ πρύμνας καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
Schol. annotat eum πρύμνας vocare τὰς ναῦς, a parte
s. accipiendo totum: πρύμναν enim esse μέρος τῆς
ναὸς τὸ ἐσχατον, s. τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς ναὸς. [Πρύ-
μνα, Πρύμνη, Lobeck. Phryn. 331. "Ad Charit.
696. Wakef. Ion. 1262. Eum. 768. Jacobs. Anth. 9,
68. Heyn. Hom. 7, 125. Ilgen. Hymn. 572. Musgr.
Andr. 1121. Κατὰ πρύμναν, de vento, ad Charit.
697=569. Musgr. Iph. T. 1349. Wakef. Phil. 1450.
Jacobs. Anth. 8, 257. 11, 409. Valck. Diatr. 234. ||
Πρύμναν κρούεσθαι, Coray Theophr. 305. Gronov.
Obs. 4, 26. Larcher Herod. 5, 460. (8, 84.) Duker.
Pref. Thuc. 7. ad Lucian. 2, 103. Πρ. κρούσασθαι,
Mitscherl. ad Achill. Tat. 199. Valck. Phœn. p.
768. Αἰδοῦναι τε πρύμνας, Eur. Hec. 539. Ἐπὶ πρύμνη-
σι νέεσσι, Heyn. Hom. 6, 431. 7, 125. * Πρυμνοῦ-
χος, Eur. El. 1022. Jacobs. Anth. 9, 297." Schæf.
Mss.]

"Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, Navigium utrimque pup-
pim habens, ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον, Hes. e Soph.
Andromeda. Idem sic vocari ait τὰ ἐπὶ σωτηρίᾳ
καταπρόμενα πλοῖα, Sospitatrices s. Opitulatrices na-
ves. Suid. quoque ἀμφίπρυμνας esse dicit Navium
quandam speciem, afferens hunc, e quodam quem
non nominat, locum, "Ἐμπαλιν διελθεῖν παρεσκεύασε
τὸν Ἰστρον ἐν ταῖς ἀμφίπρυμναῖς τῶν νεῶν, Navibus
utrimque habentibus puppim." [* "Ἀντόπρυμνος,
Orac. Sibyll. p. 175=122. sed p. 248. ubi idem
versus recurrit, est αὐτόπρεμος." Elberling. Mss.]
Δίπρυμνος, Duplicem puppim habens, Athen. (204.)
Δίπρυμος δὲ ἐγεγονείη καὶ δίπρυμος, Duplici prora
erat, duplicique puppi. "Εὐπρυμνος, Bonam s. Pul-
crum habens puppim, Il. Δ. (248.) ἔνθα τε νῆες Εἰ-
ρύσαι· εὐπρυμνοὶ πολῖτις ἐπὶ θῆνι θαλάσσης." [Eur.
Iph. A. 723. T. 1000. * Εὐπρυμνῆς, vox sup., Æsch.
Suppl. 1002. φρενὸς χάριν εὐπρυμνῆ. * Παλίπρυμνος
χάρησι, i. q. πρύμναν κρούσασθαι, Hes., ap. quem est
etiam Adv. * Παλίπρυμνηδόν.] "Πρόπρυμνα, ex
"Æsch. S. c. Th. (767.) affertur pro Funditus,
"Πρός, παντελῶς." [Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει
Ἀνδρῶν ἄλφιστῶν Ὀλβος ἄγαν παχυνθείς. "Πρό-
πρυμνος, Ante puppim: πρόπρυμνος ἐκβολή, Jactura
quæ a puppi fit. Scilicet opes e puppi projeciebau-
tur. Bene contulit Stanl. Act. Apost. 27, 18. Non
contulit Agam. 1010. Καὶ τὸ μὲν πρό χρημάτων Κτη-
νῶν ἔκτος βαλὼν Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου, Οὐκ ἔδω
πρὸς δόμος—Οὐδ' ἐπόντισε σκάφος." Blomf. Gloss.
* Υψίπρυμνος, Strabo 4. p. 297. * Υψίπρυμνος, * Υψό-
πρυμνος, Lobeck. Phryn. 684. * "Χρυσόπρυμνος,
Plut. Antonio 26." Boiss. Mss.]

"Πρυμναῖος, dicitur ὁ τῆς πρύμνης: ut in Epigr. πρυ-
μναῖοι κορύμβοις, Corymbis puppis. ["Jacobs. Anth.
8, 257. 10, 405. ad Charit. 269." Schæf. Mss.
"Opp. A. 1, 191." Wakef. Mss.]

Πρυμνήσιος, i. q. πρυμναῖος, ut πρυμνήσια σχοινία
s. πείσματα, Funes quibus naves ad terram a puppi
religantur. Sed sæpius πρυμνήσια sine adjectione,
subaudito alterutro illorum substantivorum: ut Il.
A. (476.) et Od. O. (497.) Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ
δὲ πρυμνήσι' ἔδρσαν. Sic Il. 137.) Οὐτ' εὐνὰς βαλέειν,
οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι. Item I. (178.) et O. (547.)
Ἀντοῦς τ' ἀμβαλίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι. Vide
et alia in Πείσμα. Ejusd. vocabuli usus est in prosa
quoque, Athen. 15. Λυσάμενους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνή-
σια. Itidemque Synes. Ep. 80. Ἦδη λύσαντος τὸ
πρυμνήσιον, i. e. τὸ ἀπόγειον σχοινίον, ut Suid. exp.
Religatur etiam ap. Festum Prymnesius palus, quem
ap. Tonsulam dicunt, ad quem funis nauticus religa-
tur. ["Πρυμνήσια, Jacobs. Anim. 311. Anth. 6, 62.
9, 297. Musgr. Herc. F. 479. Marcus Arg. 24.

Hymn. in Cer. 128. ubi v. Ruhnck., Clark. ad Il. A.
436. Alciph. 44. Wassenb. ad Hom. 49. Xen. Eph.
18. Valck. Hipp. p. 246." Schæf. Mss.]

Πρυμνήτης, Gubernator qui in puppi sedet; qui
simpliciter Gubernator Latinis dicitur, ut in Πρωρά-
της docebo. Pro Principe Æsch. (Eum. 16. 768.)
usurpavit metaph. Accipitur et adjective pro πρυμνή-
σιος, ut cum dicitur πρυμνήτης κάλως pro πρυμνήσιον
σχοινίον. ["Wakef. Eum. ll. cc. Huschk. Anal. 257.
Jacobs. Anth. 6, 63. 9, 297. De vento, Brunck. A-
poll. Rh. 199. (4, 1627.)" Schæf. Mss. Eur. Med.
775.] Πρυμνητικός, i. q. πρυμνήσιος, et πρυμνήτης
adjective posito, Athen. 15. Ἐπὶ πρυμνητικῶν ἀφλά-
στων ἐπὶ τὸ τῇ θαλάσῃ μέρος αὐτῆς, A summitate ex-
tremæ puppis ad eam partem quæ mari alluitur,
Bayf. [* Πρυμνήτης, Herodian. Epimer. 181.]

Πρύμνηθεν ET Πρυμνόθεν, A puppi, Lucian. Lexiph.
(15.) Τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατοουρουμέ-
νην, Virg. Prosequitur surgens a puppi ventus euntes,
Arat. (342.) κατ' οὐρὴν ἔλκεται Ἀργὼ Πρυμνόθεν, ubi
Cic. prælabitur Argo conversam præ se portans
puppim. [Πρύμνηθεν, Æsch. S. c. Th. 215. Erinna
Athenæi 283. "Eur. Iph. T. 1349. Tro. 20. Ion.
946. Jacobs. Anth. 11, 409. Heyn. Hom. 7, 124.
Valck. Diatr. 234. Πρυμνόθεν, Ruhnck. Ep. Cr. 259.
ad Callim. p. 153." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch.
S. c. Th. 71. 1059.]

[* Πρυμνίζω, unde * Ἐκπρυμνίζω, Philostr. 869.
τὸ κέρας τῶν κροτάφων. "Jacobs. Anth. 9, 355." Schæf. Mss.]

[* "Πρυμνεὺς, ad Charit. 269." Schæf. Mss. No-
men virile, Od. Θ. 112. * Πρυμνῶ, οὗς, ἡ, Nom.
propr., Hesiod. Θ. 350.]

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εὖς, ὁ, Rector, Administrator, Dis-
pensator. In republica Atheniensi πρυτάνεις dice-
bantur L viri: x viri, προέδροι: is autem, qui unicus
et unico die urbi ipsisque προέδροις præerat, ἐπιστά-
της, ut Libanius docet in Argumento Orat. c. An-
drot. 246.: Harpocr. teste erant πεντήκοντα ἄνδρες
ἀπὸ μιᾶς φυλῆς, οἱ διοικοῦντες ἅπαντα τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς
ταττόμενα: ap. quem vide et alia quædam, quæ et
ap. Suid. extant. Ad id autem, quod dicit eos
solitos fuisse διοικεῖν τὰ ὑπὸ τῆς βουλῆς ταττόμενα,
referri possunt quæ ap. Dem. leguntur (249.) Ἐ-
πιμεληθῆναι τοὺς πρυτάνεις, καὶ τοὺς στρατηγούς,
ὅπως ἡ βουλὴ συναχθῶσι, καὶ αἰρεθῶσι πρέσβεις, ubi
etiam observa, eorum muneris fuisse cogere senatum,
quemadmodum ap. Æschin. (59.) οἱ πρυτάνεις ποιοῦ-
σιν ἐκκλησίαν. Quibus adde hoc Thuc. 6, (14.) p.
202. Καὶ σὺ, ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιλήφει. Idem et
in senatum introducebant, cum opus esset, eos qui
petituri aliquid erant. Ex Aristot. autem Polit. 6.
fin. colligimus eis et sacrorum curam commissam
fuisse. Cum enim locutus foret de templi custodi-
bus ac curatoribus, et dispensatoribus sacri ærarii,
et sacrificiorum procuratoribus, subjungit paulo post,
Καλοῦσι δ' οἱ μὲν ἄρχοντας τοὺτους, οἱ δὲ βασιλεῖς, οἱ
δὲ πρυτάνεις. Herod. vero 5, (71.) οἱ πρυτάνεις τῶν
ναυκράων dixit pro οἱ ναύκραροι, vide Ναύκραρος. In
quibusdam civitatibus sæpe et unicus erat πρύτανις,
Gubernator et administrator urbis, Prætor aut Præ-
fectus, secundum alios: ut Aristot. Polit. 5, 5. in Mi-
leto scribit fuisse πολλῶν καὶ μεγάλων κύριον τὸν πρύ-
τανιν. Alicubi gen. aliquis additur, et tunc redditur,
interdum Rector, Administrator, interdum Dispensa-
tor aut Præfectus; nonnunquam etiam Custos aut
tutor: quemadmodum Suidæ πρύτανις est βασιλεὺς,
ἄρχων, ταμίς, διοικητής, προστάτης, φύλαξ: quæ fere
et Hes. habet, qui exp. præterea χορηγός: ut in
libro Sapient. 13, (2.) πρυτάνεις κόσμου, Mundi re-
ctores, de sole et luna, Φωστῆρας οὐρανοῦ πρυτάνεις
κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Et ap. Athen. 2. (p. 35.)
Poeta quidam vinum appellat ἀνθρώπων πρύτανιν,
sicut ap. Eund. 10. (p. 447.) elegia quadam in Bac-
chum, Ἀνδράσιν εὐθύμων συμποσίων πρύτανιν: nec-
non 14. Γλυκυτάτων πρύτανις μούσα. Greg. Naz. di-
cit etiam ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. || Πρύτανις, ἴδος,
Nomen proprium, [Il. E. 678.] Plut. Lycurgo (2.)
Οὐκ Εὐνόμου λέγει τὸν Λυκοῦργον πατρός, ἀλλὰ Πρυ-
τάνιδος. Et Athen. 1. Παρὰ Πρυτάνιδι δειπνοῦντα.
[Pind. Π. 2, 106. "Ad Charit. 523=213. Barnes.

Tro, 1288. Musgr. Heracl. 769. Jacobs. Anim. 196. Anth. 12, 263. Ion Epigr. 1. Leon. Tar. 4. Kuster. V. M. 116. 120. Brunck. Aristoph. 1, 210. Schol. Soph. Trach. p. 95. Erf., ad Diod. S. 2, 468. 478. 479. Heyn. Hom. 5, 719. Heind. ad Plat. Gorg. 241. Ernest. ad Xen. Mem. 1, 1, 18. Wyttenb. Select. 393. Toup. Opusc. 2, 85. 273. Ilgen. ad Hymn. 210. 212. Gesch. der Paris. Acad. xi. p. 57. ad Lucian. 1, 415. 482. ad Herod. 645. Πρ. ιστορίας, Jacobs. Anth. 12, 102. 150. 167." Schæf. Mss. Blomf. ad Æsch. Pr. 176. Cf. Liv. 42, 45. * "Παμπρύτανις, Omnium rector, Philo J. 1, 642(=586)." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 516.] "Συμπρύτανις, Collega "eius, qui πρύτανις appellatur, ea forma qua dicitur "συμβουλευτής," ["Dinarchus ap. J. Poll. 6, 159." Kall. Mss.]

Πρυτανικός, ut ἐσθής, Vestis qua uti solet ὁ πρύτανις, Athen. (149.) Ἐν στολαῖς λευκαῖς, ἅς μέχρι καὶ νῦν καλοῦσι πρυτανικάς ἐσθῆτας.

Πρυτανεύω, Sum πρύτανις, Ago πρύτανιν, Athen. 12. τὸν ὑπρέτην τοῦ πρυτανεύοντος, i. e. τοῦ πρυτάνεως. Item tribus aliqua πρυτανεύει, cum L viri ex ea tribu urbem regunt et remp. administrant: ut ap. Dem. pro Cor. Φυλῆς πρυτανεύουσης Λεοντίδος. Itidem Harpocr. ex Æschine docet πρυτανεύσαι solitas ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις τὰς δέκα φυλὰς κλήρω λαχούσας. In qualibet autem tribu erant quinquaginta viri qui πρυτάνεις vocabantur. Et cum accus. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν pro Agitare pacem ut πρύτανις, (sicut πρεσβεύει εἰρήνην legatus, cum in legatione eam facit s. componit,) vel Pro prytanica potestate pacem componere. Isocr. (Paneg. 34.) Τοῦ πολέμου κύριος ἐγένετο, καὶ τὴν εἰρήνην ἐπρυτάνευσεν, pro Potestate pacem firmavit et confecit: simile ap. Suid. Oī δὲ πρέσβεις ἕκον τοῦ πρυτανεύειν Πάρθοις τε καὶ Ῥωμαίοις τὰς διαλλαγὰς. Aristoph. A. (60.) Ἦν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητε, Nisi consilia agitetis et de pace agatis, χρηματίζητε καὶ πράττητε: quoniam sc. πάντα διὰ τῶν πρυτάνεων ἐπράττοντο. Necnon Dem. (191.) Ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, Qui harum rerum transactor et summus administer fuit. Sic Greg. Naz. Invect. in Jul. Τυχὸν κάκεινον ἐπισχεθῆναι τῆς ἀσεβείας, διὰ τούτων ἐπρυτανεύετο, Fortasse et his agebatur hoc divinitus, ut ille ab impietate revocaretur: Πολλὰς γὰρ καὶ παραδόξους ὁδοὺς σωτηρίας οἶδε τὸ θεῖον καινοτομεῖν. Hæc inter alia e Bud. 164. Ibid. πρυτανεύειν interpr. non solum Condere et pro imperio constituere, sed etiam Regere, Moderari, Administrare: quemadmodum et Hes. exp. διοικεῖν, quocum copulatur a Phil. de Mundo, ubi ait, Καὶ βασιλεὺς, ὃ πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν μόνω θέμις τὰ σύμπαντα, Cui pro imperio regere universa jus est: V. M. 1. Τῷ πρυτανεύοντι καὶ ἐπιμελουμένῳ τῶν ὅλων, Omnium inoderatori et administratori. Harpocr. quoque Dem. in Philipp. (p. 58.) πρυτανεύοντα accepisse ait pro διοικούντα: et Philipp. 2. (p. 126.) πρυτανεύόμενοι pro διοικούμενοι. Itidem et Suid. πρυτανεύεται exp. διοικεῖται hoc loco, Τῇ τοῦ θεοῦ ῥοπῇ πρυτανεύεται τὰ ἀνθρώπινα. || Πρυτανεύω significat χορηγῶ, Suppedito, Subministro, Procuo: quemadmodum et πρύτανις ab Hes. exp. χορηγός. Sic accipi potest ap. Synes. Ἐρρωμένως διαβιώσης, φιλοσοφίας εὐθυμίας πρυτανεύουσης ἀκύμονα. Ubi tamen Bud. interpr. Regente et tuente. Sic Dem. (126.) Χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον καὶ πρυτανεύόμενοι παρ' ἐκείνου, Suppeditatorem et altorem habentes Philippum, et omnia subministrantem: ut idem Bud. vertit, translationem esse dicens ab iis qui in Prytaneo publice alebantur. Sic Plut. (8, 374.) Χορηγία βασιλικὴ πρυτανεύομενος ὁ Θεμιστοκλῆς, Cum rex ei omnia subministraret, sc. Athenis profugo, at in Apophth. dicit, (6, 705.) Δωρεῶν πολλῶν ἀξιώθεις. || Provideo, Prospicio, Greg. Naz. in Epit. Sororis 116. Bud. ["Thom. M. 728. 762. T. H. ad Plutum p. 308. ad Diod. S. 2, 469. Morus ad Isocr. Paneg. p. 70. ad Timæi Lex. 226. Toup. Opusc. 1, 386. Ammon. 120. Ilgen. ad Hymn. 210. (in Apoll. 68.)" Schæf. Mss. Alexis Athenæi 107. Δείπνου χαριέντως πεπρυτανευμένου. * "Πρυτανευτής, ὁ, ἀγάπης, Caritatis gubernator, dicitur σταυρός, Andr. Cr. 101." Kall. Mss.]

Πρυτανεύς, i. q. πρύτανις, Lysias et Harpocr.

A Πρυτανεία, ἡ, Dignitas s. Potestas prytanica, Munus s. Imperium prytanicum, Plut. Polit. Præc. Στρατηγίας Ἀθηνῶν, καὶ πρυτανείας ἐν Ῥόδῳ καὶ Βοιωταρχίας παρ' ἡμῖν. Et Aristot. Polit. 6. in Mileto scribit factam esse τυραννίδα ἐκ πρυτανείας. Erat autem hæc πρυτανεία modo penes hanc, modo penes illam tribum, elapso tempore ei præscripto: ut Harpocr. his verbis docet, Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἡ πρυτανεία, ἥτοι τριάκοντα ἕξ, ἡ τριάκοντα πέντε· καὶ ἐκάστη φυλὴ πρυτανεύει. At Schol. Thuc. 159. cum hæc verba (4, 118.) Ἀκάμαντις ἐπρυτάνευσεν, exposuisset, τῆς πρυτανείας ἦρχε, subjungit, Πρυτανεία δὲ, ἡμέρα, καθ' ἣν ἔχει τις ἐξουσίαν. Schol. Aristoph. tradit πρυτανείαν fuisse menstruam: quo modo et ap. Dem. per ἐννάτην πρυτανείαν Schol. intelligit ἐννατον μῆνα, qui itidem ap. Eund. (708.) Ἐπὶ τῆς πρώτης πρυτανείας τῇ ἐνδεκάτῃ exp. ἐν τῷ πρώτῳ μηνί. Et solutiones publice fiebant Athenis κατὰ πρυτανείας, ut patet e Dem. c. Neær. (p. 1353.) Δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρυτανείας, καὶ οὐσης αὐτῷ ἀτελείας. Sorte autem constituebatur, quæ primā et quæ deinceps tribus πρυτανείαν gerebat, ut tum e Schol. Dem., tum Harpocr. discimus. Sed cum decem tribus Athenis fuerint, quotannis πρυτανεύουσης ἐκάστης, patet πρυτανείαν excessisse triginta dierum numerum, ut Suid. tradit: quem consule. Vide et Ammon. ["Thom. M. 762. Ammon. 119. ad Charit. 212. Timæi Lex. 226. et n., Ilgen. ad Hymn. 218. Herod. 490. (6, 110.)" Schæf. Mss.]

Πρυτανεῖον, τὸ, Locus Athenis iu quo ἐπρυτανεύοντο ii qui de rep. bene meriti essent, aut quos civitas honore afficere vellet. Latini quoque Prytaneum appellant. Liv. (41, 20.) Cyzici in Prytaneum, (i. e. penetrale urbis, ubi publice, quibus is honos datus est, vescebantur,) vasa aurea mensæ unius posuit. Cic. Ut ei victus quotidianus in Prytaneo publice præberetur. Athen. 4. Τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις, Plato Apol. (26.) Τὸν τοιοῦτον ἄνδρα ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι, πολὺ γε μᾶλλον ἢ εἴ τις ὑμῶν ἴπῳ ἢ ἔννυριδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπίαισι, Aristot. de Mundo, Eἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος, Lucian. (1, 188.) Ἡ ἐν πρυτανείῳ σίτησις: qua duces et ii, qui palmam in certamine aliquo solemnī reportassent, honorabantur: sed et cum alios, tum orphanos ea dignabantur. Schol. Thuc. 2, (15.) p. 54. πρυτανεῖαν scribit fuisse οἶκον μέγαν, ἐνθα αἱ σιτήσεις ἐδίδοντο τοῖς πολιτευομένοις: ita vocatum, quoniam ibi sedebant οἱ πρυτάνεις οἱ τῶν ὅλων πραγμάτων διοικηταί. Apud Plut. autem (8, 651.) quidam εὐδοκίμων καὶ ἀγαθῶν κατασκευάσας σίνονδον καθημερινήν, ὠνόμασε πρυτανεῖον. At Pythius ap. Athen. (187.) Athenas vocat ἐστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων, quam alii Ἑλλάδος μουσεῖον, Pindarus Ἑλλάδος Ἑλλάδα. A quo Πρυτανεῖον usurpari tradunt pro Quavis ampla ac magnifica domo. Suid. exp. etiam * θεσμοθέτιον, θόλος. || Plur. Πρυτανεῖα Pecunia quam deponēbant actor et reus iudicio disceptaturi, ἀργυρίον τε, ὃπερ κατετίθεσαν οἱ δικάζόμενοι ἀμφότεροι, καὶ ὁ φεύγων καὶ ὁ διώκων, ut tum Harpocr. tum Schol. Aristoph. exp.: qui etiam addit vocari παρακαταβολήν, Latine Sportulam, unde ap. Aristoph. (N. 1180.) θήσειν πρυτανεῖα: vide plura ap. Bud. 22. ubi etiam ex Aristoph. Schol. hæc subjungit, Prytanea sunt decimæ nominum quas dependebant fœneratores pro viatoribus, aut iudicum apparitoribus, qui debitores sistebant iudicio, ut iis exhibitis et coram accitis, creditores cum ipsis experirentur: unde etiam sportulæ iudicum solvebantur, omnisque apparitura iudicialis. Exemplum ex Aristoph. vide ibid. ["Πρυτανεῖον, Thom. M. 762. Kuster. Aristoph. 118. ad Diod. S. 2, 479. Heyn. Hom. 5, 718. Timæi Lex. 142. et n., Heringa Obs. 205. Toup. Opusc. 1, 560. Valck. Anim. ad Ammon. 145. Ilgen. ad Hymn. 210. 214. Gesch. der Paris. Acad. xi. p. 57. ad Herod. 72. 597. Lex. Herod. 174. Vium ibi datum, ad Mær. 177. Πρ. Ἑλλήνων, Bergler. ad Alciph. 233. Πρυτανεῖα, Thom. M. 762. Kuster. Aristoph. 62. 63." Schæf. Mss. Schol. Pind. N. 11, 1. Εἴη δ' ἂν πρυτανεῖον, κατὰ τὸ ἐνυμον, * πυροταμεῖον, κατὰ συγγένειαν τοῦ μ̄ εἰς τὸ ν, ὡς τὸ μιν, νίν ἢ κατὰ κοινωνίαν τοῦ β̄ πρὸς τὸ π, * βρυτανεῖον, παρὰ τὸ

βρῖναι, ὁ ἐστὶν αὖξιν καὶ θάλλειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔμβριον, τὸ ἐν τῇ γαστρὶ αὖξανόμενον· καὶ τε βρῖναι ἀνθεῖ λευκῷ, "Ομηρος, II. P. 56.]

Πρυτανίη, ἡ, Ionice pro Πρυτανεία. Ex Herod., Πρυτανίη τῆς ἡμέρας, VV. LL. Sic Πρυτανήιον, Ionice pro Πρυτανείον: unde ap. Herod. Ἐν πρυτανίῳ, in Prytaneo: [cf. 3, 57.]

[* Πρυτανίτης, unde * Πρυτανίτις, Athen. 149. Ἐν τῷ πρυτανίῳ δειπνοῦσι γενεθλοῖς Ἑστίας Πρυτανίτιδος.]

ΠΡΩΙ, Mane: cui opp. ὀψέ, Vesperii. II. Σ. (303.) Πρῶ δ' ὕπ' ἡοίοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντε, Mane sub auroram, Plut. Symp. Πρῶ δίκην ἀλεκτρονόμος συμπλέκεσθαι, Mane, non autem vesperi. Et Xen. (K. II. 1, 2, 10.) πρῶ ἀναστῆναι, Mane s. Summo mane, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simulac illuxit: pro quo alibi, ἅμα πρῶτῃ et ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, et ἅμα ὀρθρῷ: at πρῶτ' ἴαν pro ὀρθρον βαθέος, vide in "Ορθρος. Necnon πρῶτ' τῆς ἡμέρας, pro Tempus diei matutinum. Xen. Ἑλλ. 1, (1, 21.) p. 253. Ἐκάστης ἡμέρας τὸ πρῶτ' καὶ πρὸς ἑσπέραν, Matutino et vespertino cujuslibet diei tempore. Item, Ἀπὸ πρῶτ' ἕως ἑσπέρας, Act. 28, (23.) || Tempestive, aut Præmature, Ante tempus constitutum, cui opp. ὀψέ cum signif. Sero, Tarde, Thuc. 3. Πρῶτ' ἐσβάλλοντες καὶ τοῦ σίτου ἐτι χλωροῦ ὄντος. Et πρῶτ' πάνν, Præmature s. Ante tempus consuetum, πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, Aristoph. [Σφ. 104. sed v. Brunck.] ITEM ET Πρῶτ' alicubi scriptum reperiri testatur Eust. ["Πρῶτ', Thom. M. 762. Brunck. Aristoph. 1, 44. (A. 612.) 2, 205. 227. Heyn. Hom. 5, 508. 7, 472. 799. ad Mær. 299. ad Timæi Lex. 226. Ammon. 104. Eran. Philo 171. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 114. Ὑπὸ πρῶτ', Alberti Peric. Cr. 101." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 47.] "Τεπρῶτ', pro πρῶτ', Mane, e Reg. 1." [1 Reg. 11, 5. 4 Reg. 16, 15.]

Πρῶιος, Matutinus, cui opp. ὄψιος, Vespertinus: ὕπνος, Epigr. Somnus matutinus. UNDE Πρῶτα, sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut δειλη, ut ap. Philemonem, Μεμίσθωραί με δειλῆς πρωίας, pro περι δειλην πρωίαν. Tempus matutinum: τὸ πρῶτ' τῆς ἡμέρας, ut Xen. appellat, cui opp. ὀψία, Tempus vespertinum s. Vespér. Matth. 27, (1.) Πρωίτας δὲ γενομένης συμβούλιον ἔλαβον, Jo. 18, (28.) Ἦν δὲ πρωία. Rursum Matth. 21, (18.) Πρωίτας δ' ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, Mane revertens in urbem. [Δειλη πρωίη, Herod. 8, 6.] SED ET Πρῶιον, affertur pro Hora matutina. Apud Hom. autem II. O. (470.) Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε πύθροφον ἦν ἐνέδῃσιν Πρῶιον, exp. non solum ἔωθεν, ὀρθρον, Mane, sed et νεωστί, πρόσφατον, Nuper. Vide SUPERL. Πρωϊάτατα, Summo mane, Prima luce: pro quo πρῶτ' ἴαν, ap. Marc. Exemplum vide infra. Et COMPAR. Πρωϊάτερον, Profundiore diluculo. RURSUM Πρῶιος significat Maturus, Theophr. C. Pl. (4, 11, 1.) Πρῶιον σπείρουσιν ὄροβον, Mature s. Satu maturo serunt. [Herod. 8, 130.] Item Locus aliquis πρῶιος dicitur, i. e. Cito maturans semen commissum, s. Præcox; itidemque πρῶια δένδρα, Arbores fructum suum cito maturantes, s. præcoces, quæ sc. προτεροῦσι τῇ τῶν καρπῶν πεπάνσει καὶ τελειώσει. Theophr. H. Pl. 8, 3. Τόπον τινὰ πρῶιον καὶ εὐφορον. Et alibi, Οὐτε γὰρ ἐκ τῶν εὐήλων καὶ πρῶτων φντεῦματα εἰς τοὺς ὀψίους ἀρμόττει. Sic Plin. 18, 24. Non transferendum est e præcocibus locis semen in serotina. Rursum Theophr. C. Pl. 2, 12. Παραφυτεύουσι ταῖς σκαῖς ἐρινούς, ταῖς μὲν πρωταῖς, πρωτοῦς ταῖς δ' ὀψίαῖς, ὀψίους ταῖς δὲ μέσαις, μέσους, Præcocibus præcoces, serotinis serotinas. Unde COMPAR. Πρωϊάτερος, Maturior, Tempestivior: cui opp. ὀψιαίτερος, J. Poll. A quo est ADV. Πρωϊάτερον, Maturius, Tempestivius: ut Gaza, Πρωϊάτερον γέροντα γίνεσθαι, dixit pro eo, quod Cic. de Sen. Mature fieri senem. Item, Πρωϊάτερον τοῦ δέοντος, Plat. de Rep. 2. Maturius quam oportet. SUPERL. Πρωϊάτατος, Maturrimus, Præmaturus, Maxime tempestivus. Unde ADV. Πρωϊάτατα, Maturrime, Admodum tempestive, Anté maturus: πρῶτ' πάνν, ut Aristoph. loquitur. Plut. Symp. 8. Πρωϊάτατα γηρῶσι, de pоторibus. Et πρῶιατατα

τῆς ἡλικίας, Maturrime, Ab ineunte ætatura, Bud. e Plat. Protag. Πρωϊάτατα εἰς διδασκάλων τῆς ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾷν, ὀψιαίτατα ἀπαλλάττονται. Significat etiam Summo mane, sicut ὀψιαίτατα, De multa nocte, Multa jam nocte, Xen. K. II. 8, (8, 5.) Ἀρχόμενοι δὲ τοῦ σίτου ἠνίκαπερ οἱ πρῶιατατα ἀριστῶντες, μέχρι τούτου ἐσθίοντες καὶ πίνοντες διάγουσιν, ἐς γέπερ οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι. ["Πρῶιος, Thom. M. 763. Jacobs. Anth. 8, 130. Phantias 7. Tull. Laur. 2. et Jacobs., Lentul. Gæt. 3. Dionysius 9. Græf. ad Meleagr. p. 51. Aristoph. Fr. 254. Toup. in Schol. Theocr. 212. Opusc. 2, 15. Heyn. Hom. 7, 799. Ruhnk. Ep. Cr. 93. 180. ad Timæi Lex. 226. Valck. ad Ammon. 104. Koen. ad Greg. Cor. 11. ad Herod. 681. Πρωία, Heyn. Hom. 8, 132. Thom. M. 762. Diod. S. 2, 555. Apoll. Dysc. 90. Πρωίτας, Mær. 299. et n. Ἐκ πρωίας, T. H. ad Plutum p. 422. Πρῶιον, Heyn. Hom. 7, 78. * Πρωίτερος, * Πρωϊάτατος, Πρωϊάτατος, Thom. M. 763. Πρωϊάτερον, Πρωϊάτατον, ad Timæi Lex. 227. Πρωϊάτερον, ibid. Heind. ad Plat. Theæt. 310. Thom. M. 764. Πρωϊάτατα, ibid. ad Timæi Lex. 1. c." Schæf. Mss. * Πρωϊότερος, Theophr. C. Pl. 5, 6, 5. ubi Codd. πρωϊότεροι habent. Arrian. Ind. 26, 14. Πρωϊότερον τῆς ὥρης. * Εππρωϊάτερον, Hippocr. Morb. Epidem. 2. p. 988. Schneidero susp.] Πρωϊότης, Præcox maturitas, Celeritas, e Theophr. C. Pl. [4, 11, 9.]

Πρῶϊμος, i. q. πρῶιος, Maturus, Tempestivus: σπόρος, Geop. 2, (14, 8.) cui opp. ὁ ὄψιος s. ὄψιος: ut ap. Plin. 18, 24. opposita inter se Celer et festinata satio, et Serotina satio. Ibid. (2, 14, 1.) Τῶν σπόρων ὁ πρῶϊμώτερος πάντων καλλίων. Item πρῶϊμος νερός, Matura s. Tempestiva pluvia, quales Varroni sunt primores imbres, Epist. Jacobi 5, (7.) Ἔως ἂν λάβοι νετὸν πρῶϊμον καὶ ὄψιμον, Pluviam maturam et serotinam; alii vero Matutinam et vespertinam: quæ signif. aliis exemplis caret. Possumus igitur per πρῶϊμον νετὸν intelligere ὥρατα ὕδατα, ut Theophr. appellat: itidemque per ὄψιμον νετὸν ea quæ ipse vocat ὀψιαίτερα ὕδατα, Plin. Serotinas aquas. Præterea πρῶϊμος καρπός, ut ap. Plin. Persica præcocia, et Colum. Præmaturus fructus. Didymus in Geop. Ei δὲ βουλεῖτὰ ἤδη πεφυτευμένα ρόδα πρῶϊμον ἐνεγκεῖν καρπόν: sicut ap. Colum. Ut præcoccem rosam facias. Necnon πρῶϊμον ἔτος ἢ ὄψιμον, i. e. πρῶικαρποῦν ἢ ὀψικαρποῦν, Annus quo fructus præcoces præmaturique sunt aut serotini. Item et πρῶϊμα δένδρα, ut ap. Colum. Vites præcoces, i. e. Quarum fructus præcox s. præmaturus est. Geop. Πρῶϊμους δὲ σικίας ποιήσεις οὕτως, Colum. Qui præmaturum fructum cucumeris habere volet. ["Brunck. Aristoph. 2, 211. Fr. 254. Græf. ad Meleagr. p. 51. ad Mær. 300. ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 52.]

Πρῶϊνός, i. q. πρῶιος, Matutinus, cui opp. ὀψινός, Vespertinus, Athen. (p. 11.) Λέγει δὲ τὸ πρῶϊνόν ἐμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκράτισμα καλονμεν. Et ap. Suid. Ἡ πρῶϊνὴ κατάστασις pro πρωία. (Vox recentioris Græcitat. Babrii Fab. 9, 17. Ἔργων δὲ τίς σε πρῶϊνῶν ἀναμνήσει. "Schol. Theocr. 18, 9." Wakef. Mss. Lobeck. Phryn. 52.) Πρῶϊνός, Matutine, Mane, Suid. [At * Πρῶϊνός, Hesychio est ἐπ' ὄψιν, ἐπὶ πρόσωπον. Vide Schn. Lex. v. Πράν.]

Πρωίθεν, De mane, pro quo ap. Lucam ἀπὸ πρῶτ'. ["Suid. 1, 512." Wakef. Mss. Πρωίθεν, * Πρωϊόθεν, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Πρωϊζω, Mane adsum, Greg. Naz. 295." Wakef. Mss.]

Πρῶ pro πρῶτ' Atticum est, et Aristophani usitatum: ut "Ορν. (129.) Ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῶ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Et mox, "Οπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά Λουσαμένα πρῶ, ubi Schol. exp. ἐν ὥρᾳ, Mature s. Tempestive. Additque in hac signif. ὀξύνεσθαι, cum vero significat τὴν πρωίαν, Mane s. Matutino tempore, περισπᾶσθαι. Nullam autem facit mentionem de i subscribendo, quod alibi tamen ap. Eund. subscriptum reperitur, ut Ἐκκλ. (290.) ὥς ἂν μὴ πρῶ πάνν τοῦ κνέφους (sc. ἐτι ὄντος) Ἡκῆ, Summo mane antequam caligo nocturna diffugiat. Apud Eund. πρῶ πάνν, i. e. Præmature, Nimis mature, Σφ. (104.) προκαθεύδει πρῶ πάνν, i. e. πρὸ τοῦ δέοντος

καιρον ἀπόνυστάζει. ["Πρῶ, Heyn. Hom. 5, 508. Πρῶ, Brunck. ad Æsch. Pr. 702. Trach. 631. Aristoph. A. 612. Mær. 299. et n., Timæi Lex. 226. et n., Ruhnck. ad H. in Cer. 333. Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 114. Fischer. ad Plat. iv. Diall. p. 170. 242. Πρῶ, Πρῶ, Πρῶ, Thom. M. 762. Dawes. M. Cr. 463. Wakef. Trach. 631." Schæf. Mss. Attica scriptura est πρῶ, πρῶος, πρῶζος, πρῶμος, etc. sine i subscr.] Ac sicut πρῶ s. πρῶ [quod minime agnoscendum,] dicitur pro πρῶτῃ, ITA ET Πρῶος pro πρῶιος, Præmaturus, Eir. (1160.) Διασκοπῶν ἡδομαι Τὰς Λημνίας ἀμπέλους Εἰ πεπαλίνουσιν ἡδὴ Τὸ γὰρ φῆνυ πρῶον φύει: (1001.) Σικύων πρῶων pro πρῶτων, Præmaturorum cucumerum: esse autem πρῶιμους τοὺς σικύων ostendit hic versus Proverbialis, Ἀρχομένων σικύων καὶ ληγουσῶν κολοκυνθῶν. ["Aristoph. Fr. 254. ad Mær. 300. ad Timæi Lex. 226. Koen. ad Greg. Cor. 11. * Πρωαίτερον, Heind. ad Plat. Theæt. 310. * Πρῶμος, Brunck. Aristoph. 2, 211. 3, 152. Fr. 254. Πρῶμος, (Attice,) ad Mær. 300. ad Timæi Lex. 226." Schæf. Mss.] SED ET Πρωτερικὴ συκῇ Eustathio dicta videtur ἐκ τοῦ πρῶτῇ, facta syncope et subscripto ι. Alii vero προτερικῇ potius scr. censent, quoniam sc. προτερεῖ τῇ πεπάνσει, ut Præcoces vites ap. Colum., quæ ante tempus consuetum maturant fructus suos. [Vide Προτερικός.]

ITEM ET Πρωῖζος, E QUO Πρωζος per sync., Eust. a πρῶτῃ derivat. UNDE Πρωῖζον SIVE Πρωῖζα, adv. Il. B. (303.) Χθιζά τε καὶ πρῶιζ, ὅτ' ἐς Αὐλῖδα νῆες Ἀχαιῶν Ἡγερέθοντο: quo loco χθιζά τε καὶ πρῶιζα exp. χθὲς καὶ πρῶτῃ, i. e. ἐναγχος: quemadmodum Hesychio quoque πρῶιζα, (sic enim ap. eum scriptum est,) est πρῶτῃ, item πρῶτα: ita ut χθιζά καὶ πρῶιζα fortasse sonet Heri et hodie mane: accipiendo pro, Non ita dudum: ut et Suid. πρῶιζον exp. πρὸ ὀλίγου. Verum Auctor brevium Scholiorum χθιζά καὶ πρῶιζα accipit pro χθὲς καὶ πρῶην: quæ exp. et in mei Hom. Ms. margine legitur. Hoc autem ADV. Πρῶην interpr. Nudius tertius, χθὲς καὶ πρῶην exponentes Heri et nudius tertius, (pro Nuper, Non ita pridem, s. Non ita dudum,) quemadmodum et in Lex. meo vet. LEGITUR Πρῶζον, τὸ προχθεσινόν, facta synæresi, E Πρῶιζον, i. e. ὑπόγυνον, derivato a πρῶτῃ. Ibid. annotatur Πρῶην factum esse ex accus. πρῶιαν, ideoque ei subscribi ι: quæ et ap. Etym. reperies. || Verum Πρῶην affertur et pro Paulo ante, Nuper, Non ita pridem, Primum, e Gaza 4. Necnon τὸ πρῶην ex Aphthon. pro Primum. Ex Æschine autem πρῶην sequente ποτέ. [Vide Fischer. Ind. Æschin. "Thom. M. 914. Boiss. Philostr. 499. 578. Heyn. Hom. 7, 78. Πρῶαν; Πρῶην, Toup. Add. in Theocr. p. 395. Append. p. 26. et Ind., Fischer. ad Anacr. p. 5. ad Herod. 41. Ante, Tzetz. Exeg. in Il. p. 45, 25. Heyn. Hom. 7, 198. De iota subscr., Jacobs. Anth. 11, 323. Ἐχθὲς καὶ πρ., Diod. S. 1, 694. Ἀρτι καὶ πρ., Plut. 6, 226. Hutt. Ὁψὲ καὶ πρ., Erfurdt. ad Soph. Tr. p. 264. * Πρῶν, Callim. 1. p. 458." Schæf. Mss.] Πρᾶν, Dorice pro πρῶην dicitur. Utitur eo "Theocr." [2, 115. 3, 32. "Jacobs. Anth. 7, 362. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 106. 108. Toup. Add. in Theocr. 395. Append. p. 17. Valck. ad x. Id. p. 74. Koen. ad Greg. Cor. 123." Schæf. Mss.]

Ceterum SICUT Πρωῖ significat Mature, Præmature, Ante tempus consuetum, ITA ET Πρωῖζα inde derivatum, Theocr. 18, (9.) Οὕτω δὴ πρῶιζα κατέδραθες, ὃ φίλε γαμβρέ; Itane mature? quamobrem mox subjungit, Εὐδεῖν μὲν χρῆζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τῷ, Schol. πρῶινός, πρὸ τοῦ δέοντος. Sic Aristoph. dicit, προκαθεύδειν πρῶ πάννυ, Præmature et ante tempus consuetum somno se tradere.

"Προῖ, pro πρῶτῃ dicitur, Tempori, Mature. UNDE "Πρῶιμος," ["Jacobs. Anth. 8, 239." Schæf. Mss.] "ET Πρῶιος, Maturus, Tempestivus, ut πρῶιμος et "πρῶιος: vel etiam Præmaturus, Statum tempus præveniens. Utriusque meminit Hes., afferens sc. "πρῶιμον σῆκον pro * προακμάζον: et πρῶιαι ἄπιοι "pro αἱ πρῶται γινόμεναι. Suid. affert ET SUPERL. "Πρωιατάτος: pro πάννυ πρότερος, Omnium primus s. "Maturrimus. QUIN ET Πρωῖζα pro πρῶιζα dicitur, eidem Hes. πρῶην, Nuper, Non ita multo ante

"tempore, Non ita pridem." [* "Πρωῖζα, Theod. Prodr. Rhod. 113." Boiss. Mss.] "Πρῶιον, Hesychio "πρότερον, Prius."

"ΠΡΩΞ, ωκός, (ὁ,) Gutta, Stillicidium, σταγὼν, "σταλαγμός, Hes.: exp. et ψεκάς. Proprie de Rorīs "gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρῶτῃ πέμπεσθαι. Theocr. "4, (16.) πρῶκας σιτίσδεται ὥσπερ ὁ τέττιξ." ["Toup. in Schol. Theocr. 212. Append. p. 12. Valck. ad x. Id. p. 82. Koen. ad Greg. Cor. 126." Schæf. Mss.]

"ΠΡΩΚΤΟΣ, ὁ, Anus, Podex, Nates," [Aristoph. Σφ. 604. Ἐκκλ. 364. Ἀ. 863. "Conf. c. πρῶτος, T. H. ad Plutum p. 43. De comicis appellatiōibus τοῦ πρ., Toup. Add. in Theocr. 402." Schæf. Mss. Aristot. de Part. 3, 14. cf. H. A. 2, 17. Alii a προάγω, alii a προῖκω s. προῖσχω deducunt. * Πρωκτοπεντετηρίς, Aristoph. Eir. 876. * Πρωκτόσφοι, Aristæn.] "Πρωκτοτηρεῖν, Nates inspicere, et qui- "dem proprie adulterorum, dum διορίζονται ῥα- "φάνῃ καὶ τὶλλονται. Solebat enim olim adulteris; "qui mulctæ persolvendæ non essent, raphano πρ- "dex trajici et velli seu depilari. Aristoph. Ἰππ. " (878.) Οὐκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτη- "ρεῖν, Παῦσαι τε τοὺς κινουμένους. Ubi Schol. exp. "πρωκτοὺς ἐπιτηρεῖν τῶν πορνευομένων, Catamitorum "nates inspicere." [* Στενόπρωκτος, Photio * ἀπν- "γος. * Χαννόπρωκτος, Aristoph. Ἀ. 106. * Πρω- "κτιζω, * Καταπρωκτιζω, Schol. Aristoph. Θ. 1134: "Πρωκτιάω, unde * Περιπρωκτιάω, * τρυφερέομαι ἐπὶ "τῇ πυγῇ, Hes.]

"Προχῶναι. J. Poll. 2, (183.) οἱ γλοντοί, inquit, "vocantur et κοχῶναι: et πύγαia: necnon προχῶναι "ap. Archippum Comicum, i. e. Clunes, Nates."

ΠΡΩΠΑ, ἡ, Anterior navis pars: πρύμνα autem Extrema ejusd. pars nominatur, τὸ ἔσχατον τῆς νεώς. Latinis quoque Prora dicitur: a Virg. etiam Frons navis: ut et a Schol. Thuc. πρῶρα dicitur μέτωπον esse τῆς νεώς. Plut. Alcib. Παρὰ τὰς πρῶρας τῶν πολεμίων νεῶν. Variæ hujus vocabuli afferuntur etymologiae, aliis a προῖέναι derivantibus, et dictum volentibus, quasi πρόειρα, quamobrem et i subscribi: aliis a προορᾶν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ πρόχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους: aliis aliunde, ut Etym. fuse docet. A πρὸ certe derivatum esse verisimile est: unde et τὸ ἐμπροσθεν τῆς νεώς s. τὸ πρόσωπον τῆς νεώς a Suida pariter et Hes. exp. Prov. autem πρῶρα καὶ πρύμνα, Prora et puppis, vide ap. Erasmi. Chiliad. Metaphorice pro πρόσωπον accipitur. [Æsch. Cho. 389.] UNDE Ἀνδρόπρωρον pro ἀνδροπρόσωπον, e Soph. [Aristot. Nat. Auscult. 3, 8.] || Hesychio etiam στολὴ * διακεκαλλωπισμένη, τὰς ὄψεις ἐπικαλύπτουσα. || Πρῶρα viti etiam tribuitur ap. Theophr. H. Pl. 2, 1. Ὅλως γὰρ ὀλίγα τὰ ἀπὸ τῶν ἄνω μᾶλλον βλαστάνοντα καὶ γεννώμενα, καθάπερ ἀμπέλους ἀπὸ τῶν κλημάτων: αὕτη γὰρ οὐδ' ἀπὸ τῆς πρῶρας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κλήματος φύεται. Ubi Gaza vertit Prora. Verum eo nomine quidam appellari volunt Partem quæ samenta præcedat. Alii Vitis rostrum interpr. i. e. τὸ ἄκρον τοῦ κλήματος: quod ut sationi inutile respuit Constantinus ap. Geop. 5. Itidem e Plin. reddunt Cacuminum extrema articulatione. Ea autem pars rostrata est ut navium proræ. [Caput vitis, Colum. 5, 10.] "Πρωράς, Hesychio τὰ πρῶτα κλήματα." ["Πρῶρα, Galei Opusc. Myth. 422. Heyn. Hom. 7, 118. Πρῶρα, Eur. Or. 364. Hec. p. 66. Ed. 2. Pors., Brunck. Soph. 3, 486. Phil. 482. Os, Facies, Wakef. Trach. 12. 223. Brunck. Soph. 3, 499. De prorarum insignibus, ad Herod. 226. Πνεῦμα κατὰ πρῶραν, ἐκ πρῶρας, Ventus adversus, Pierson. Veris. 62. ad Charit. 269. Valck. Diatr. 234. Brunck. Phil. 639. Jacobs. Anth. 8, 257. Τὰ ἐκ πρ., Boiss. Philostr. 362." Schæf. Mss. * "Καταπρῶραν, Anna C. 396." Elberling. Mss. * Πρωραχθής, Hesych.]

Ἀντίπρωρος, ὁ, ἡ, Obversam s. Oppositam proram habens: proprie de navibus, vel iis qui e navibus pugnant. Plut. Αἱ νῆες ἀντίπρωροι, προσπεσοῦσαι. Ubi quidam interpr. Infestis prorais in se irruen-

tes: **ΠΡΩ**, Adversa fronte concurrentes. Sic ap. Eund. Themistocle, Ἀντιπρώρους καταστῆσαι ταῖς βαρβαρικαῖς τὰς τριήρεις, Triremium prorās s. rostra barbaricarum navium prorās s. rostris obvertere. Et ap. Philostr. Her. Ἀντιπρώροι ἐμβολαί, Inruptiones quæ fiunt adversis proris. Sic Polyb. 16, (4, 11.) Κατὰ τὰς ἀντιπρώρους συμπτώσεις, In oppositis conflictibus, Bayf. Frequentius de ipsis navibus, ut tum in superioribus duobus Plut. II., tum in sequentibus. Thuc. Ἀντιπρώροι παρεσκευάζοντο, ubi Bud. vertit, Conversis proris, Plut. Anton, Ἀντιπρώρον ἐπιστρέφειν τὴν ναῦν κελύσας, Obverti navem jubens, Polyb. 16. Παραγγεῖλας ἀντιπρώρους ποιεῖν τὰς ναῦς, Adversas naves opponere, s. Adversis proris. Sic eod. I. (4, 7.) Κατὰ πρόσωπον ἀντιπρώρους τάξαντες τὰς ναῦς, Dispositis in aciem utrimque adversis navibus. Rursum Plut. Anton. (63.) Ἀντιπρώρους συνείχε, ὡς ἐνῆρπεις καὶ παρεσκευασμένας ἀμύνεσθαι, Obversas continebat naves, tanquam instructas et paratas ad decertandum: (67.) Τῶν δὲ Καίσαρος ἀντιπρώρων συμφέρειν πρὸς χαλκώματα στερεὰ καὶ τραχέα φυλασσόμενων, Navibus Cæsaris caventibus ne obversas cum rostris firmis et æratis Antonii concurrerent. || Metaph. pro ἀντιπρόσωπος, Adversam faciem habens: et generaliter pro Oppositus, ἐναντίος, Soph. Tr. (223.) p. 339. meæ Ed. Τὰδ' ἀντιπρώρα δὴ σοὶ βλέπειν Πάρεστ' ἐναργῆ, Schol., ἐναντία, ἀντικείμενα, ἀντιπρόσωπα, ὑπ' ὅψιν ὁρώμενα. Ex Eur. (Rhes. 136.) affertur etiam ἀντιπρώρα ναυστάθμων πυρὰ, pro Ignem coram navalibus. || AT Ἀντιπρώρον, τὸ, substant. Pars navis adversa proræ, Pars navis quæ proræ opposita est, i. e. Puppis: ut quidam interpr. ap. Thuc. (7, 36.) Τὸ ἀντιπρώρον ξυγκρούσαι. Nisi id potius significet Obversa prora, s. Adversis rostris, configere. ["Herod. 624. ad Charit. 627. Wakef. Trach. 12. 223. Jacobs. Anth. Proleg. 56. ad Diod. S. 1, 520. Brunck. Soph. 3, 499. Plut. Alex. 142. Schm. * Βαθύπρωρος, ad Diod. S. 1, 207." Schæf. Mss.]

Δύπρωρος, Duplicem proram habens, vide Δίπρωρον, ["Valck. Phæn. p. 616." Schæf. Mss.] Ἐμπρωρος, In proram inclinatus, Bayf. ap. Polyb. 16, (4, 12.) Ἐμπρώρα τὰ σκάφη ποιοῦντες vertit, Inclinatis navibus in proram. Exp. etiam Qui in prora est. ["Ἐπίπρωρος, Hes. Gronov. Obs. 4, 26. p. 823. Lips. Ἐπίπρωρος, i. q. εὐπρόσωπος, Hes. Phot. "Musgr. Ep. A. 765. Markl. p. 106." Schæf. Mss.] Καλλιπρωρος, Pulcrā habens prorā, Qui pulcra facie est: a πρῶρα significante πρόσωπον. Unde ap. Hes. Καλλιπρώρον, εὐπρόσωπον. ["Const. Manass. Chron. p. 67. 90. 115. 131." Boiss. Mss. "Wakef. Trach. 12." Schæf. Mss.] Κυανόπρωρος, Cæruleam s. Nigricantem prorā habens, ["Wakef. Phil. 343. Heyn. Hom. 7, 118." Schæf. Mss.] Pro quo ET Κυανόπρωρος, in Lex. meo vet. SICUT Πρόειρα pro πρῶρα: sic Κυανοπρόειρος, UT Πρόειρα pro πρῶρα: quæ et ap. Etym. habes in Πρῶρα, afferentem κυανοπρωίρους ex Hom., κυανοπρωίραν e Simonide. Apud Hom. tamen scriptum Κυανοπρωείους, ut in Κυανοπρωείους post Κύανος videbis. "Apud Hes. adiæretus πολέης, itidem expositum πρῶρας." Ὀξύπρωρος, Acutā s. Acuminatā prorā habens, Cujus prora in acuminatū rostrum desinit: ὀξύπρωροι, * ὀξύκερατοι, Hes. ["Wakef. Trach. 12. S. Cr. 4, 43." Schæf. Mss.] Ὑπόπρωρος, Prorā humiliorem et depressiorem habens: ut quidem ap. Plut. Pericle, (26.) Ἡ δὲ σάμαινα, ναῦς ἐστὶν ὑπόπρωρος μὲν τὸ σίμωμα, κοιλοτέρη δὲ καὶ γαστροειδής, exp. Navis prora depressa, concava et ventricosa. [Sed leg. * Ὑόπρωρος. Vide Hes. vv. Σάμαινα, Σαμιακός, Phot. v. Σάμαιναι, et Schn. Lex. Cf. etiam Herod. 3, 59. * Ὑψίπρωρος, Strabo 4. p. 297.]

Πρωράτης, Proreta, (ut Plaut. Si tu proreta isti navi es, ego gubernator ero. Et Paul. Jctus, Quod si absente domino, id a magistro, vel gubernatore aut proreta nautave alio factum sit,) Qui in prora navem regit: ut πρυμνήτης et κυβερνήτης, i. e. Gubernator, qui in puppi sedens clavum tenet. ["Huschk. Anal. 257. Kuster. Aristoph. 110. Brunck. Soph. 3, 441." Schæf. Mss. Xen. Aθ. 1, 2.] Πρωρατεύω, Proreta

sum, Aristoph. [Ἰππ. 543. "Huschk. Anal. 256. Alciph. 272." Schæf. Mss. * Πρωρατικός, J. Poll. 1, 89. * Πρωρίτης, Herodian. Epimer. 181. Cf. Πρυμνήτης.]

Idem Πρωράτης frequentius DICTUR Πρωρεὺς, Xen. K. A. 5, (8, 9.) Χαλεπαίνει μὲν πρωρεὺς τοῖς ἐν πρῶρῳ, χαλεπαίνει δὲ κυβερνήτης τοῖς ἐν πρύμνῃ, Succenset proreta iis qui in prora sunt, succenset gubernator iis qui in puppi. Athen. 5. Τῶν δὲ κατὰ ναῦν ἀδικημάτων δικαστήριον καθειστήκει, ναύκληρος, κυβερνήτης καὶ πρωρεὺς. Aristot. Polit. 3. dicit πλωτήρων quosdam esse ἐρέτας, quosdam κυβερνήτας, quosdam πρωρέας. Plut. (9, 236.) dicit κυβερνήτας interdum uti ναῦταις καὶ πρωρεῦσι καὶ κελενσταῖς, interdum aliis instrumentis: ubi nota, πρωρέα esse inferiorem κυβερνήτην: κυβερνήτης autem nauclero subest, ut in Ναύκληρος videbis. ["Ad Charit. 627. ad Diod. S. 1, 103. 676. Huschk. Anal. 256. Xen. Cæc. 7, 14. Gail. p. 340. ad Od. M. 411." Schæf. Mss.] UNDE Πρωρέω derivatum existimatur, ut i. sit q. πρωρατεύω. Hes. tamen πρωρεῖ exp. κηδεύει, προορᾷ, φοβεῖται, (ut sit pro προορᾷ,) item ἐκρεῖ: pro quo potius scri. foret προρῶρεῖ, a προρῶρεω, Profluo.

Πρῶραθεν, E prora, Plut. [Lysandro 11. Thuc. 7, 36. "Theocr. 22, 11. ad Herod. 659." Schæf. Mss. * Πρῶρηθεν, Ionice, Quint. Sm. 14, 378.]

Πρωράζω, In prora deprimō: sic πρωράζεσθαι navis dicitur, cum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem senes, cum caput eis τοῦμπροσθεν incurvatur. Vide Hes., qui πρωράσαντες exp. etiam κροτήσαντες, a navibus sumtam metaphoram dicens. ["Valck. ad Röv. p. 63. Toup. Opusc. 2, 65." Schæf. Mss.]

ΠΤΑΙΩ, αἰσω, Impingo, Offendo, προσκόπτω, Eust., qui et derivat a πτώ, unde πίπτω. Itidem Suid. exp. προσκρούω, subjungens hoc Proy. Μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν, Ne sæpius ad eundem lapidem impingas. Itidem ap. Herodian. 5, (4, 13.) Ὁμοῦ δὲ ἐπταίσει καὶ γνώμη καὶ τύχη, Polit. vertit, Offendit consilio pariter atque fortuna, ubi metaph. est sicut etiam cum sibi opp. κατορθοῦν et πταίειν, ut ap. Dem. ad Phil. Ep. Ἐως μὲν ἂν ἐν τοῖς πολέμοις κατορθῶσι, sequente in reditione, Ἐπὶ δὲ τὴν πταίσωσιν. Isocr. vero inter se opp. κατορθοῦν et ἀμαρτάνειν: item κατορθοῦν et ἀτυχεῖν: necnon κατορθοῦν et ἡττᾶσθαι: quod plus est. Affinia autem πταίειν, ἀμαρτάνειν, et ἀτυχεῖν. Sagittarius certe πταίει, itidem ut ἀμαρτάνει, cum aberrat et scopum non attingit. Alicubi exp. etiam Titubo, Vacillo, σφάλλομαι, Herodian. 7, (9, 24.) Εἰ τι πταίσειαν τὰ Μαξιμίονον πράγματα, Sicubi res Maximini titubassent, Polit., ut Cic. Si tantulum offensum titubatūque sit, ut ea quæ singulatim diuque collecta sint, uno tempore universa perdantur. Est ubi redditur etiam Labor: ut e Thuc. Οὐκ ἐλάττω πταίει, Non minus labitur. Interdum etiam Collabor, Concido, Corruo: sequente autem ὑπὸ, Labefactor s. Collabefactor: ut Gaza, Τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισάσας, παρὰ γερόντων ἀνορθωθείσας, pro eo quod Cic. de Sen. Ab adolescentibus labefactatas. Item Fallor, Frustror: ea signif. qua dicitur Falli et frustrari spe. Herodian. 8, (5, 1.) Πταίων τῆς ἐλπίδος. At πταίσαντας τῶν μαχῶν Aristid. dixit pro πταίσαντας ἐν ταῖς μάχαῖς, Qui in prælio offenderunt et succubuerunt, i. e. Victos, ἡττημένους. ["Phryn. Ecl. 118. Wakef. Eum. 252. Georg. p. 40. S. Cr. 2, 40. Bibl. Crit. 1, 3. p. 47. Valck. Diatr. 265. ad Herod. 628. (9, 101.) Cladem accipio, Lucian. Ep. 38. et Jacobs., ad Diod. S. 1, 560. Plut. Alex. 75. 76. Schm. Πταίων, Perperam, Toup. Opusc. 1, 367. Πταίσωσι et πέσωσι conf., ad Dionys. H. 3, 1561." Schæf. Mss. Buttm. Lexil. 295. Ælian. H. A. 2, 15. Polyb. 5, 93.]

Πταῖσμα, τὸ, Offensio, Lapsus: proprie cum quis lapidi pedem impingit, aliive offendiculo in quod pedes incurrunt. Sed et Ipsa pedis ex offensione oblæsis, πταῖσμα dicitur; ait enim J. Poll. 2. cum de rupturis et pernionibus locutus esset, Τὰ δ' ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, πταίσματα. Pro Offensione

autem in propria signif., ap. Plut. (8, 171.) Ἡ ποινή ἢ παραχρῆμα τὸ πταῖσμα καὶ τὴν ἁμαρτίαν διώκουσα, πληγή καὶ νύξις: solent enim calcaribus moneri, cum impingunt. Sæpius metaphorice pro Lapsus, Delictum, σφάλμα, ἁμάρτημα, qua signif. Greg. Naz. usus est. Item de errato quod aliquis scriptor admittit, (33, 4.) Longin. cum dixisset a sese animadversa tum aliorum, tum Homeri quædam ἁμαρτήματα, subjungit, Ἡκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, δμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἐκούσια καλῶν ἢ παροράματα, ubi affineri signif. habent, παρόραμα, ἁμάρτημα, πταῖσμα. Sunt πταίσματα et eorum, qui in re aliqua gerenda utuntur adversa fortuna cum sc. impingunt et σφάλλονται. I. e. Infortunia, Fortuna adversa, Clades: quibus opp. κατορθώματα, εὐτυχήματα. Dem. (135.) Ἐάν ποτε συμβῇ τι πταῖσμα· πολλὰ δ' ἂν γένοιτο ἀνθρώπῳ. Sic Æschin. (77.) Εἰ τι πταῖσμα συμβήσεται Ἀλεξάνδρῳ. Et Herodian. 7, (11, 1.) Συνέβη πταῖσμα ὀλέθριον τῇ Ῥωμαίων πόλει, Incidit Romanæ civitati funesta calamitas. Rursum Dem. (20.) Μικρόν τι πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε. Et Herodian. 7, (3, 11.) Τὰ πλουσιῶν πταίσματα, Divitum res adversæ, Infortunia et calamitates, Bud.: Plut. Fab. Τὸν ἁμαρτόντα χρῆσασθαι τοῖς πταίσμασι διδάγματα: nam juxta Prov. Nocumenta, documenta, παθήματα, μαθήματα. Item Casus, ut τύχης πταῖσμα, Casus fortuitus: τυχηρὸν σύμβαμα. Herodian. 5, (1, 10.) Μηδὲ τις ἀπαξιούτω ἢ τύχης πταῖσμα νομιζέτω ὅτι δὴ ἦντα με ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ἐπὶ τοῦτο ἦγαγε: verba Macrini ad imperatoriam dignitatem evecti. [“Aristoph. Fr. 280. ad Dionys. H. 2, 1063. Wytttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 20. ad Herod. 628.” Schæf. Mss. Theogn. 1226. Herod. 7, 149. * Πταισμάτιον, Gl. Offensivuncula.]

[* Πταισις, unde * “Πταισιμος, Petri Alex. Ms.” Routb. Mss.]

[* Πταιστός, unde] Ἀπταιστος, Non impingens, sc. vel in processu vel in re gerenda, ut Plut. Fab. Ἀσφαλὴς διαγενέσθαι καὶ ἄπταιστος, i. e. οὐ πταίσειν πώποτε, πάντα δὲ κατορθώσειν. Propria autem signif. ap. Xen. (Ἰππ. 1, 6.) ἅ. ἵππος, Equus qui non impingit. Item, Qui non labitur, nec delinquit, s. errat, ὁ οὐχ ἁμαρτάνων. Ἀπταιστος, Sine offensione, Ita ut non impingas. Apud. Hes. vero legitur Ἀπταιστος, ἀκαταγνώστως. [Plut. Marcello 14. Plato Theæt. 144.] Ἀπταισία, ἢ, Non impingere, nec labi, Plato de LL. (2. p. 94=669.) ubi tamen Ficinus dicitur vertisse Tarditas: [al. ὀψίας.] Idem cum ἄπταιστος, SIGNIF. Ἀνάπταιστος. Suidas enim Ἀνάπταιστον exp. τὸ μὴ πταῖον. Fuerit autem hoc ἀνάπταιστος pro ἄπταιστος simile σὺ ἀνάπνευστος, quod Hesiod. pro ἄπνευστος usurpavit, Κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδος. [* Εὐπταιστος, Hippocr. 26, 19.]

[* “Ἀποπταῖω, Clem. Alex. Str. 4, 8. sed lectio est dubia.” Kall. Mss.]

Διαπταῖω, itidem pro Offendo, Titubo. Apud Lucian. autem (1, 12.) Ταῦτα καὶ ἐτι τούτων πλείονα διαπταίονσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. Cum hæc effutivisset, balbutivisset: [“ad Eund. 1, 186.” Schæf. Mss. * Διάπταιστος, unde * Ἀδιάπταιστος, Jambl. Protr. 360. “Bekk. Anecd. 743.” Boiss. Mss. Hierocl. p. 262. Schol. Lucian. Hermot. 66.]

[* Εἰσπταῖω, unde * Προεἰσπταῖω, Hes. 787.]

[* Ἐκπταῖω, Philostr. 881. si lectio sana. “Heringa Obs. 66.” Schæf. Mss. * Διεκπταῖω, Schn. Lex. v. Διεκπίπτω.]

[* “Ἐμπταῖω, Impingo, Incido, Lycophr. 105.” Kall. Mss. “Musgr. Hel. 1382.” Schæf. Mss.]

Ἐπιπταῖω, Offendo, Impingo, i. q. πταῖω. Ἐπιπταισμα, τὸ, Offensio, Cum impingitur: item Cum pes in offensivæ læditur. J. Poll. enim l. 2. cum πταίσματα dixisset esse τὰ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, subjungit Aristoph. ea vocare ἐπιπταίσματα.

[* Μεταπταῖω, unde * Μετάπταιστος, e quo] “Ἀμετάπταιστος, i. q. ἀμετάπτωτος, Qui recidere nequit, Immutabilis, Constans, Certus, Gal. Comm. “I. in Epid. 6. Χρὴ δὲ τὰς προρρήσεις ἢ ἀμεταπταῖστος εἶναι διὰ παντός, ἢ σπανιάκις σφάλλῃσθαι· τὸ δ' ὀλιγάκις μὲν ἐπιτυγχάνειν, πλεονάκις δ' ἀποτυγχάνειν, οὐ τεχνικόν.”

Παραπταῖω, Offendo, Impingo, Labor, Erro, Vacillo, Cespito. Alicubi et pro παραπαῖω, s. παρακόπτω. [Lex. Polyb. * Παράπταισμα, Ænomaus Eusebii 5, 25. καθύπννια παραπτ.]

[* “Περιπταῖω, Ruhnck. ad H. in Cer. 256. cf. Herod. 738.” Schæf. Mss. Plut. Pyrrho 10. Manetho 2, 377. Tryphiod. 303. * Περίπταιστος, Eust. Il. A. p. 36, 30. sed variat lectio.]

Προπταῖω, Prior impingo s. labor, cladem accipio, [“ad Phalar. 234.” Schæf. Mss. * “Πρόπταισμα, Offensio, Clem. Alex. 205(=240.) al. πρόσπταισμα.” Kall. Mss.]

Προσπταῖω, Offendo, Impingo, προσκόπτω, προσκρούω, Aphthon. Ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε, Ad spinas offendit. Sic Plut. (8, 122.) Οἱ λίθῳ προσπταίσαντες ὁδοιπόροι. Itidem Aristoph. Πλ. (121.) et Lucian. (3, 222.) sed sine casu uterque. In sermone etiam aliquis προσπταίει cum impingit et titubat ejus lingua. Synes. de quodam memoriter pronuntiante, Οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφίστάμενος, ἐφ' ᾧ τὴν μνήμην ἀθροΐσαι, Non offensans, non sese revocans, non resistens ad colligendam memoriam. Rursum pro Offendo, Impingo, alia metaph., ut ap. Greg. Naz. Προσπταίεις τῷ βλεπομένῳ, Offendis ad id quod videtur. Ex Eod. vero Προσπταίετε τῇ φωνῇ, pro Voce offendimini. Item Offendo, i. e. Indignationem aut Odium alicujus incurro: quem usum et verbum προσκόπτω habet, necnon προσκρούω. Plut. Pericle, Διὰ Φειδίου προσέπταισε τῷ δήμῳ. Item in re aliqua gerenda προσπταίει, Qui impingit et adversa fortuna ulitur, ut et πταίει supra: quibus opp. κατορθοῦν et εὐτυχεῖν, Prospere rem gerere. Herod. Προσέπταισε τῇ ναυμαχίᾳ, Cladem accepit, Adversa fortuna usus est, in prælio navali: (cf. 9, 107.) Idem (2, 161.) Μεγαλῶσι προσέπταισε, Magnam cladem accepit. [“Wakef. Alc. 50. ad Lucian. 1, 186. Ammon. 121. ad Herod. 596. 604. ad Phalar. 235.” Schæf. Mss. Herod. 1, 65. 6, 54. 9, 101.] Πρόσπταισμα, τὸ, Offensio pedis, Cum pedem impingimus lapidi aut alii offendiculo in via occurrenti: quod et πταισμα dicitur, necnon πρόσκομμα. Legitur ap. Aristot. Eth. 5, 9. ubi et verbo προσπταίειν utens, ait, Εἰ προσπταίσαντα, διὰ τὸ πεσεῖν, συμβαίη ὑπὸ τῶν πολεμίων ληφθῆναι. Sic Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐκ προσπταίσματος βουβῶν γίνεται, Cum pes offenditur, inguen intumescit: pro quo dicit l. 1. Ἐν τῷ προσπταίσματι τοῦ ἐν ποδὶ δακτύλου βουβῶν ἐπανίσταται, Si digiti pedem offendas. [Lucian. 3, 364. Theophr. Char. 19, 2. * Πρόσπταισις, Schneidero judice, est vox dubiæ fidei. * Πρόσπταιστος, unde * Ἀπρόσπταιστος, Hippocr. 1283, 50.]

ΠΤΑΡΩ, sive Πταίρω, Sternuo, Sternuto, Od. P. (541.) Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν ἄμφι δὲ δῶμα Σμερδαλέον κανάχησε. Legitur et in Epigr. item ap. Aristot. et Plat. [Herod. 6, 107. “Jacobs. Anth. 11, 237. 322. Wytttenb. Ep. Cr. 17. Toup. Opusc. 2, 300.” Schæf. Mss. Aor. 1. ἔπαρεν, Julian. p. 205. Τὸν πρῶτον πτάραντα.]

Πταρμος, Sternutatio, Sternutamentum, Motus cerebri quo per nares confertim acto spiritu nititur sibi molesta expellere, ut Gorr. definit, ap. quem vide plura. Gal. 1 ad Gl. Πταρμόν κινεῖν: ut et Diosc. in Πταρμική paulo post, ubi et πταρμὸς ἐρεθίζειν, Sternutamenta movere, evocare. Legimus enim ap. Plin. Haustum naribus sternutamenta movet. Et ap. Cels. Admotis iis per quæ sternutamenta evocantur. Rursum Plin. Radix concisa sternutamentum est. Gell. autem dicit, Sternutamentis quati. Et ap. Ruf. Ephes. Τρήματα ἡθμοειδῆ, δι' ὧν πταρμός καὶ μύξα ἀποκρίνεται. [“Thom. M. 657. Jacobs. Anth. 10, 141. Casaub. ad Athen. 137. Bibl. Crit. 3, 1, p. 61. Ilgen. ad Hymn. 434. ad Herod. 488.” Schæf. Mss. Aristoph. Ὀρν. 720.] “Μελλέπταρμος, Jamjam sternutaturus, ap. Aristot. Probl. 31, (7.) Καὶ τοὶ κρύπτεται τοῦ μέλανός τι καὶ τοῖς ἄνω βάλλουσι τὰ λευκὰ τῶν ὀμμάτων, ὡς μελλέπταρμος, ubi Bud. “putat scr. μελλοπταρμους. Sed ferri et illud potest.”

Πταρμικός, Qui sternutare potest, vel solet. || Ster-

nutamenta movens, evocans, Cui vis inest movendi et evocandi sternutamenta: ut *παρμικὸν φάρμακον*, pro quo Medici vulgo dicunt Sternutatorium medicamentum. I. e. Acre medicamentum, quod naribus haustum vel admotum, sternutationem movet. Acre autem et mordax omnino sit oportet, quod facultatem cerebri expultricem irriter; ea namque offensam medicamenti acrimonia, nitensque a se quod molestum est depellere, sternutamentum edit. Est autem Medicamentum id genere *ῥόρινον*, in hoc ab aliis differens, quæ naribus adhibita, citra sternutationem pultitum a capite detrahunt. Hæc inter alia Gorr., ap. quem vide quæ hujusmodi sint, et quomodo adhibenda. Plin. dicit Radix concisa sternutamentum est, pro *παρμικὸν* aut *παρμική* ἐστὶ, h. e. *παρμῶν κινητική*, s. *ἐρεθιστική*, ut Diosc. loquitur. || *ΙΤΕΜ Παρμική* Fruticis genus ap. Diosc. 2, 192. cui inter alia esse dicit ἐπ' ἀκρῶ κεφάλιον μικρὸν, περιφερὲς, δριμύ κατά τὴν ὁσμήν, ἐρεθιστικὸν παρμῶ, ὅθεν καὶ ὠνόμασται. Sed et ipsius flores scribit *παρμῶν ἐναργέστατα κινεῖν*. Gorr. officinis et herbariis Pyrethrum sylvestre dici tradit. [*Achillea Ptarmica* Linn. **Πτάρσις*, unde **Πταρτικός*, i. q. *παρμικός*, Eust. ad Diosc. P. 373.]

**Ἐπιπταίρω*, Insuper sternuto, Sternuto aliquam ob rem, etiam Sternuto adversus, ut *ἔρωτες ἐπιπταίρειν* amanti dicuntur ἐπὶ χεῖρονι μοῖρᾳ, velut ap. Theocr. 7, (96.) *Σιμιχίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον* ἡ γὰρ ὁ δειλὸς Τόσσον ἐρῇ Μυρτούς, ὅσον εἶαρος αἴγες ἔρανται, ubi vide quæ Schol. de sternutamentis annotat, e quibus futura interdum conjectari solebant, ut Eust. quoque ap. Hom. annotat. Cujus rei meminit et Plut. supra in *Κληδῶν*, et Athen. 2. [p. 66. Od. P. 545. "Hemsth. in Schrad. Emend. 120. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 149. Harles. p. 303." Schæf. Mss.]

**Πτάρνυμαι*, i. q. *πταίρω* s. *πτάρω*, unde et derivatum est, ut *ἄρνυμαι* ab *ἄρω*, Eust. Apud Schol. Aristoph. *Οἱ θίγοντες τοῦ μυκτῆρος λεπτῶ κάρφει, πτάρνυνται*. [Xen. K. A. 3, 2, 5. et Lex.] Utitur et Aristot. Probl. ubi legitur etiam opt. *πτάρνοιντο*, a verbo *Πτάρνομαι*. [*Πτάρνεται*, Gl. Sternutat. **Πτάρνυμι* Sternuo.] **Ἐπιπταρνύμαι* i. q. *ἐπιπταίρω*, μετακαλῶ, κατέχω, Hes.: quoniam ἐπισχετικὸν ὁ παρμὸς πολλάκις.

[**Πτείρω*, **Πτόρος*, Arcad. p. 68. *Πτόρος*, ὁ παρμὸς, ὅτι πτείρω.] "*Πτόρμος*, Æolice pro *παρμὸς*, "VV. LL."

"*ΠΤΑΚΑΛΑ*, ψιῆθος ἐν τοῖς ἀκατίοις, J. Poll. "quæ et *κάρνα* vocatur, Storea qua acatia sternuntur, s. quæ in acatiis substernitur." [A Schneidero non agnoscitur.]

"*ΠΤΕ*, Poëtica particula per sync. facta e *ποτέ*: "ac sicut *ποτέ* annecti aliis orationis partibus solet, "ita et hoc *πτέ*: nam *τίποτε* dicunt pro *τίποτε*, Quid nam. Od. A. (472.) *τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσσει ἔργον*; Idem sæpissime eo utitur pro *Curnam*."

"*ΠΤΕΛΕΑ*, ἡ, Hesychio est *σῦς*, Laconum dialecto, [vide Lex. VV. Peregr.] "necnon Species arboris. Eam Lat. *Ulmum* vocant, aptissimam ædificiorum fundamentis: ut et Hesiod. canit ("Erg. 2, 53.) *δάφνης ἢ πελέης ἰσοβοῆας* esse *ἀκίωτάτους*, Omnium minime obnoxios vermibus. Vide Diosc. 1, 112. 183. Plin. 17, 16. Meminit et Hom. "Il. Φ. (242.) vocans eam *εὐφρέα* et *μεγάλην*." [Jacobs. Anth. 6, 426. 9, 62. 11, 385. Boiss. Philostr. 369. Heyn. Hom. 8, 158." Schæf. Mss. Schn. Ind. Theophr. Locus in insula Co, unde **Πτελεατικός*, Theocr. 7, 65. *οἶνος*. "Heyn. Hom. 4, 334." Schæf. Mss.] "Affertur ET *Πτελεός* pro *Ulmus*, Hes. vero "*Πτελεὸν* esse dicit Urbem." [Il. B. 594. 694. **Πτέλεον*, Huschk. Anal. 270." Schæf. Mss.] Apud Hes. legitur *Πτελεάδες*, necnon *Πτελεῶδες*: "quod postremum signif. *Ulmum*, *Ulmo* simile. "Est alioqui a *πετέα* ET *Πτελείνος*, *Ulmus*, Ex "*ulmo confectus*," [Theophr. H. Pl. 5, 3, 4. "Planud. Ovid. Met. 5, 9. male, cum in Latinis sit *Fraxineus*." Boiss. Mss. **Πτελεών*, Gl. ὁ τόπος, *Ulmus*."

PARS XXIV.

tum. **Πτελεώ*, unde *"*Ἀπεπτελώθη*, Jo. Malal. 2, 227. ubi v. nott." Elberling. Mss.]

ΠΤΕΡΝΑ, ἡ, "Ionice *Πτέρην*, quod et *πέρην* "pro *πέρνα*," *Calx*, *Calcaneum*, *Os pedis omnium maximum*, parte qua ingredimur, leniter rotundum et latiusculum: posteriore, tibiæ rectitudinem longe excedens, inferiore, astragalo, anteriore, ossi scaphoidi inarticulatum, ut Gorr. inter alia tradit. Il. X. (397.) *Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε*, "Es σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας. Est igitur in pede humano *πτέρνα*, τὸ ἀπολήγον τοῦ ποδὸς κατόπιν: in curru autem τὸ πρὸ τοῦ τόνου, οἱ πρῶτον ἀναβαλίνουσιν οἱ ἐπιβαίνοντες, ut J. Poll. tradit. *Πτέρην* πόλεως *Lycophroni* (442.) ἡ *βάσις*, Eust. In malo autem navis *πτέρνα* dicitur *Ima* ejus pars, τὸ κάτω μέρος τοῦ ἱστοῦ, Eust. Sic Athen. 11. Τοῦ ἱστοῦ τὸ καταγιάτω, *πτέρνα* καλεῖται, ἥ ἐμπίπτει εἰς τὴν ληνόν. Itidem et J. Poll. 1. Καὶ τὸ μὲν ὑποδεχόμενον τὸν ἱστὸν, ληνός: τὸ δὲ ἐναρμοζόμενον αὐτῷ, *πτέρνα*. A Vitruvio quoque *Calx mali* dicitur. Atque adeo *calx* generaliter vocatur Cujusvis rei extremum et finis, ut cum Proverbialiter dicitur A capite ad calcem. Item in aratro *πτέρνα* nominatur τὸ σιδήριον τὸ κατατεῖνον ὑπὸ τὸν γῆν, Hesychio auctore, qui etiam τὰ ἔσχατα μέρη τῶν ὀρῶν vocari *πτέρνας* testatur. Tunc autem *πτέρνα*, sc. cum monti tribuitur, fuerit i. q. *πὺς*, s. *ὑπώρεια*, *Pes montis*, *Radix*, etiam *Calx montis*, ut dicuntur *Capita* et *vertices montium*. || Item *πτέρνα* est ὁ δόλος καὶ ἡ ἐπιβολή, per metaph. ἀπὸ τῶν πτερνίζοντων, ut Suid. annotat: ap. quem hæc inter alia leguntur, *Πτέρην τοὺς συνθέοντας προσπταλεῖν ὁμοῦ καὶ πίπτειν μηχανωμένους*. || *Capitur* et pro *Vestigio*. Affertur enim e *Cantic*. Solom. 1, (8.) *Ἐν πτέρναις τῶν ποιμνίων*, pro *Post vestigia gregum*. ["Schneid. ad Cat. 212. Heyn. Hom. 8, 327. Jacobs. Exerc. 2, 32. Ruhnck. ad Xen. Mem. 228. Inferior pars mali, Valck. Anim. ad Ammon. 113." Schæf. Mss. Asclepiades Macrobiani 5, 21. **Πτέρνος*, Gl. *Culdex*, ubi Ducang. leg. censet, *Πτέρναι*, *Calces*.]

[**Πτερνοβάτης*, Hippocr. 826. *Οἱ ὑγιαίνοντες, ὅσῳ ἂν μέζον προβαίνοντες ὁδοιπορέωσι, τοσούτῳ μᾶλλον πτερνοβάται εἰσὶ*. **Πτερνοβατέω*, Paul. Æg. 6. **Πτερνοκόπος*, unde] *Πτερνοκοπέω*, *Calcibus pulso* s. *tundo*; proprie *Calcibus subsellia theatri tundendo*, strepitum excito. Nam J. Poll. 2. *πτερνοκοπεῖν* esse dicit τὸ ταῖς πτέρναις κυτπεῖν πρὸς τὰ ἐδῶλια ἐν τοῖς θεάτροις, ὅποτε τινὰ θορυβοῖεν. Itidemque scribit 4, c. 19. Τὸ μέντοι τὰ ἐδῶλια ταῖς πτέρναις κατακρούειν, *πτερνοκοπεῖν* ἔλεγον: ἐποιοῦν δὲ τοῦτο ὅποτε τινὰ ἐκβάλλοιεν: at κλῶζειν et *συρίττειν* dicuntur spectatores, cum sclopiis et sibilis ejiciunt aliquem e theatro. Supplodere autem pedem dicitur, qui terram pede tundit, itidem in judicio aut spectaculis: ut Cic. Pedem nemo supposit in judicio illo: itidemque *Pedis suppositio*. AT *Πτερνοκόπις*, *Cognomentum* est *Philoxeni* cujusdam, ap. Athen. (246.) *Φιλόξενος δ' ὁ παράσιτος, πτερνοκόπις δ' ἐπὶ κλην*. Mentio ejusd. et paulo ante eum locum: [239. 241.] *Πτερνοστρώκτης*, Qui vorat *πτέρναν*, *Pernivorus*, ut nonnulli exp. ap. Hom. *Batrach*. (29.) ubi *Muris* nomen est. [**Πτερνοφάγος*, 224. **Ταχύπτερος*, Theognis 563. "Brunck. ad Poët. Gn. p. 292." Schæf. Mss.]

Πτερνίς, *ἰδος*, ἡ, *Calcaneum* s. *Calx*. Sumta autem a *calce* pedis humani metaph. *πτερνίς* dicitur *Fundum* et *basis pelvis*. Æl. enim *Dionysius*, teste Eust. [Il. A. 634. p. 870=817.] *πτερνίδας* vocari scribit τὰ *πυθμένα* τῶν *λεκανίδων*. J. Poll. quoque l. 2. a *medicæ Comædiæ Poëtis πτερνίδας* dici testatur τοὺς *πυθμένας* τῶν *ιατρικῶν λεκανίδων*: 4. recensens instrumenta Medicorum, ait, *Καὶ λεκάνη, ἥς τὸν πυθμένα Ἀλεξίς πτερνίδα καλεῖ*. Similiter et Hes. ita appellari testatur τὰ *πυθμένα* τῶν *ιατρικῶν λεκανίδων*, subjungens, "Α *μέχρι νῦν προσδέουσιν ἀλυσειδίους μικροῖς ἐν τοῖς ἱατροῖς*. Eod. teste *πτερνίς* est etiam *εἶδος ἱέρακος*: [cf. *Πέρνης*. *Πτερνίς*, Gl. *βοράνη*, *Filix*. *"*Περιπτερνίς*, *Cocchii Chir*. p. 11." Kall. Mss. A Schneidero non agnoscitur h. v., qui tamen affert **Περιπτέρνεον*, τὸ, e *Philone Mathem*. p. 78. et **Ὑπο*."

πτερνίς, e Mathem. Vett. p. 66.] “Ποσιπτερνίδες, “αί, dicuntur esse Venæ in calcaneo,” [Suid. et Hippocr. Vide Schn. Lex.] AT Πτέρνιξ, Caulis cacti ap. Theophr. (H. Pl. 6, 4, 11.) et Plin. [“Jacobs. Anth. 12, 344.” Schæf. Mss.]

Πτερνίζω, Calce peto, Contingo, Ferio, Pulso: ut et a Suida exp. λακτίζω. Apsyrus pro Calcari stimulo: Sil. ferrata calce cruentat Cornipedem. Hes. exp. etiam ὑβρίζει: ut sit, Calce petulanter impeto, Calcibus injuriose insulto. Item Supplanto, Decipio: unde eid. Hes. et Suidæ πτερνίζει est ἀπατῶ. Necnon Suidas πτερνίζω exp. καταβάλλω, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν περὶ τάχους ἀγωνιζομένων: et leguntur ap. eum hæc verba, ex Aristoph. ut puto, ἐπτερνικε γὰρ με ἤδη τρίτον τοῦτο: [cf. Gen. 27, 36. Greg. Naz. Ep. 15. p. 778. “Ἐπτερνισμαὶ καὶ ἡπάτημα.” Ad Anton. Lib. 43. Verh.” Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. et Suicer. Thes. Phrynichus Bekkeri p. 39. * “Πτέρνισμα, Tzetz. Ch. 9, (165.) 180. 186. 189.” Elberling. Mss.] Πτερνισμός, Supplantatio, Deceptio, ἐπιβουλή, Hes. [Schleusn. Lex. V. T.] Πτερνιστής, Qui calce impetit et verberat, Qui calcibus contingere et ferire solet, ut ap. Gell. Calcitro equus, et Calcitrosus juvenis ap. Colum. Item Supplantator. [Polemon Phys. 1, 13. sed cf. Adamant.] Πτερνιστήρ, ἦρος, i. q. πτερνιστής, Calcar. Ἀποπτερνίζω, i. q. πτερνίζω, Calce impeto s. pulso, Supplanto, Calce repello. [“Boiss. Philostr. 54. 401.” Schæf. Mss. * Διαπτερνίζω, unde * “Διαπτερνιστής, Supplantator, Clem. Alex. 797 (= 982.) e Theodoto.” Kall. Mss. * Ἐκπτερνίζω, Schn. Lex. cum hoc exemplo, Ἐξπτερνισεν ὁ ἱστός, sed Auctore non indicato.]

[* Πτερνίον, Gl. Pernio.]

“Πέρνα, Hesychio πτέρνα, Calx, Calcaneum.”

“Πέρνα, ἡ, Perna, Petaso, h. e. Suillum crus sale maceratum et infumatum, Athen. 14. Περσῶνος μέρος ἐκάστω κεῖται, ἣν πέρναν καλοῦσι. Sic Strabo (423. Sieb.) de Cerretanis, Παρ’ οἷς πέρναι διάφοροι συντίθενται, ταῖς Κανταβρικαῖς ἐνάριλλοι, πρόσδορον οὐ μικρὰν τοῖς ἀνθρώποις παρέχουσαι. Appellatur pernae et Concharum generis, circa Pontias insulas frequentissimæ; stant velut suillo crure longo in arena defixæ; hiantesque qua limpitudo est, pedali non minus spatio, cibum venantur. Plin. 32. fin.” [Schneid. ad Cat. R. R. p. 213.]

“Πέρνιξ, ἱκος, ὁ, dicitur ὁ ὀρθὸς τῆς κάκτου καυλός, Athen. 2. e Theophr. Sed Theophr. Codd. non πέρνιξ habent, verum πτέρνιξ. Nam H. Pl. 6, 4. scribit τὴν κάκτον εὐθὺς ἀπὸ τῆς ρίζης ἀφιέναι καυλοὺς ἐπιγείους: hos nominari κάκτους, esseque ἐδω- δίμους, et θησαυρίζεσθαι ἐν ἄλμῃ: verum ἀφιέναι καὶ ἕτερον καυλὸν ὀρθόν, quem vocari πτέρνικα. Itemque Plin. 21, 16. de cacto, Hujus in terra serpunt caules a radice emissi, quos vocant Cactos, nec fastidiunt in cibis inveteratos quoque: unum caulem rectum habent, quem vocant Pternica, ejusdem suavitatis, sed vetustatis impatientem. Dicit porro et πέρνιξ et πτέρνιξ posse videtur, ut Hes. et πτέρνη et πέρνη de Ἐγινæ promontorio dicitur tradit.”

“Πέρναξ, θρίδαξ, Lactuca, Hes.”

ΠΤΗΣΣΩ, ξω, q. d. Metu contrahor, μετὰ φόβου συστέλλομαι, Eust. Proprie dici volunt de animantibus quæ conspecto hoste prodire non audent, sed præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. Σφ. (1490.) Πτήσσει [Πλήσσει, Br.] Φρόνιχος ὡς τις ἀλέκτωρ, Sese contrahit et pavet ut gallinaceus, conspecta sc. aquila aut milvo, aut potius conspecto alio gallinaceo, qui pugna præstantior sit. Sic Soph. Aj. (171.) p. 11. μετὰ ἔδω, Ἄλλ’ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ’ ἀπέδραν, Παταγοῖσιν, ἀρεπτηνῶν ἀγέλαι· Μέγαν αἰγυπιὸν δ’ ὑποδείσαντες Τάχ’ ἄν, ἐκαίφνης εἰ σὺ φανείης, Σιγῇ πτήξειαν ἀφῶνοι. Frequens et in prosa. Xen. K. Π. 3, (1, 15.) Καὶ εὐνυχόντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτήξαι. Isocr. ad Phil. Τὸν ἄλλους ὁρῶν τοὺς πρὸ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεκρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Plut. Cicerone (14.) p. 1589, μετὰ ἔδω, de conjuratione Catilinæ loquens,

A Πτήξασα καὶ καταδείσασα τὴν ἀρχὴν, αἰθεὶς ἀνεθάρρει. Sic Idem in Demosthene, p. 1570. Βραχὺς συνεκινήθη πάλιν, εἴτ’ ἐπτήξε. Et alibi, Ἡγηθεὶς δὲ μεγάλην μάχην, τότε μὲν ἐπτήξε. In quibus ll. inest ei quædam etiam τοῦ ἡρμεῖν signif.; nam ea, quæ metu commo- primuntur, nec movere se nec mussitare audent. Antiphon vero dixit etiam τοὺς ταῖς διανοαῖς μὴ πτήξαντας, Quorum animos pavor nullus percelluerat. Dicitur etiam aliquis φοβούμενος πτήσσειν ap. Xen. K. Π. 3, (3, 9.) Οὐχ ὡς φοβούμενοι πτήσσομεν αὐτοὺς οἰκοὶ καθήμενοι. Alicubi redditur etiam Expavescō, Exhorresco, Perhorresco. Sic Bud. ex Athen. Ὡς πάντας πτήξαι, Ita ut omnes perterrerentur. Alicubi etiam Fugio: quemadmodum Suid. quous exp. non solum φοβεῖσθαι, verum etiam φεύγειν. Quæ per- tinet, quod ex Eur. affertur (Suppl. 269.) πῶς πρὸς πόλιν Ἐπτήξε χειμασθεῖσα, pro Civitas calamitate ac- cepta trepida se recepit ad aliam civitatem, s. con- fugit. Necnon Abscondo et occulto me: quod et ipsum consequens est τοῦ φόβου: unde Hes. quoque πτήσσω exp. non solum ὑποκίπτω, sed etiam κρυ- βόμενος. Itidemque Suid. πτήζωμεν pro κρυβόμεν ac- cipit h. l. Ἄλλ’ ἐκποδὼν πτήζωμεν: ut sit, E medio abscedamus et nos abscondamus, ne sc. in manus hostiles incidamus. Sed et ἡ πτήσσω, qui in iusi- diis latentes sese non movent, ac ne mussitant qui- dem, donec occasio sese offerat inimicum invadendi et prosternendi. Cujus signif. exemplum affertur ex Aristoph. (B. 315.) πτήξαντες ἡρέμα, Quiete subsi- dentes. Apud Eur. quoque Andr. (754.) Ὅρα δὲ μὴ νῦν εἰς ἐρμῖαν ὁδοῦ Πτήξαντες οἶδε, πρὸς βίαν ἀγῶνί- με, Schol. λοχήσαντες: addens tamen et aliam exp. ἐκφοβήσαντες: sed prior magis consentanea videtur. || Transitive quoque signif. Perterrefacio, Pavefacio, Facio ut quis metu velut contrahatur, eis πτοῖαν κινῶ, s. ἐκφοβῶ, Eust. ap. Il. E. (40.) πτήξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν. Similiter Hes. quoque πτήξεν accipit pro eis φόβον ἡγάγεν. Sed annotat Eust., quosdam ibi scribere πήξε, ut sit πεπηγέναι ὡς τῇ δέει ἐποίησε. || Præter. MED. Πέπτηα, unde PARTIC.

C Πεπτήως, quod Eust. exp. κατεπτηχῶς καὶ διὰ δειλίαν συνεσταλμένος, ap. Hom. Od. X. (362.) Πεπτήως γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον. Hes. autem accipit pro διὰ ἀσθένειαν καὶ δειλίαν πεπτωκός: innuens, a πῶ, i. e. πί- πτω, esse derivatum: a quo et πεπτεώς. [“Πτήσσω, ad Charit. 577. 766. Wakef. Ion. 1299. Herc. F. 976. 987. 1421. Phil. 400. Eum. 252. S. Cr. III. Add. Abresch. Æsch. 2, 36. Jacobs. Anth. 6, 128. 312. 8, 134. Exerc. 1, 125. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Brunck. Aristoph. 1, 163. Lobeck. Aj. p. 241. Heyn. Hom. 6, 528. 8, 279. Pierson. Veris. 85. ad Mær. 301. Valck. ad Phalar. p. xii. Lennep. p. 52. Schneid. ad Oppian. p. 418. ad Il. X. 191. Conf. c. πλήσσω, Brunck. Aristoph. 2, 255. Heyn. Hom. 5, 726.: cum πύσσω, ad Diod. S. 2, 297. Perterrefacio, Heyn. ad Apollod. 82. Πεπτήως, Wakef. S. Cr. 1, 46. 3, 25. Heyn. Hom. 4, 255.” Schæf. Mss. Arat. 165. Opp. K. 1, 367. * Πεπτεώς, Il. Φ. 503. “Participio ἐπτηχῶς pro adj. utuntur Themistius, Aristænetus, Max. Tyrius, conjuncto cum ταπεινός, ἀποκόπτων, δύσελπις et δειλός.” Schn. Lex. Suppl. * “Πτήξαι, Consternatio, Pavor, Aqu. Symm. Theod. Prov. 18, 7. Aristot. de Mirab. c. 157. Ἀφῶνιαν ἐργάζεται καὶ πτήξιν. Desideratur h. v. in Lexicis.” Schleusn. Lex. V. T. * Πτηγνικός, Pavidus, Animi dejectus, Facilis ad trepidandum, ut pauper. Schneidero vox dubiæ fidei.]

[* “Ἀναπτήσσω, Nonn. D. 45, 282.” Kall. Mss.

* Ἀποπτήσσω, Opp. A. 4, 370. “Lobeck. Aj. p. 238.” Schæf. Mss. “Hes. v. Καταμεμυκέναι.” Wakef. Mss.]

Ἐκπτήσσω, Expavefacio, Exterrefacio: a πτήσσω significante ἐκφοβῶ. Apud Eur. vero in Hec. (180.) τί νέον Καρύξας, οἰκὼν μ’ ὅστ’ ὄρνιν Θάμβει τῷδ’ ἐξέ- πταξας; Schol. πετασθῆναι ἐκπτήσας: ut proprie sit Avem ita expavefacere, ut statim passis alis avolet: sicut ἐκπετάζω. [“Wakef. Diatr. 16. Heyn. Hom. 6, 529. Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Apr. p. 443. Act., Porson. Or. 288.” Schæf. Mss. * Ἐπι- πτήσσω, ad Orph. A. 149.]

[* Ἐπιπτήσσω, Philostr. 584.]

Καταπήσσω, i. q. πτήσσω, Perterrefio, et timore contrahor, Antiphon, Ὅραν δ' ἦν ἐπὶ τῶν θυρῶν γυναῖκας παρφόβους, καταπηχυίας, καὶ πυνθανομένους εἰ ζῶσι. Plut. Ταπεινοὶ καταπήξτε, Spiritus ponetis, Bud. Item Perterrefio admiratione, Obstupesco, Od. Θ. (190.) de Ulysse discum ejaculante, Βόμβησεν δὲ λίθος, κατὰ δ' ἔκτελλαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες — Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, Schol. ἤχησεν ὁ λίθος πρὸς τῇ γῇ ὡς τοὺς Φαίηκας καταπήξαι. Αἰσπεπτηξάν accipit pro κατένευσαν ἐκπλαγέστες: ut καταπήσσειν fere sit Terrore perculsum inclinare s. consternari. Idem et in præcedenti signif. usus est, sc. pro Dejecto sum animo e pavore: ut Il. X. (191.) Τὸν δ' εἶπερ κε λάθῃσι καταπήξας ὑπὸ θάμνῳ. Nisi malis accipere pro Metu consternor et concido, Pavet factus corruo: ut Θ. (136.) Τὼ δ' ἔκπερ δέισαντε καταπήτην ὑπ' ὄχεσφι, ubi syncopen esse tradunt pro καταπητήτην. Unde quidam volunt esse PARTIC. Καταπεπηώς, ut πεπηώς a πτήσσω, aliis ad πῶ signifiicans πίπτω ea referentibus, ut sit Qui metu dejectus et consternatus est, terrore perculsus concidit. Apud Hesiod. vero (A. 265.) λιμῶ καταπεπηυῖα exp. συμπεπτωκὸς ἔχουσα τὸ πρόσωπον ὑπὸ λιμοῦ. [Heyn. ad Apollod. 81. Hom. 6, 529. 8, 279. ad Charit. 577. Wakef. Herc. F. 976. Eum. 252. Abresch. Æsch. 2, 35. ad Diod. S. 1, 507. Καταπήτην, Heyn. Hom. 5, 439. Καταπεπηώς, 4, 255. Καταπηχώς, Dionys. H. 3, 1422." Schæf. Mss. "Valde timeo, Clem. Alex. 273. Delitescio, Opp. A. 2, 410." Wakef. Mss. * "Καταπηχότως, J. Poll. 3, 137." Kall. Mss. * "Καταπηχῆς, (Timidus,) ad Hesych. 1, 1515, 4." Dahler. Mss. "Brunck. Soph. 3, 512." Schæf. Mss.]

ὑποπησσω, Præ timore me submitto, Pavore et metu perculsus submitto me, Xen. K. II. 1, (6, 8.) Πάν μοι δοκεῖ αἰσχρὸν εἶναι τὸ τοιούτους αὐτοὺς ὄντας ὑποπῆξαι, καὶ μὴ ἐθέλειν ἵεναι αὐτοῖς ἀνταγωνιζομένοις: non aliter sc. ac si avicula conspecto vulture, e latebris prodire non ausit, sed sub fronde aliqua se contineat. Idem cum dat., (5, 1.) p. 13. Ἐν ταῦθα δὴ πάλιν ὑπέπησσαν οἱ ἥλικες αὐτῷ: quem sc. ante ἔσκαψαν: ὑπέπησσαν autem quod viderent magnos progressus facere, et κρατιστεύειν περὶ ἅπαντα. Derivant et hinc PARTIC. ὑποπεπηώς, quo utitur Hom. Il. B. (312.) de pullis passeris, πετάλοις ὑποπεπηώτες, ut sit, Qui metu perculsi sub foliis se abscondiderant. Qui autem a πῶ significante πίπτω deducunt, accipiunt pro ὑποπεπτωκότες, ὑποκείμενοι. ["Brunck. Apoll. Rh. 231. Xen. K. II. 38. 81. Zeun. Ind., Valck. ad Phalar. p. xiii. Toup. Opusc. 2, 289. ad Lucian. 1, 344. 512. Perf., ad Charit. 577. Epigr. adesp. 398. Heyn. Hom. 4, 255." Schæf. Mss.]

Πτάξ, akòs, ó, ἡ, Pavidus, Timidus, δειλός, Hes. ["Aeschyl. Schütz. 3. p. 353. Sic etiam in Ed. Porsoni." Schæf. Mss. "Πτάξ, Animal timidum. Hesych. Πτάξ· πτακίς, πτώξ, δειλός. Phot. Πτάκες, δειλοί, * ὀπτικῶς, ubi Alberti legit ἐπτηχῶς. Corrige ποιητικῶς. J. Poll. 3, 136. καὶ ὁ πτακίς, σφόδρα Κωμικόν. Est autem a πτήσσω, sicut ῥάξ a ῥήσσω, et πλάξ a πλῆσσω. Forma notior πτώξ, a πῶσσω derivata, occurrit Eum. 326. Theocr. 1, 110. Euphorion. ap. Schol. Nicandri A. 147. Elian. N. A. 7, 47. Τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. Simile fere vocab. est πῶξ, Hianulus. Callim. H. in Dian. 154." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 134. E sententia Draconis p. 19, 14. 80, 22. τὸ α in h. v. producitur; corripitur autem in Æsch. l. c., si vera est lectio.] ET Πτακίς, idos, ejusd. signif., ut Hes. docet: Πτάκες, inquit, ἡ πτακίδες, δειλοί, ἐπτηχότες. [Apud Phot. Porsoni est: * Πτεκάδες, δειλοί: * Πτακίς· δειλός· ὁ ἐπτηχός. Vide Πτάξ.] ITEM Πτακισμός, ap. Eund. Trepidatio, Cum aliquis metu contrahitur. ET Πτακωρεῖν, πτήσσειν, δεδοικέναι. [Phot.]

Πῶσσω, ejusd. cum πτήσσω originis et signif. esse tradit Eust.: derivatum sc. a πῶ, significare autem μετὰ φόβου συστέλλομαι, Metu contrahor, percellor, Perterreor. Exp. etiam Trepidatio, Expavescio. Il. Δ. (371.) Τί πῶσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; i. e. κατέπηχας, ἀποδειλιᾷς: mox dicit

πρωκάζειν. Sic et H. (129.) Achivi πῶσσουσιν ὑφ' Ἑκτορι, sc. δέισαντες ὑποδέχθαι. Et pass. Πῶσσονται ap. Hes. δειλιῶνται. Item, Metu perculsus fugio: ut et πτήσσω supra. Eust. vero simpliciter exp. φεύγω. Item Metu consternor, Timore perculsus concido, μετὰ φόβου πίπτω, Eust. Il. Φ. (14.) ται δὲ πῶσσουσι καθ' ὕδωρ. Item Abscondo me, sc. præ metu, κρύπτομαι, ut Idem exp. (26.) Πῶσσαν ὑπὸ κρημνούς. Sic ap. Suid. Πῶσσουσαν βρομῆς οἰνάδος ἐν πετάλοις, i. e. κρυπτομένην, δειλιῶσαν. || Signif. etiam Mendico, πτωχεύω, προσαιτῶ, ut Idem accipit, Od. P. (227.) ἀλλὰ πῶσσαν κατὰ δῆμον Βουλεται αἰτιζῶν βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον. Itidem pro Timide oberro mendicans, accipitur ap. Hesiod. Ἔργ. (2, 13.) μὴ πως τὰ μεταξὺ χατίζων Πῶσσης ἀλλοτρίους οἴκους. ["Jacobs. Anth. 6, 128. Simmias 6. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 85. Heyn. Hom. 4, 268. 6, 529. 8, 119. Brunck. ad Soph. Phil. 1093. ad Æsch. S. c. Th. p. 346. Koppiers. Obs. 21. Schneid. ad Oppian. p. 418. ad Il. B. 391. Eur. Hec. 1052. Ammon. 111. Chardon Magaz. Encycl. 1796. N. 1. p. 100." Schæf. Mss. Tyrtæus 2, 35. * "Πῶσσοῦμαι, Tzetz. Ch. 12, 888." Elberling. Mss.] Καταπῶσσω, i. q. καταπήσσω, Dejecto sum animo præ pavore, Metu concido; καταπῶσσει, φοβεῖται, δειλιᾷ, ταπεινοῦται, Hes. ["Ad Charit. 766. Heyn. Hom. 4, 600. 5, 94. * Περιπῶσσω, Philostr. Epigr." Schæf. Mss. * Ἀμφιπεριπῶσσω, Quint. Sm. 12, 472. "ὑποπῶσσω, ad Charit. 766. Wakef. S. Cr. 3, 24." Schæf. Mss. "Quint. Sm. 5, 368. 7, 132." Wakef. Mss.]

Πῶξ, i. q. Πτάξ, Pavidus, Timidus, Il. X. (310.) ἡ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πῶκα λαγῶν, ut ap. Horat. Pavidum captare leporem. Idem Hom. substantive posuit pro λαγῶς, ut et Oppian. dixit, δειμαλέος πῶξ, Il. P. (676.) de aquila, Οὐτε καὶ ὑψόθ' ἐόντα πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πῶξ, Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος. Solet enim lepus præ timore plerumque sese in frutetis abdere, et πτήσσειν sive πῶσσειν. Itidem J. Poll. 5, c. 12. Δειλία δ' ὑπερβάλλει τοῦτο τὸ ζῶον, ἐμπληκτον ῥῆστα γινόμενον καὶ ἀναπτοοῦμενον· ὅθεν καὶ πῶξ ὀνομάζεται. Hes. Πῶκες, δειλοί, λαγῶι, δορκάδες, ἔλαφοι, νεβροί: timida enim hæc animalia sunt: ut ap. Virg. Timidæ damæ. Ovid. Pavidī formidine cervi, Senec. Timidi cervi. [Vide Πτάξ. "Musgr. Iph. A. 7. Heyn. Hom. 7, 387. Jacobs. Anth. 6, 128. Theocr. 1, 110. ubi v. Valck., Toup. Opusc. 1, 387. ad Herod. 650." Schæf. Mss. * Πολυπῶξ, Multos habens lepores, Eust. Il. Δ. p. 369, 5. Chæroboscus Bekkeri, Μέλαινα πολυπῶκες.] Πτωκάς, ádos, ἡ, Pavidus, Timida, ἡ πῶξ, etiam Fugax. Per πτωκάδας nonnulli intelligunt Harpyas ap. Soph. Phil. (1093.) p. 421. μετ' Ed. Εἰθ' αἰθέρος ἄνω Πτωκάδες [Πλωάδες Br.] ὀκνύονον διὰ πνεύματος ἔλωσί με: alii VERO πτωχάδες scribunt, itidem Harpyias intelligentes, quæ sc. αἰεὶ πεινῶσι. Alii scribunt δρομάδες, et pro καταιγίδες accipiunt. A Simmia autem πτωκάς κύπειρος dicitur διὰ τὸ χθαμαλὴ εἶναι: nam solent οἱ πτήσσαντες s. πῶσσαντες præ metu ταπεινοῦσθαι, ne sc. conspiciantur ab eo, cujus metu se contrahunt et abscondunt. ["Πτωκάς, Musgr. Iph. A. 7. Wakef. et Brunck. ad Phil. 1093. Heyn. ad Apollod. 195. Ilgen. Hymn. 611. ad Herod. 753. Πρωχάς, ibid. Ilgen. l. c. ad Herod. l. c. Brunck. l. c. Πτωκάς, Πρωχάς, * Πρωτὰς, * Πῶας, * Πῶις, Voss Myth. Briefe 1. p. 214. 215." Schæf. Mss.]

Πῶκάξω, i. q. πῶσσω, Metu contrahor, dejecto sum animo, Metu consternor, Expavescio, Il. Δ. (372.) post verbum in Πῶσσω citatum, Οὐ μὲν Τυδεΐ ὦδε φίλον πτωκαζέμεν ἦεν, Schol. καταπῶσσειν, δειλιᾶν. ["Jacobs. Anth. 6, 128. Heyn. Hom. 4, 625. * Πῶσκάξω, ibid." Schæf. Mss. Eust. Il. E. p. 449, 43.]

Πῶχος, ó, Mendicus, a πῶσσω, Mendico, Od. Φ. 326. Ἄλλ' ἄλλος τις πῶχος ἀνὴρ ἀλαλημένος ἐλθὼν, T. (74.) πῶχοι καὶ ἀλήμονες ἄνδρες. Idem sine adjectione substantivi, (Z. 208.) πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες Πῶχοι τε ξεινοί τε: ut et Od. P. (475.) εἵπου πῶχων τε θεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶ, Si qui dii sunt et ultrices deæ mendicorum. Alicubi ei veluti substantivo jungit adjectivum: ut Od. Il. (273.) Πῶχῳ

λευγάλεω ἐναλίγκιον, Σ. (41.) πτωχοὺς κακοείμονας, A P. (220.) Πτωχὸν ἀνιερὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντήρα. Quid vero intersit inter πτωχὸν et πένητα, i. e. Mendicum et pauperem, Aristoph. Πλ. (552.) docet, his verbis, Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, εἴη ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένητος, εἴη φειδόμενον, καὶ τοῖς ἐργοῖς προσέχοντα. Περιγίνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴδ' ἐπιλείπειν. Martial. autem, Non est pauperies, Nestor, habere nihil. In N. T. exp. potius Mendicus quam Pauper: ut Marc. 12, (42.) Χήρα πτωχή, Matth. 5, (3.) Luc. 6, (20.) Μακάριοι οἱ πτωχοὶ πνεύματι. COMPAR. Πτωχότερος, Mendicior. Apud Athen. (223.) Πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον Γενόμενον. Item irreg. COMPAR. Πτωχίστερος itidem Mendicior s. Pauperior, Aristoph. (A. 424.) Potest autem Mendicior dici, ut Mendicissimus ap. Cic. legitur, dicentem solos sapientes esse ditissimos, si sint mendicissimi. ["Πτωχός, ad Charit. 445. Koppiers. Obs. 21. Segaar. Epist. ad Valck. 30. Ammon. 111. Eran. Philo 172. Ruhnck. ad Xen. Mem. 220. Lucian. 1, 475. et n. Unde? Cattier. Gazoph. 23. Cum gen., Antiphanes 7. Conf. c. χωλός, Brunck. Aristoph. 3, 73. Πτωχίστερος, 1, 124." Schæf. Mss. Soph. (Ed. C. 751. πτωχῷ διαίτη. "Macer, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss. * Πτωχογνώμων, unde * "Πτωχογνώμοσύνη, Const. Manass. Chron. p. 118." Boiss. Mss. * Πτωχοδόχος, unde Πτωχοδοχεῖον, τὸ, Receptaculum mendicorum: πτωχεῖον. [* Πτωχοκόμπος, Pissid. Opif. 393=52. * Πτωχοπλούσιος, Qui paupertatem mentitur, specie paupertatis reapse est ditissimus, Schneidero susp.] Πτωχοποιός, ὁ, ἡ, Mendicos faciens, Ad mendicitatem redigens, Aristoph. (B. 842.) Καὶ πτωχοποιεῖ, καὶ ῥακιοσυρραπάδῃ. Πτωχοτρόφος, Qui mendicos alit, ["Greg. Naz. Ep. 8." Strong. Mss. * Πτωχοτροφέω, Pauperes alo.] Πτωχοτροφία, ἡ, Mendicorum nutritio, Alere mendicos, Greg. Naz. Οὐ πτωχοτροφίαν θανμάζομεν. Alibi, Πτωχοτροφίαι, ξενοτροφίαι. INDE ET Πτωχοτροφεῖον, τὸ, Locus alendis mendicis dicatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχεῖον. Legitur ap. Jctos quoque. [* Πτωχοφανής, Theod. Prov. 13, 17.]

Πτωχαλαζών, Mendicus arrogans, Qui in ipsa mendicitate arrogantiam suam celare nequit. Erasmus in Prov. Messe tenus propria vive, Ostentatorem divitiarum, inquit, elegante verbo Alexis ap. Athen. (230.) πτωχαλαζόνα dixit, eod. verbo declaraus fastum cum paupertate conjunctum. Πτωχελένη, Mendica Helena, Cognomen Callistii meretricis ap. Athen. (585.) et Eust.

"Εκπτωχοὶ τῶν προκειμένων, e Greg. Naz. affertur "pro A propositis excidentes s. recedentes; sed per "peram scriptum pro ἐκπτωτοί." [* Μεγαλόπτωχος, Stob. Serm. 53. * Σύμπτωχος, Synes. 214. Lobeck. Phryn. 173. * Ὑπέρπτωχος, Nimia paupertate oppressus, Vox dubiæ fidei.] Φιλόπτωχος, Mendicorum s. Pauperum amans, Qui mendicis et pauperibus lubenter est beneficus, Promptus ad juvandos mendicos et pauperes. [* "Φιλοπτωχία, Jacobs. Anth. 13, 747. Agapet. Sched. 60." Boiss. Mss. Athan. 2, 670. "Ad Charit. 405." Schæf. Mss. * "Φιλοπτωχία, Pauperum amor, Liberalitas in pauperes, Chrys. in Ps. 95. T. 1. p. 920, 11. Τοῦτον γὰρ δεῖ τὸν θησαυρὸν πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχειν, τὸν τῆς ἀληθείας, τὸν τῆς δικαιοσύνης, τὸν τῆς φιλοπτωχίας." Seager. Mss. "Andr. Cr. 91." Kall. Mss. Φιλοπτωχία derivandum esset e Φιλοπτωχίης, et Φιλοπτωχία e Φιλοπτωχεύω.]

Πτωχικός, Mendicus, Pauperinus: πτωχική στολή, Eur. (Rhes. 503.) Quæ mendici est, Qualem mendicus gestat. Itidemque ὀνόματα πτωχικά, Vocabula mendicis familiaria, convenientia: unde intelligimus Villissima. Lucian. (2, 30.) Οὕτως εὐτελεῖ ὀνόματα καὶ δημοτικὰ καὶ πτωχικά πολλά παρενεβέβυστο. At de πτωχικὸν κρέας vide Plut. Hellen. non procul ab initio. ["Ad Charit. 269." Schæf. Mss.]

Πτωχίζω, Ad mendicitatem redigo, Pauperem facio, πτωχὸν ποιῶ, Athen. Legitur 1 Reg. 2, (7.) in Cantico Annæ, Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοὶ καὶ ἀνυψοῖ.

Πτωχεύω, Mendicus sum, vivo, Mendicando vivo,

Mendico, Aristot. Rhet. 3. Τὸν μὲν πτωχεύοντα εὐχεσθαι, τὸν δὲ εὐχόμενον πτωχεύειν, 2 ad Cor. 8, (9.) de Jesu Christo, Δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὢν, Vestri causa mendicans vixit, Ut mendicus, nihil possidens, aliorum opibus eguit. Usus autem eo verbo est Apostolus, ut ostenderet eum usque ad extremam etiam paupertatem nostra causa sese demisisse. Greg. Naz. Μνήσθητι πόσον πτωχεύων, πόσον ἐπλούτησας, E quam mendico et paupere dives factus sis. Idem cum accus. junxit, dicens Πτωχεύει τὴν ἐμὴν σάρκα, pro In mea carne mendicans vivit. Alii sic interpr. Ob meam carnem pauper fit. Apud Chrys. autem in Comm. in Ep. ad Cor. p. 150. Μὴ πτώχευε τὴν διάνοιαν, μηδὲ ἀγνόει τὸν πλοῦτον τοῦ Θεοῦ, Bud. vertit, Ne mentis inops sis. Malim, Ne mente inops sis: ut et Plato dicit, Πένης τὴν ψυχὴν: seu, Ne mentē mendica et inope sis; duplex enim πενία secundum Plut. χρηματικὴ et ψυχικὴ. Genitivo autem junctum significat Egeo, Indigeo, ut πένομαι. Greg. Naz. de Homine, p. 24. Et alibi, Οὔτε τοῦ πλείους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὰ φθάσαντα πτωχεύει ποτὲ, sed eo ditior fit in futurum ad alia intelligenda, Bud. Idem in 1. paulo supra c. ap. Eund. legit πόσων πτωχεύων. Sed altera lectio, quæ et in VV. LL. habetur, videtur magis consentanea. Rursum πτωχεύω significat Mendicus oberro, Mendicans peto, ut πτώσω: qua signif. Hom. utitur Od. O. (308.) Ἡῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι Πτωχεύσων: T. (73.) κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι, Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον. Item cum accus., P. (11.) ὅφρ' ἂν ἐκεῖθι Δαῖτα πτωχεύῃ: ut Ovid. Mendicato cibo pasci. Suet. vero, A secus pecunias accepit emendicatas in auxilium æris alieni. Hes. quoque exp. ἐπαίρω, Stipem peto. Theognis cum accus. personæ etiam (918.) Πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ, Mendicans adit, Adit emendicans stipem. At Hesiod. dicit πτώσσειν ἄλλοτρίους οἴκους. ["Musgr. Iph. T. 1115. Wakef. S. Cr. 5, 126. Koppiers. Obs. 20." Schæf. Mss.] Πτωχεῖα, ἡ, Mendicitas, Aristoph. Πλ. (549.) πτωχέας φάμεν Πενίαν ἀδελφὴν, 2 ad Cor. 8, (9.) post verba iu Πτωχεύω citata, Ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε, Ipsius mendicitate et paupertate ditesceretis: vel etiam Ipsius inopia. ["Ad Herod. 201. 215. Conf. c. πενία, ad Charit. 607. Es πτωχεῖαν ἀφικέσθαι, Markl. Suppl. 170." Schæf. Mss. Ionice Πτωχήτη, Herod. 3, 14.] Πτωχεῖον, τὸ, Locus in quo mendici degunt, mendicis alendis destinatus, i. q. πτωχοδοχεῖον et πτωχοτροφεῖον: ut ξενὼν, Locus peregrinis recipiendis destinatus. Legitur in Pandect. et Can. 8 Conc. Chalced. [Ety. M., Procop. de Edif. * Πτωχευτός, unde * "Ἀπτώχευτος, Paupertatem nesciens, Method. 438." Kall. Mss. * Ἀπτωχεύτης, Chrys. Hom. 140. T. 5. p. 885.] Καταπτωχεύομαι Ad mendicitatem redigor, Depauperor: ut Varrō, Priusquam domum depauperasset sumtu suo. Unde partic. καταπτωχευμένος, ap. Plut. in Cic. (10.) p. 1587. mæd. Ed. [Cat. Min. 25. "Dionys. H. 3, 1885." Schæf. Mss. * Συμπτωχεύω, Chrys. Hom. 158. T. 5. p. 956.]

ΠΤΟΕΩ, ejusd. cum πτήσω et πτώσω originis, affinisque item signif. Exp. enim Consterno metu, Terrefacio, itidem ut πτήσω, Terreo, Exterreo: qua signif. Bud. e Basil. Εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ προεῖ. Pass. Προέομαι, Terrefio, Exterrefio, Perterreo: unde ap. J. Poll. synonymus ponuntur, ἐπτοημένος, ἐκπεπληγμένος s. ἐκπλαγείς, συνεσταλμένος, τεθορυβημένος, ἐξεστηκώς, sc. τῷ δέει. Luc. 21, (9.) "Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε, Ne terremini: pro quo Matth. dicit, Μὴ θροεῖσθε, Ne turbemini: quod et apud Marc. legitur. Luc. 24, (37.) Προθέντες δὲ καὶ ἐμφοβοὶ γενόμενοι. Itidem Plut. Alcib. Προθέντες καὶ διαφυγόντος τοῦ ὄρνυος, Expavefacta et exterrita coturnice, quam in sinu gerebat: expavefacta inquam, τοῦ δῆμον κροτοῦντος καὶ βοῶντος. Idem Popl. Ἰπποὶ πτοηθέντες ἀπ' οὐδεμιᾶς ἐμφανους προφάσεως, pro quo alibi dicit πυρέντες: de quo infra dicetur. Sic Consternati equi ap. Ovid., qui etiam dicit Præceps attonitis per freta raptus equis, i. e. consternatis, pavefactis, metu percussis. Unde in Geop. 16, 1. inter boni equi notas hæc una est, Ἐὰν ἡ μὴ ἐπτοῖ-

μένος μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰφνιδίως φαινομένων ἐκταραττόμενος. Si non facile consterneretur et pavefiat. Sic ap. Colum. Cum natus est pullus, confestim licet indolem æstimare, si intrepidus, si neque conspectu novæque rei auditu terretur. || Προέω alicubi exp. potius Obstupefacio, Attonitum reddo. Et Προῦμαι itidem Obstupefacio, Attonitus reddor, Hæreo attonito animo, Virg. Paul. Æg. 5, 53. de iis qui toxico hausto supervivunt, Πολλὸν χρόνον κλινοπετεῖς διαμένονσι, καὶ ἀναστάντες, ἐπτοημένοι τὸν λοιπὸν χρόνον διάγουσι. Itidem in Geop. 1, 10. traditur, si tonet dum luna est iu ariete, Πτοηθήσεσθαι τινὰς κατὰ τὴν χώραν, Attonitos futuros. Necnon aliquis admirando et contemplando aliquid προεῖται: ut Liv. Attonitus novitate ac miraculo. Et Plin. Adeoque ad hæc attonita antiquitas fuit, ut affirmaret incredibilia dicta. Aristot. H. A. 1. Προεῖται περὶ τὰ ξύλα, Attonitus est ad ligna. Basil. Τί τοσοῦτον ἐπτόησαι περὶ τὸν πλοῦτον; λίθος ἐστὶν ὁ χρυσός. Itidem ap. Herodian. Ἐμέμφετο δὲ αὐτοῦ τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον. Sed notandum, hisce in ll. ἐπτοῆσθαι περὶ τι significare etiam Usque ad stuporem deditum esse; nam ii, qui ad rei alicujus conspectum attoniti sunt, s. stupide aliquid admirantur, simul ejus contemplatione gaudent et desiderio quodam ejus tanguntur, tanto inquam desiderio, quantus stupor ille est quo id admirantur; ideoque Bud. vertit non solum Admirari, sed etiam Deditum esse; necnon τὸ περὶ τὰς μαντείας ἐπτοημένον interpr. Nimiam affectionem. Itidem περὶ ἐπιθυμίας et περὶ ἀφροδίσια ἐπτοῆσθαι dicuntur Qui nimia cupiditate flagrant, et velut attoniti sunt ad id quod desiderant. Plato (Phædone 13.) Σωφροσύνη ἐστὶ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ἀνιγώρως ἔχειν: (57.) Ἡ δὲ ἐπιθυμητικὴ τοῦ σώματος ἔχουσα, περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. Chrys. Περὶ τὰς ἐν σκηνῇ τέρψεις ἐπτοημένον, Aristot. H. A. 6. Κοινὸν τὸ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν ἡδονὴν ἐπτοῆσθαι τὴν ἀπὸ τῆς ὀφείας μάλιστα. Ex Eod. ap. Athen. (389.) Ἐπὶ τοσοῦτον δὲ ἐπτόηται περὶ τὴν ὀφείαν οἱ πέρδικες καὶ οἱ ὄρνυγες, ὡς εἰς τοὺς θηρεύοντας ἐμπίπτειν: quemadmodum Plin. 10, 33. eas dicit tanta libidinis ferri rabie, ut in capite aucupantium sæpe cæcæ metu sedeant: ubi vide et alia de earum impotenti libidine. Bud. ibi vertit, Stupescit, Sui impos efficitur, Nimium deditus est et addietus, afficitur. Eur. dicit etiam (Iph. A. 586.) ἐπτοῆσθαι ἔρωτι, Amoris æstro ad stuporem usque percussus es. ["Wakef. S. Cr. 1, 47. 4, 58. ad Dionys. H. 5, 4. D. R. ad Longin. 252. Toup. 300. ad Lucian. 1, 272. ad Callim. 1. p. 131. Wyttenb. ad Plut. 1, 106. Amore, cupiditate aliqua vehementi incedo, Phryn. Ecl. 74. ad Charit. 754. Wakef. Herc. F. 498. S. Cr. 5, 157. Προῦμαι, Longus p. 105. Vill. Ἐπτοημένος περὶ τι, Brunck. Aristoph. 2, 82." Schæf. Mss. Theogn. 1012. Plut. Sylla 7. Tryph. p. 320. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. p. 10. * Προάω, Sappho 9, 6. Wolf." Elberling. Mss. * Ἐπτοημένως, Planud. Ovid. Met. 3, 244." Boiss. Mss.]

Πτόησις, ἡ, Pavor et consternatio, Liv. Pavore et consternatione territa, J. Poll. 5. Πτόησις, συστολή, θέρρος, παραχή. Pro Pavor, Timor, Metus, usurpavit et Petrus I Epist. 3, (6.) de uxorum erga maritos obedientia, Ἡς (Σάρρας) ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιούσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι οὐδεμίαν πτόησιν, Cujus factæ estis filix, dum benefacitis, etiam cum non terremini ullo pavore. Ubi ostendit Apostolus, vere pias mulieres et Saræ filias, etiam cum nullus eas metus constringit, i. e. sponte et ultro, officium facere. Hesychio πτόησις est δειλία. Est et πτόησις quædam περὶ ἀφροδίσια, Libido velut attonita, cum nimia et veluti stupida rei veneræ libidine quis flagrat: quo sensu et ἐπτοῆσθαι supra. Aristot. de Gener. Anim. 4, 5. ubi docet libidinem mulierum cessare post simplicem partum: * Ἔστι γὰρ τὰ καταμήνια σπέρμα ἀπεπτόν· διὸ καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι πρὸς τὴν ὁμιλίαν ἀφαιρεῖς τὴν τοιαύτην, ὅταν πολυτοκῇσωσι, παύονται τῆς πτοήσεως· ἐκκεκριμένη γὰρ ἡ σπερματικὴ περίττωσις οὐκέτι ποιεῖ τῆς ὁμιλίας ταύτης ἐπιθυμίαν. Ubi Bud. πτόησις accipit pro Immodica libidine. ["Ammon.

39." Schæf. Mss. "Stupor, Athan. 1, 605. Religio, περὶ γενεθλιαλογίαν, 2, 91." Kall. Mss. Lobeck. Phryn. 495.]

Ἀπτόητος et Πολυπτόητος, vide in Ἀπτοῖητος et Πολυπτοῖητος.

Ἀναπτοέομαι, Consternor, Expavefio, Perterreor, Obstupefio: ut, Ἀναπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναίκος, Obstupefactus comitate mulieris. At in VV. LL. exp. Mulieris amore flagrans. Hes. ἀναπτοημένοι exp. τὰς διανοίας ἀνατετραμμένοι: si mendosum non est hoc postremum vocab. In hac autem signif. ἀνὰ habet ἐπίτασιν. || Ἀνεπτόημαι, inquit Bud., Erigor spe et animo, Herodian. de Nigro ad imperium evocato, (2, 7, 12.) Ἀνεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲ μελλήσαντες προσέκειντο, ἐκλιπαροῦντες καὶ αὐτοὶ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων, Animo erecti erant, quasi a consternatione ob rerum novarum nuntium. Plut. Sertorio (24.) Ὡστε τὴν Ἀσίαν βαρυνομένην ταῖς πλεονεξίαις τῶν ἐπισκήνων, ἀναπτοηθῆναι [—πτερωθῆναι] πρὸς τὴν ἐλπίδα, καὶ ποθεῖν τὴν προσδοκωμένην μεταβολήν. Hactenus Bud. Notandum est autem, secundum hanc signif. ἀνὰ sumi ut in ἀνακαλύπτω contrario τοῦ καλύπτω. ["Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 57." Schæf. Mss. * Ἀναπτόητος, Andr. Cr. p. 194." Kall. Mss.]

Ἀποπτοέω, Exterrefacio, Obstupefacio: unde Ἀπεπτοημένος, Polyb. [3, 53, 10.]

Διαπτοέω, Perterrefacio. Basil. Ἡ σκιά σου πάντα διεπτόησε, Bud. Pass. Διαπτοοῦμαι, Perterreor, s. Perterrefio, Metu percellor, Plato de Rep. 1. Δείσαντες διεπτοῆθημεν. Et partic. διαπτοηθεὶς, Perterrefactus, Metu percussus, Attonitus, Plut. Θόρυβοι πανικοὶ προσέπεσον νύκτωρ, ὑφ' ὧν διαπτοηθέντες ἐνεπήδησαν εἰς τὰς ναῦς ἀκόσμως. ["Boiss. Philostr. 441. Plut. de S. N. V. 87." Schæf. Mss.] Διαπτόησις, Pavor attonitus. || Διαπτόησις ἀφροδισίων ἐ Plat. de LL. (6. p. 783.) pro Vehemens et impotens libido. Sic supra ἐπτοῆσθαι περὶ τὰ φροδίσια. ["Διαπτόησις, * Διαπτοῖησις, ad Callim. 1. p. 131." Schæf. Mss.]

Ἐκπτοέω, Exterreo, Exterrefacio, Metu consterno. Unde ἐξεπτόημαι ap. J. Poll. (1, 118. 5, 123.) i. q. ἐκπέπληγμαι: et ἐξεπτοημένος, i. q. ἐκπλαγείς s. ἐξεστηκώς, [Polyb. 5, 36, 3. 14, 5, 7.] Item Obstupefacio, s. ἐξίστημι. Ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam Impotenti animi esse.

Καταπτοέω, Metu consterno, Perterrefacio, καταπλήττω, [Geop. 2, 2, 5. * Καταπτόητος, unde * Ἀκαταπτόητος, Schol. Il. Γ. 63. "Theod. Prodr. 166. * Ἀκαταπτόητος, Anna C. 99." Elberling. Mss. Lobeck. Phryn. 495. * Εὐκαταπτόητος, Cyr. Alex. in c. 36. Isaïæ p. 479. * Προκαταπτοέω, Anna C. 135." Elberling. Mss. * Προσκαταπτοέω, Lobeck. Phryn. 495.]

Πρόα, ἡ, Pavor et consternatio, s. simpliciter Timor, Metus. [Πρόη, 3 Macc. 3, 5. "Ἡζατο ἡ πρόη ἐπιπίπτειν ἐπὶ τὰ ἔθνη τὰ κύκλῳ αὐτῶν. "Diod. S. 2, 456. (Ἐμπεσούσης δὲ πτοίας καὶ φόβου πανικοῦ.)" Schæf. Mss. * Προώδης, Foës. (Econ. Hippocr., Schæf. ad Greg. Cor. 923.)

¶ Προίεω, i. q. προέω, Ionicæ vel Atticæ linguæ familiaris, i. e. Metu consterno, percello, Perterrefacio, Item Obstupefacio s. Stupida et attonita admiratione percello: sicut et προέω. Et sicut ἐπτοῆσθαι dicuntur, qui simul et admirantur aliquid ad stuporem usque et impotenti ejus desiderio flagrant, ita et ἐπτοῆσθαι. Apud Hesiod. autem Ἐργ. (2, 65.) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοῆται, exp. Gaudens spectat æquales et intento animo. Ii certe qui stupido animo aliquid admirantur, ejus aspectu etiam gaudent, et magis ac magis intentis oculis contemplantur. ["Jacobs. Anth. 6, 176. 8, 269. Wakef. S. Cr. 1, 46." Schæf. Mss. Callim. II. in Dian. 191.] Προίησις, i. q. πτόησις, Pavor et consternatio, Timor attonitus; Impotens libido et desiderium, ut πτόησις. Legitur ap. Plat. [Cratylus 404. "Ruhnck. Ep. Cr. 138. * Προιήτος, ad Charit. 754." Schæf. Mss. Nicander A. 243. Maximus π. Καταρχ. 163. ad Greg. Cor. 923. Male * Προιωτός in Schn. Lex., citato Nicanthro.] Ἀπτοῖητος, seu Ἀπτόητος, Interritus, lutrepidus, Metu non consternatus, percussus, ἀνέκπλη-

κτος, ἀκατάπληκτος. [Ἀπτόητος, Schol. Il. A. 567. A. O. 209. "Eust. 113, 39." Seager. Mss. *Ἀπτοήτως, Phalar. Epist. 103. 284. *Ἀπτοήσια, Nilus Epist. 192." Boiss. Mss. *Ἀριπτοήτος, Nonn. D. 44, 81. *Ἐριπτοήτος, 42, 136. *Ἐνπτοήτος, Quint. Sm. 5, 619. *Ἐνπτοήτος, Qui facile pavefit s. consternatur, Chrys. Hom. 44. T. 5. p. 298, 26." Seager. Mss. Schol. Æsch. S. c. Th. 78.] Πολυπτοήτος sive Πολυπτόητος, Pavidus, Meticulosus. Pro Tumultuosus, affertur πολυπτόητος e Plut. (6, 160.) Ex Epigr. autem πολυπτοήτος θάλασσα pro Valde stupendum mare. ["Proclus H. in Mus. 10. Diod. Sard. 16. Jacobs. Anth. 8, 272. 11, 134." Schæf. Mss. *Ἀναπτοίεω, Musæus 168. Opp. K. 1, 107. 2, 425. Merrick. ad Tryph. 352. "Moschus 2, 23. Nonn. D. 4, 377. 47, 607. 48, 31." Kall. Mss. *Διαπτοίεω, Od. Σ. 339. Apoll. Rh. 3, 1344. *Ἐκπτοίεω, unde *Ἀνεκπτοίεω, Paul. Sil. Ecphr. 152." Schn. Lex. Suppl. *Ἐμπτοίεω, Nonn. D. 28. p. 738. *Μεταπτοίεω, Æsch. Suppl. 343.]

Προία, (s. πτόα) Pavor et consternatio, Timor ejus qui est attonitus, Plut. Fabio (11.) Ἀδύγητος κατεῖχε ταραχή καὶ πτοία τοὺς Ῥωμαίους. Sic Idem in Coriολάνῳ, Ταραχή καὶ πτοία καὶ φήμη πονηρὰ τὴν πόλιν κατεῖχε: Crasso, Ταραχή καὶ πτοία αὐτοὺς προΐοντας ὑπελάμβανεν ὡς ἐπιφερομένων τῶν πολεμίων. Item Impotens et velut attonita libido rei alicujus, Nimia affectio. Quem usum habet et πτόησις. Plut. in suo περὶ Εὐθυμίας libello, Αἱ γὰρ σφοδραὶ περὶ τὰ πράγματα πτοῖαι καὶ παρ' ἀξίαν ἐφέσεις καὶ διώξεις. Sic supra, ἐπτοῖσθαι περὶ τι, Impotente rei alicujus libidine incensum et velut attonitum esse. Sic Idem alibi οἰστρὸν καὶ πτοίας. || Hesychio non solum φόβος, sed etiam πταρμός, Sternutatio, Sternutamentum. Nisi potius scr. πτυρμός, de quo paulo infra. In Lex. meo vet. perispomenus scribitur Προία, exponiturque παράλογος φόβος, ἐκπληξίς, ταραχή. ["Πτοία, Monthly Review Febr. 1799. p. 194. Boiss. Philostr. 264. 299. Plut. Mor. 4, 912. Thom. M. 756. ad Diod. S. 2, 456." Schæf. Mss. Wyttenb. ad Plut. 6, 597. Lobeck. Phryn. 495. Nicander A. 212. Ælian. H. A. 10, 27. Προίη, Opp. A. 3, 431.] "Sunt qui et πτοῖα scribant oxytonus, quod erit a πτόα mu- "tata accentus sede, ut πτοῖα a πτόα, ροῖα a ρόα, χροῖα a χροά, et similia: sed Hes. Suid. et Etym. cum "Lex. meo vet. habent paroxytonus πτοία." [Προῖα, πτοῖα, Lobeck. Phryn. 795.] ITEM Προῖος, ejusd. cum πτοῖα signif. Sic enim Hes. Προῖαν ἢ πτοῖον, θόρυβον ἢ ταραχήν. [*Ἐκπτοῖος, Phrynichus Bekkeri p. 10." Boiss. Mss. *Πτοιώδης, Stob. Ecl. 2, 7. p. 124. Erot. h. v., cf. Heringam Obs. p. 57. ad Greg. Cor. 923.] Προῖαλέος, Pavidus, Timidus, Meticulosus, δειμαλὲς, [Opp. A. 3, 431.]

Πτοιῶν, i. q. πτοιέω, s. πτοέω. Unde πτοιῶσθαι, quod Hes. accipi scribit pro παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ ἀφροδίσια: ap. quem et partic. πτοιώμενον. ["Ad Charit. 754. Toup. ad Longin. 300. Opusc. 1, 375." Schæf. Mss.]

ΠΤΥΡΩ, ejusd. originis et signif. cum πτοέω, Consterno, Expavefacio, Perterrefacio. Unde pass. πτύρεσθαι peculiariter de equis, ut et πτοιῶσθαι, quod vide paulo supra. Plut. Fabio (3.) Παραλόγως ἐντρόμον τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσεν, Consternato et attonito equo, Expavefacto et exterrito: [Marcello 6.] Sic Diod. S. in Hist. Alex. Καὶ διὰ πλῆθος τῶν περὶ αὐτοὺς σωρευομένων νεκρῶν πτυρόμενοι, τὰ μὲν χαλινὰ διεσελόντο, παρ' ὀλίγον δὲ καὶ τὸν Δαρρεῖον εἰς τοὺς πολεμίους εἰσὴνεγκαν. Item in Epist. ad Phil. 1. Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων, Nec ulla in re terreamini ab iis qui se opponunt. || Hes. πτύρεται exp. non solum φοβεῖται, φρίττει, sed etiam κροδάλνεται, σέλεται, κλάται. ["Πτύρομαι, Diod. S. 1, 132. et Add." Schæf. Mss. Hipocr. 600. Δεδίσηται καὶ πτύρηται. Axiochus 16. Οὐκ ἂν πτυρέης τὸν θάνατον. In Æsopi August. Fab. 83. Πτήσσεσθαι πρὸς τὰς τῶν ἀλεκτρύνων φωνάς, Florentina melius exhibet πτύρεσθαι. "Act. Timeo, Æschin. Socr. Dial. p. 43." Wakef. Mss. *Πτύρμα, s.] Πτυρμός, Pavor et consternatio, πτόησις, s. πτοία, Hesychio φρίκη, Horror, ["Eust. ad Il. p. 711, 13.

*Πτυρικός, ad Strab. 404." Schæf. Mss. Aristot. Mirab. 183. *Ἀποπτύρω, Gl. Absterreo, Deterreo. *Καταπτύρομαι, Schleusn. Lex. V. T.]

ΠΤΙΣΣΩ, sive Πτίττω, τσω, Tundo, Decortico, Pinso s. Piso. Dicebant enim antiqui Pisere s. Pinsere aut Pinsare hordeum, pro In mortario tundere, ut cortice et gluma abscederent. Significare autem et Tundere et Decorticare, Hes. quoque annotat, πτίσαι exponens κόψαι, itidemque πτίσει, κόψει, et πτίσασα *ἀποδερματίσασα: est enim cortex in leguminibus et frugibus, id quod pellis in animantibus. Suidas prioris tantum meminit, πτίσειν exponens τύπτειν, et Πτίσσεσθαι, δίκην πτίσανης τύπτεσθαι. Pherecrates ap. Eust. 801. Νῦν δ' ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσειν, φρύγειν, ἀποβράττειν, ἀνείν, ἀλέσαι, μάξαι, τὸ τελευταῖον παραθεῖναι. Ubi sicut πτίσειν præcedit τὸ φρύγειν, ita ap. Varron. 1, 63. Far, quod in spicis condideris per messem, et ad usus cibarios expedire velis, promendum hyeme, ut in pistriuo pinsetur ac torreatur. Cui similem Plinii locum vide in Διαπτίσσω. Athen. 14. Καὶ τῶν πτίσσουσιν ἄλλη τω, sub. φῶδῃ, Cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Et pass. ἐπτισμέναι κριθαί, Hordeum pistum; a gluma separatum, Aristot. H. A. l. 8. Et πτίσθαι, Pistus, ap. Theophr. H. Pl. 2. Vide et Περιπτίσσω ac Διαπτίσσω. Latinum quoque verbum pro Tundo, ἢ ἐς κόπτω s. τύπτω, quorum utroque utuntur in exponendo πτίσσω, usurpavit et Pers. O Jane, a tergo quem nulla ciconia piusit, i. e. τύπτει, s. κόπτει, aut κολάπτει τῷ ῥύγχει. || Ceterum inter Πτίσσω ET Ἀνέω, e quibus comp. πτίσανης esse volunt, Eust. l. c. hoc discrimen statuit e Pausania, quod τὸ πτίσειν γίνεται ἵνα τὸ πτίσσομενον ἀπολίποι τὸ πετυρῶδες ἀχυρόν: τὸ ἀνείν vero, ἐπὶ ξηρῶν ὥσπερ καρπῶν, ἵνα τὸ ἀχυρῶδες αὐτῶν περικαλὲν ἀφαιρεθῇ. Hes. Ἀνείν exp. ἀνακαθαίρειν, Repurgare: item ἀναποιεῖν κριθὰς βεβρεγμένας. Pro quo Ἀνέω scribi ETIAM Αἰνέω, ibid. annotat Eust. subjungens hæc ex Ἠλίο Dionys. Αἰνέειν, τὸ ἀναδέυειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φύροντας. Qui et addit e Pherecr. Νῦν ἐπιχεισθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἰνέειν. Quem l. e Pausania quoque affert. Et mox ex alio Lexico, Αἰνέειν, τὸ ἀναβράττειν ἀηλεσμένον σῖτον καὶ πτίσανην παρὰ τὸ πτίσειν καὶ αἰνέειν. Οἱ δὲ, τὸ ἀναποιεῖν ταῖς χερσὶ τὸν σῖτον ὕδατι ραίνοντας: quo fere modo ap. Ovid. Humida callosa cum pinseret borde dextra. Et Pompon. Neque molis molui, neque palmis pinsui. ["Πτίσσω, Thom. M. 338. 457. ad Lucian. 1, 413. 823. Aristoph. Fr. 249. Boiss. Philostr. 489. ad Mær. 213. Wessel. Diss. Herod. 98. ad Herod. 144. Valck. Anim. ad Ammon. 183." Schæf. Mss. "Πτίσειν τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Tundere Anaxarchi culeum, Greg. Naz. Epist. 64. p. 822." Strong. Mss. *Ἐπτιστέον, Decorticans, Geop. 3, 7, 8." Kall. Mss. *Πτίσμα, Hordei granum, cortice purgatum et comminutum, Strabo.] "Πτισμός, δ, ET Πτιστικόν, "τὸ, in VV. LL. dicuntur esse Species cantilenæ s. cantionis: procul dubio quam Athen. 14. vocat "πτίσσουσιν φῶδην, Cantionem earum quæ hordeum pinsunt. Alioqui Πτισμός sonat potius Pinsatio, "Tusio: Πτιστικόν vero, Aptum pinsationi s. tusioni, "Quo utuntur πρὸς τὴν *πτίσιν, Ad pinsationem." [Πτίσις, Actio pinsendi, Geop. 2, 34. *Πτιστής, Jacobs. Anth. 10, 241." Schæf. Mss. *Πτιστός, unde] Ἀπτιστός, Qui pistus et tusus non est: Hes. ἀπτίστων, ἀκόπων. ["Valck. Diatr. 263." Schæf. Mss.] Διαπτίσσω, Tundo, Pinso, Theophr. H. Pl. 9, 17. post verba quæ in Περιπτίσσω leges. Καὶ διαπτίσαντες λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι, ubi nota, semina ac legumina prius περιπτίσσεσθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὸ κέλυσος, Perpurgarī, et gluma s. cortice evolvi: deinde ἐν ὄλμῳ κόπτεσθαι, Tundi in mortario, et διαπτίσσεσθαι λεπτὰ, Comminui: quod et λεαίνεσθαι, cum ita comminuitur ut in mola. Plin. 18, 7. ubi de ratione conficiendæ polentæ, Virentibus spicis decussum hordeum recens purgant, madidumque in pila tundunt, atque in corbibus eluunt, ac siccatum sole rursus tundunt, et purgatum molunt. Et paulo ante, Græci perfusum aqua hordeum siccant nocte

una, ac postero die frigunt, deinde molis frangunt. A Quæ confer cum I. Pherecratis in Πίσσω c. Sed nota perperam ap. Theophr. SCRIBI Διαπτήσαντες ET Περιπτήσαντες. ["Ad Timæi Lex. 64." Schæf. Mss.]

["Εκπίσσω, Alian. H. A. 17, 31. *Εμπτίσσω, LXX. Prov. 27, 22. *Επιπίσσω, Decortico, Geop. 3, 7, 1. *Καταπίσσω, Plut. 7, 766.]

Περιπίσσω, Perpurgo, ut fit in oryza, corticem auferendo. Seu Exacte πτίσσω, Decortico, Plin. Excastro, Scribon., λεπίσω, ἀφαίρω τὸ κέλυφος: ut cum hordeum sua gluma evolvitur. Non semper autem πτίσσειν et περιπτίσσειν significare Tundere pilo, sed interdum Decorticare, Excastrare, Glumâ evolvere, patet e Theophr. H. Pl. 9, 17. ubi de cicuta ait, Νῦν δ' οὐδ' ἂν εἰς τρίψαιεν, ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὄλμῳ. Nisi forte id discriminis sit inter περιπτίσσειν, s. πτίσσειν et κόπτειν ἐν ὄλμῳ, quod illo leviter tundatur, ut gluma tantum et cortices auferantur, hoc vero ipsum semen ita perpuratum, prorsus contundatur, non aliter ac mola molitur: quamvis J. Poll. πτίσσειν pro ἀλείν quoque usurpari dicat, i. e. Mola frangere et comminuer. Utut sit, πτίσσω recte interpretabimur Pīso, Plinium secuti, qui hæc Theophr. verba H. Pl. 2, (4, 1). 'Ἡ τῆς δὲ καὶ ἡ ζεία μεταβάλλουσιν ἐὰν πτίσθῃσιν στείρωνται, sic vertit, 18, 10. Tradunt zeam ac typhen, cum sint degeneres, redire ad frumentum, si pistæ serantur. Περιεπτισμένους metaphrice pro Purus ac omni veluti gluma carens, usus est Aristoph. 'A. (507.) ubi cum dixisset nondum advenisse peregrinum militem et socios, subjungit, 'Ἄλλ' ἐσμέν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι, Τοὺς γὰρ μετοικουεῖν ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω, Schol. Περιεπτισμένοι, οἷον ξένων ἀπηλλαγμένοι καὶ καθαροὶ ἀστοί: subjungens, Κυρίως πτίσσειν ἐστὶ τὸ κριθὺς ἢ ἄλλο τι λεπίζειν καὶ καθαροποιεῖν, ἐνθεν καὶ πτισάνη. Simili metaph. ap. Philostr. (Heroic. 4.) Περιεπτισμένους τὸ εἶδος, Specie purus, καθαρὸς τὴν ὄψιν: ["p. 489. Boiss., Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss. Synes. p. 90. Κοῦφον ὄντα καὶ περιεπτισμένον καὶ ἐλαφρὸν τῇ ψυχῇ, φορτίον τὸ σῶμα περιέκειμενον. * Περιεπτισμένως, Pure, Detractis corticibus, J. Poll. 653. * "Περίπτισμα, ad Hesych. 2, 499, 5." Dahler. Mss. "Phryn. Ecl. 180." Schæf. Mss.]

Πτισάνη, SIVE Πτισάνη, (utraque enim scriptura reperitur,) Ptisana, i. e. Hordeum pistum et a cortice purgatum: ἡ κεκομμένη κριθή, Suid.: vel κριθῆς ἀφλοίου χυμὸς, (Hes. autem exp. κυκεών,) secundum hunc griphum de ptisana ap. Athen. 10. (p. 455.) Κριθῆς ἀφλοίου χυμὸν ὀργάσας πίε. Epigr. Τὰς κριθὰς ποιεῖ τοῖς τεκνίοις πτισάνην, ubi nota corripī, sicut et ap. Athen. 14. τῷτῃ δότε Πτισάνης ἔωθεν. Apud Dem. Phaler. Πτισάνην ροφῶσαν: ut Plin. Ptisanam Hippocrates sorbitionis gratia laudavit, quoniam lubrica e facili hauriretur. Athen. 4. Λεκάκιον πτισάνης. Nicander autem Θ. (590.) κοτύλην πτισάνοιο χέασθαι, enallage generis. Πτισάνη, Ptisana, inquit Gorr., propria est Hordei decorticati appellatio: a VERBO Πτίσσειν, quod Pinsere et decorticare significat; quoniam hordeum tundendo degluberetur, ac mox cortice castrum ita conderetur. Mundatum hordeum officinæ vocant. Tunditur enim hoc, non molitur. Ac veteres quidem primo in corbis perfrusum aquæ hordeum, dum tumeret, in sole siccabant, mox in pila ligneo pistillo tantisper tundebant, dum corticem glumamque exisset, et ita ut diu perennaret, reponebant. Aliqui vero hordeum prius aqua madefactum, dein sole resiccatum, in pila tundebant, et suis glumis explicitum molebant, farinam in sacculo coactam diutissime discoquebant, ita abigi vim flatus existimantes; atque resiccatam et in offas convolutam, ad usum sorbitionis servabant. Alii vero, ut refert Constant. Cæsar 12 de Agricult., hordeum maceratum, purgatum, decorticatum et in sole siccatum, rursusque pistatum, secundo etiam ad solem exiccabant, cumque reponere volebant id quod ex ipso tenue inter pistandum decussum erat, ei aspergebant, quod ita ipsum defendi conservarique animadvertissent. At quamvis proprie ex hordeo ptisana

pararetur, attamen ex aliis etiam frugibus eam confici solitam annotatum est, ut tritico, alica, zea, oryza, lente: sed quam non simplici ptisanæ nomenclatura, verum addito frugis, e qua constaret, nomine, Πτισάνην πυρίνην, * χονδροπτισάνην, τὴν ἐκ ζείας ἢ ὀρύζης πτισάνην, φακοπτισάνην, et alias aliter appellabant. Sic ergo parata ptissana recondebatur, cumque usus exigebat, in aqua coquebatur. Et aliquanto post, exposita ratione coquendi ptisanam tum a veteribus usurpata, tum hodie recepta, Ceterum sic cocta ptisana, jam non πτισάνη, sed πτισάνης χυλὸς ἢ ῥόφημα, Ptisanæ cremor s. sorbitio appellatur: seu, quod idem est, ptisanæ jus vel succus. Quinetiam Jus decocti integri hordei in aqua, tantisper dum coctione dissiliat, hordei cremorem Celsus vocare solet. [Aristoph. Fr. 230. 260. Boiss. Philostr. 489. Jacobs. Anth. 10, 241. Kuster. Aristoph. 106. * Πτισανᾶς, Jacobs. l. c." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 436. * Πτισανόν, Nicander Θ. 590. * Πτισανοροφέω, unde * Πτισανορρόφητή, Sorbitio ptisanæ, Hippocr. 385, 51. * Τραγοπτισάνη, Cæl. Aurel. Chron. 3, 2. p. 441.] "Φακοπτισάνη, Edulium "e lente et ptissana concinnatum, ita tamen ut plus "lentis quam ptisanæ habeat: quod hæc valde intumescat, illa autem minimum. Coquitur eodem, "quo ptissana, modo."

"ΠΙΣΟΝ, τὸ, Pisum, Legumen quod et πίσσος dicitur, forsitan a v. πτίσσειν, a quo et πτισάνη s. πτισάνη, Eust. Apud Gal. de Alim. Fac. 1. gemino σ et oxytonως πισσοί, itidem in censu τῶν "ὀσπρίων, una cum similibus leguminibus, ἐρεβίνθοις, ὀρόβοις, ὠχροῖς, ἀράκοις. Ibid. de ciceribus, "Οὐ δέχονται τὴν αὐτὴν τοῖς κυάμοις τε καὶ πισσοῖς "θραύσιν." [* Πισός, Gl. Pesum: Πισός, Pīsus: * Πησός, Pīsus, Πισός, Geop. 2, 13, 3. "Πισός, Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 8, 1, 4, 8, 3, 1. 8, 5, 10. alibi. "Athen. 406. 476." Schw. Mss. * " Πισάριον, ad Timæi Lex. 124." Schæf. Mss.] "Πίσινον ἔνθος, Pulmentum e pīsis confectum, Antiphanes ap. Athen. (370.) "Ἐψουσιν ἔνθος αὐτοῖς πίσινον. Itidem ex Aristoph. (Ἰππ. 1171.) "et Epigr. ἔνθος πίσινον affertur, diciturque secunda "in eo syllaba corripī; sed perperam exp. Faba "pisina, a loco. At Πίσος, unde πίσεια, Locus humectus et riguus, Pratum: pro quo supra πείσος: "a πίσαι, q. e. ποτίσαι: ap. Suid. Καὶ ἀγλαὰ πίσεια "γαίης Βόσκεο. Sic apud Hom. πίσεια ποιήεντα."

"ΠΙΤΟΡΘΟΣ, ὁ, Ramus, κλῶν, κλάδος, Ramulus, "Surculus, Germen," [Lycophr. 965.] "nam et "arboribus tribuitur et herbis. Od. Z. (128.) "Ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ, Aristoph. "Πλ. (544.) στείσθαι δ', ἀντὶ μὲν ἄρτων Μαλάχης "Πτόρθους. At πτόρθος μέγας in Epigr. de clava "Herculis. Hesiod. πτόρθον vocat etiam Ipsam "emissionem τῶν πτόρθων, Ramorum, frondium, "germinum, Ipsam germinationem et βλάστησιν, "Erg. 2, (39.) Τῆμος ἀδηκτοτάτῃ πέλεται τρηθεῖσα "σιδήρῳ "Υλῇ, φύλλα δ' ἐραζε χέει, πτόρθοιό τε λήγει." ["Wakef. Herc. F. 166. Jacobs. Anth. 9, 185. 11, 274. Porson. Hec. p. 4. Ed. 2. Steinbr. Mus. Tur. 1, 158." Schæf. Mss. Filius, Lycophr. 1097. Eur. Hec. 20. 460.] "Εὐπτόρθος, Puleros s. Multos habens ramos, Ramosus, * εὐκλάδος, Suid." ["Jacobs. Anth. 12, 38." Schæf. Mss. * "Πολύπτορθος, Nonn. Jo. 15, 11. * Τανύπτορθος, D. 5, 320. (14, 132.) * Φιλόπτορθος, 13, 251." Wakef. Mss. * Πτορθεῖον, Nicander 'A. 267.] "Προπτόρθια, Hes. esse "dicit λέξιν ἐν τοῖς ἄξοσι φεραμένην: sed non exp. "Πόρθος, pro πτόρθος dicitur, q. e. κλάδος, βλαστὸς, "Hes."

"ΠΙΤΥΓΞ, γγος, ὁ, Ptynx, Avis genus. Aristot. H. A. 9, 12. scribit quosdam dicere τὴν ὑβρίδα esse "eandem cum τῷ πτυγγί: quem interdiu non con-

"spici, quod visu sit hebetiori, noctu autem venatum exire, et cum aquila pugnare."

"Πῶγγξ, Mergus, Mergi species: πῶγγες, inquit Etym. et Lex. meum vet., αἱ αἰθῦλαι, αἱ κληθεῖσαι * βούγγες, παρὰ τὴν βοήν καὶ τὴν ἡχὴν. Me-

"minit Hes. quoque, sed tantum dicens esse ὄρνιν A
 "ποιδν ap. Aristot. H. A. (l. c.) Notandumque ap.
 "eum sine γ scriptum esse πῶνξ." ["Anton. Lib.
 34. 70. Verh." Schæf. Mss. Πῶνξ, πῶνγξ, Lobeck.
 Phryn. 72.]

ΠΤΥΣΣΩ, ξω, Plico, Complico; interdum etiam In
 rugas et sinus contraho: ut, Πτύξας τὸ βιβλίον ἀπέ-
 δωκε τῷ ὑπέρετῳ, Plicato libro, Bud. Idem ex Hero-
 diano 1, (17, 1.) Λαβὼν γραμματεῖον τούτων δὴ των
 ἐκ φιλόνας ἡσκημένων, ἐπαλλήλω τε ἀνακλάσει ἀμφοτέ-
 ρωθεν ἐπτυγμένων, cum hæc interpr. Politiani, Sumto
 libello quales e phylra tenuissimi atque in utramque
 partem replicatiles fiunt. E Plut. Rom. (14.) Τὴν
 ἀλουργίδα πτύξαι, Purpuram in sinus contrahere. Ii-
 dem ap. Hom. (Od. A. 439.) πτύξασα καὶ ἀσκήσασα
 χιτῶνα, i. e. διπλώσασα, Eust. Duplicans s. Complicans.
 Ab Eod. hastæ dicuntur πτύσσεσθαι, ut Il. N. (134.)
 "Ἐγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν Σειόμενα:
 quibus verbis significat, * εὐλύγιστα εἶναι τὰ τοι-
 αῦτα ἔγχεα, ὥς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὁ ἐστὶ δι-
 πλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλόμενῳ σείεσθαι. Eust. Huc
 pertinet, quod ap. Hes. legitur, Πτύσσει, κραδαίνει,
 ἢ τὰ δόρατα διπλοῖ. Apud Aristoph. vero N. (267.)
 πρὶν ἂν τοῦτ' ἐπύξωμαι, Schol. exp. περιβάλλωμαι τὸ
 ἱμάτιον διπλασιάσας. || Πτυσσοίμεθα, Hes. exp. κολα-
 κεύομεν: quo sensu et Προσπύσσομαι. ["Wakef.
 Alc. 807. Jacobs. Anth. 6, 312. Heyn. Hom. 6,
 393. Bruuck. ad Eur. Med. 1205. Valck. Diatr.
 221." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1611. ap. Plut.
 Comp. Numæ c. 4. "Ἀστολος χιτῶν θυραῖον ἀμφὶ μῆ-
 ρον πτύσσεται. Ion Athenæi 447. θαλερῶ ἐπτύξατο
 πήχει Οἰνᾶς.]

Πτύγμα, τὸ, Plica, Sinus, s. potius, Sinus rei com-
 plicatæ, Il. E. 315. πέπλοι φαινοῦ πτύγμ'. Ubi Eust.
 exp. τὸ περιττεῦμα καὶ διπλωμα: Hes. et διπλωμα et
 κόλπωμα. Item ap. Medicos πτύγμα ῥάκος, pro quo
 et πτυκτὸν διπλοῦν ἢ τριπλοῦν: cui opp. ῥάκος ἀ-
 πλοῦν. Plagellam vocat Cæl. Aurel. Chron. 3, 2.
 Convenit etiam multiplicati linteaminis vaporatio,
 s. pannorum, vel plagellarum, quæ Græci πτύγματα
 vocant. Item πτύγμα ἐρίου, quod vide in Πίλημα.
 ["Jacobs. Anth. 7, 187." Schæf. Mss.] Πτυγμά-
 τιον, τὸ, dimin. forma, Paul. Æg. Πτυγμάτια οἶνε-
 λαίῳ ἢ ὀκράτῳ βεβρεγμένα imponuntur vulneribus.

Πτύξιν, Plicatio, Plicatura, δίπλωσις, κάμψις, Hes.
 At πτύξιν θώρακος, Squamæ aliæ aliis incumbentes,
 Job. 41, (5.) Eis δὲ πτύξιν θώρακος αὐτοῦ τίς ἂν ἔλθοι;

Πτυκτός, Plicatus, Complicatus: ῥάκος, λινούν, ap.
 Medicos, pro quo et πτύγμα ῥάκος, Linteamen du-
 plicatum s. triplicatum, quod oleo aliquo imbutum
 imponitur vulnere. Sæpe ETIAM Πτυκτὸν sine ad-
 jectione substantivi: ut ap. Paul. Æg. 6. p. 90. Πτυ-
 κτὸν διπλοῦν οἶνελαίῳ ἢ καὶ αὐτῷ τῷ ῥοδίῳ δέσαντες,
 ὁλῶ τῷ τραύματι περιθήσομεν: paulo ante vero, 'Ῥά-
 κος ἀπλοῦν λινούν, ὅσον τὸ μέγεθος τοῦ τραύματος, ῥο-
 δίῳ δέσαντες. Et initio capitis, Πτυκτὸν ἐξ οἶνε-
 λαίου. ["Πτυκτός, Jacobs. Anth. 8, 225. Fischer.
 ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Heyn. Hom. 5, 221.
 ad Mær. 306. Wolf. Prol. Hom. 82." Schæf. Mss.
 Il. Z. 169. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ. * Αὐτόπτυκτα
 φύλλα, Gl. Ipsiplicis.] ITEM Πτυκτίον, πτυκτὸν βι-
 βλίον, Hes.: Herodian. vocat γραμματεῖον τῶν ἐπ-
 τυγμένων. Infra Πτυχίον. ["Jacobs. Anth. Proleg.
 69. Fischer. l. c. ad Mær. 306." Schæf. Mss. "Li-
 bellus, Greg. Naz. Or. 46. p. 722." Strong. Mss.]

Πτύξ, υχός, ἡ, Plica, Plicatura, (ut Plin. Stragulæ
 vestis plicatura,) Hesychio ἡ πτυχή, ἡ πλέξις: inter-
 dum etiam Ruga exp., ut Plin. dicit, In veste et ru-
 gas et sinus invenit Chæremon. Apud Athen. (608.)
 'Ἡ δὲ κλαγόντων [Ἡ δ' ἐκραγόντων] χλανιδίων ἐπὶ
 πτύχας *Εφαίνε μῆρόν. Sunt et in scutis πτύχες, i. e.
 Coria coriis multipliciter imposita. Il. Σ. (481.)
 Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Sic Υ. 269. Et
 H. (247.) *Εξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκός.
 Montium quoque sunt πτύχες, Striæ, ut quidam
 volunt, ad similitudinem vestium striatarum et com-
 plicatarum: Hesychio αἱ τῶν ὀρῶν ἀποκλίσεις, s. φά-
 ραγγες. Hom. μένεω πτυχὶ Οὐλύμποιο *Ἡμενος: unde
 et πολύπτυχος *Ολύμπος ap. Eund.: quod quidam

interpr. Multis jugis assurgens, iidemque πτύχες
 ὄρους accipiunt pro αἱ ἐξοχαί, Juga et cacumina mon-
 tium. Vide et Πτυχή. Πτύχες nominantur etiam αἱ
 θύραι καὶ σανίδες, J. Poll. 10. Itidem Testaceas val-
 vas quæ in ostreis modo panduntur, modo clau-
 duntur, πτύχας appellat Basil. *Ὅταν ἴδῃ ἐν ἀπηνέμοις
 χωρίοις μεθ' ἡδονῆς διαθαλαπόμενον τὸ ὄστρεον, καὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας τὰς πτύχας ἑαυτοῦ * διαπλώσαν. Idem
 Basil. πτύχας vocat Laminas pugillarum, teste Bud.
 ["Musgr. Iph. T. 727. Ion. 206. Wakef. 733. Alc.
 807. Herc. F. 239. Musgr. 185. Jacobs. Anth. 8,
 225. Heyn. Hom. 4, 188. 5, 350. 7, 521. 8, 11. Eur.
 Phœn. 84. ubi v. Valck., Græv. Lectt. Hes. 599.
 Lamina pugillarum, Musgr. Bacch. 371. Quid in
 clypeis? ad Mær. 306. ubi omnino de h. v." Schæf.
 Mss. Hesiod. 'A. 143. Hom. H. in Cer. 176. in
 Merc. 326. 555. in Apoll. 269.]

Πτυχή, ἡ, Plica, Plicatura, interdum et Ruga, i. q.
 πτύξ, Eur. (Iph. A. 98.) ἐν δέλτον πτυχαῖς, In plicis
 libelli. Quod quidam exp. Libello plicato. Item
 πτυχαί, sicut πτύχες, Suida teste dicuntur τὰ διάφορα
 τῆς ἀσπίδος ἐπ' ἀλλήλοις ἐλάσματα: necnon αἱ τῶν
 ὀρῶν ἀποκλίσεις: subjungente h. l. 'Ἀνεμίωνων πόλοιο
 παμφαῶν πτυχῶν, Μύσσης ὀρῶ. Ubi sicut πόλοιο πτυ-
 χαί, ita et οὐρανοῦ πτυχαί ap. Eur. Phœn. (84.) 'Ἄλλ'
 ὡ φαεινὰς οὐρανοῦ γαίαν πτυχὰς Ζεὺς, σῶσον ἡμᾶς.
 Soph. Œd. T. (1026.) Εὐρὼν ναπαῖαις ἐν Κιθαιρώνας
 πτυχαῖς, ubi exp. κοιλώμασι, Cavis recessibus et con-
 vallibus: quemadmodum et μυχὸς redditur a non-
 nullis, necnon Sinus. Item πτυχή dicitur, Ubi navis
 nomen inscribitur, ὅπου τὸ τῆς νεὸς ἐπιγράφεται ὄνομα,
 Schol. Apoll. Rh. 1, (1089.) [Musgr. Iph. T. 1135.
 Ion. 206. Wakef. Herc. F. 239. Alc. 807. S. Cr. 4,
 108. Valck. Diatr. 42. Wolf. Prol. Hom. 83. Heyn.
 Hom. 8, 11." Schæf. Mss. Pind. 'O. 1, 170. ὕμνων
 πτυχαί.] Ab J. Poll. VOCATUR Πτυχῆς: sic enim ille
 1, (86.) Τὸ δὲ ὑπὲρ τὸ προύχον ἀκροστόλιον, πτυχῆς ὀνο-
 μάζεται, καὶ ὀφθαλμός * ὅπου καὶ τοῦνομα τῆς νεὸς ἐπι-
 γράφουσι. [* "Πτυχὸς, T. H. ad Plutum p. 415." Schæf. Mss.]

Δίπτυχος, ὁ, ἡ, Duplex, Duplicatus, i. q. διπλοῦς,
 Od. (N. 224.) Δίπτυχον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα
 λώπην. Item Δίπτυχα adv. pro Dupliciter accipi tra-
 dunt. || Δίπτυχοι, ut discoli quoque, pro Duo, sicut
 Gemini ap. Latinos, Eur. Iph. T. (242.) *Ἡκοῦσιν εἰς
 γῆν κυανεᾶν συμπληγάδων Πλάτη φυγόντες δίπτυχοι
 νεανῖαι. Sunt qui et Virg. ita dixisse putent, du-
 plices tendens ad sidera palmas, ubi tamen malim
 pro Complicatas accipere. ["Ad Charit. 680.
 Markl. Iph. p. 283. Aristoph. Fr. 273. Heyn. Hom.
 4, 474. 5, 222. ad Mær. 227. Eur. Phœn. 1363.
 Valck. p. 461. Hec. 1142. ad Herod. 617. Græv.
 Lectt. Hes. 600. Δίπτυχοι, Duo, Valck. Phœn. p.
 549. Δίπτυχα, Heyn. Hom. 4, 474. * Διπτύχως,
 Musgr. Tro. 285." Schæf. Mss.] ITEM Δίπτυξ, pro
 δίπτυχος, Duplex, Duplicatus, Apoll. Rh. 2, (32.)
 δίπτυχα λώπην Κάββαλε, i. e. διπλὴν χλανίδα. Itidem
 Il. A. (461.) Δίπτυχα ποιήσαντες, sub. τὴν κνίσσιν,
 pro διπλώσαντες τὴν κνίσσαν. ["Jacobs. Anth. 8,
 266." Schæf. Mss.] SED ET Διπτυχῆς affertur
 itidem pro Duplex, Duplicatus, Geminus. Et τὸ
 διπτυχῆς, pro Geminum se porrigens. ITEM VERB.
 Διπτυχίζω, Duplico: Hes. διπτύχισον, διπλώσον.
 ["Fut. ξω, Valck. ad Röv. p. 67. * Μονόπτυχος,
 Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Πολύπτυχος, Multi-
 plex, Multas plicas habens, Sinuosus; In quo multi
 sunt cavi et sinuosi recessus, a πτύξ s. πτυχή signifi-
 cante κοίλωμα et κόλπωμα: ut ap. Hom. et Hesiod.
 (Θ. 113.) πολύπτυχον ἔσχον *Ολύμπον. Il. Υ. (5.)
 Κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπύχου, X. (171.) 'Ιδης ἐν
 κορυφῇ πολυπύχου: quibus Il. πτύχες potior Gram-
 maticorum pars accipit pro Convallibus; alii etiam
 pro Cacuminibus: quo modo et ex Eur. (Iph. T.
 677.) affertur πολύπτυχος χθὼν pro Terra multis jugis
 assurgens. ["Heins. ad Prudent. p. 114. Lucian. 2,
 324. Heyn. Hom. 5, 487. Musgr. Iph. T. 727.
 Græv. Lectt. Hes. 600. Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss. * Πολυπυχία, Gl. Conglobatio, Fre-
 quentia. * Τετράπτυχος, Hippocr. 745.] Τρίπτυχός,
 Triplex, Triplicatus: ut δίπτυχοι σπληνες καὶ τρίπτυ-

χοi ap. Gal. et ceteros Medicos, Splenia duplicia et triplicia: pro πτυκὰ διπλὰ καὶ τριπλὰ. [Eur. Phœn. 1575.]

Πτυχῶδες, Plicas multas habens, Rugosus, Plicatilis; Aristot. enim Plicatilia integumenta atque opercula cancrorum vocat ἐπικαλύμματα πτυχῶδη, H. A. 3. Οἱ δὲ καρκῖνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδύζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχῶδη πρὸς ἀλλήλα συμβάλλοντες.

[* Πτύχιος, Etym. M.]

Πτυχίον, τὸ, Libellus s. Codicillus plicatilis, Pugillares plicatiles: ut πτυκτίον supra. Apud Schol. Arati, τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεγόμενα εἰς ἓν συναγαγόντας, ἓν εἰν πτυχίῳ ἦτοι σχεδαρίῳ πρὸς τὸ ἔτοιμον σχεδιάσασθαι.

[* Ἀμψιπτύσσω, Theod. Prodr. Ep. p. 51. "Opp. A. 4, 289. (ἀμφὶ δὲ χεῖρας Πτύσσειται.)" Wakef. Mss. * Ἀμψιπτύχη, Eur. Ion. 531. Valck. ad Phœn. p. 559." Schæf. Mss.]

Ἀναπτύσσω, Expando, Explico, Aperio. Qui præcantur, dicuntur ἀναπτύξαι χεῖρας, Eust., i. e. Expandere palmas s. Pandere: unde Virg. Vocare numina passis palmis. Sic ἀναπτύσσειν δίκτυα, Expandere retia s. Explicare. Philostr. Epist. "Ὡς περ οἱ τὰ δίκτυα ἀναπτύσσοντες τοῖς θηρίοις εἰς ἐξουσίαν τοῦ φυγεῖν. || Apud Xen. tamen K. II. 7, (5, 2. 3.) ἀναπτύσσειν τὴν φάλαγγα vult Bud. significare Contrahere explicatam, cum alioqui hæc signif. videri possit magis convenire verbo συμπτύσσειν. || Patefacio, Revelo, Delego, ut ἀναπτύξαντες Hes. exp. ἀνακαλύψαντες. Item Explano, Declaro: quod ap. Latinos quoque significant metaphorice sumta Explico et Aperio. Dionys. Arceop. Φέρε δὴ, καὶ τὰ τῶν οὐρανίων νοῶν ἱερὰ περιβλήματα καὶ ὄργανα κατὰ τὸ ἡμῖν δυνατόν ἀναπτύξωμεν, Explanemus, Explicemus, Bud. || Ἀναπτύσσομαι, Pass. Expandor, Aperior, Aristot. de Part. Anim. 3. Πέφυκε δὲ τούτοις ἀντὶ τῆς ἐπιγλωττίδος συνάγεσθαι καὶ διοίγεσθαι ὃ φάρυγξ ὥν περ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσσεται. Et Ἀνεπτυγμένον, partic. Apertum, Expansum, Expassum, Xen. Ier. (2, 4.) Ἀνεπτυγμένα θεᾶσθαι φανερὰ πᾶσι παρέχεται. Aristot. ὅμα ἀνεπτυγμένον dixit ut oppositum τοῦ συμμεμυκτός. ["Wakef. Ion. 1466. Jacobs. Anim. 265. Anth. 7, 393. ad Diod. S. 1, 102. 2, 175. 596. Dionys. H. 2, 1235. Schneid. Anab. 82. Lennep. ad Phal. 24. Valck. Hipp. p. 290. 306. Moschum p. 369. Toup. Opusc. 2, 18. Explano, Expono, Ruhnck. Ep. Cr. 56." Schæf. Mss. * Ἀμπτύσσω, Manetho 6, 461.] Ἀνάπτυξις, ἡ, Expansio, Apertio, ut ἀνάπτυξις τοῦ στόματος ap. Aristot. de Part. Anim. 3. Hiatus oris a nonnullis exp. Apud Eund. alibi ἀνάπτυξις est Patefactio. || Ἀνάπτυξις, teste Suida est etiam ἐρμηνεία, διασάφησις, Expositio, Explicatio, Explanatio, Declaratio, Philop. Ἐξήγησις γάρ ἐστι τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁλον ἀνάπτυξις. ["Athen. 1. p. 3." Schæf. Mss. Eust. II. A. p. 21, 17. 65, 16. * Ἀνάπτυκτος, Aristot. de Part. Anim. 4, 7.] Ἀνάπτυχος, ὁ, ἡ, Apertilis, s. Adapertilis, ut Ovid. loquitur; aut pro ἀνεπτυγμένος, Apertus, Explicatus. Aristot. de testaceis loquens, H. A. 4, (4, 2.) Τῶν δὲ διθίρων τὰ μὲν ἐστὶν ἀνάπτυχα, οἷον οἱ κτένες καὶ μῦες. Clusilia Gaza interpr., inquit Bud., cum Explicata potius significet et aperta, [sed Cod. Ven. exhibet ἀνάπτυκτα.] Ἀναπτύχη, ἡ, i. q. ἀνάπτυξις: ut a πτύσσω fit πτυχή. Ab Hes. ἀναπτύχαι exp. ἀνατολαί. Eust. ait ἡλίου ἀναπτύχαι esse dictum quasi τοῦ ἀναπτύσσοντος τὰ ἐν σκότῳ, i. e. Quasi patefacientis quæ sunt in tenebris. Cum igitur ἀναπτύχαι Hes. exp. ἀνατολαί, i. e. Ortus, non dubito quin intelligat de ἀναπτύχαι habente adiunctum gen. hunc ἡλίου. At VV. LL. ἀναπτύχαι ἡλίου interpr. Explicationes solis. [Eur. Hipp. 601. Ion. 1445. "Wakef. 1466. S. Cr. 1, 129. Brunck. Soph. 3, 489. Beck. ad Eur. 3. p. 271. Ἀμπτύχη, Wakef. Herc. F. 220. Musgr. El. 868." Schæf. Mss. Lobbeck. Phryn. 340. * Ἐξαναπτύσσω, Tzetz. Ch. 6. p. 99.] "Προσαναπτύσσω, Replico, Insuper replico," [Aristot. H. A. 5, 17. * "Προσαναπτύσσω, Liban. 4, 813." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] [* Ἀποπτύσσω, unde * Ἀπύπτυγμα, Chandler.

PARS XXIV.

Inscr. P. II. No. 4, 1. Schn. Lex. "Boeckh. Staatshaush. II. p. 292." Schn. Suppl.]

Διαπτύσσω, Displico, i. e. Complicatum et conexum dissolvo. Varro dicit, Si quando displicatæ sunt apes, pro Disgregatæ. Greg. ad Athan. Τὸ σαρκικὸν τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα, διαπτύξαντι, ubi νέφος διαπτύσσειν possis etiam interpretari Discutere, ut dicitur Discutere tenebras et caliginem. Bud. 321. b. l. citans, interpr. διαπτύσσειν, Expandere, Explicare, Aperire, διοιγνύειν: subjungens, Apud Theophr. H. P. 4, 9. συμμεμυκὸς et διεπτυγμένον, opposita dicta sunt, τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμεύειν, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοιγνύσθαι, μεσημβρίας δὲ τελῶς διεπτύχθαι: sic enim legi debet, NON διεπτύσθαι, quod καταπεφρονῆσθαι significat et Despui. Ex illo autem Theophr. loco desumptum est, quod Plin. scribit 12, 11. Quem noctu comprimens, aperire incipit solis exortu, meridie expandit. Paulo autem ante illa Theophr. verba, pro πλείονα ἀνοδμον, colligitur ex eod. Plinio reponendum πλὴν: at pro λευκίῳ reponendum esse λευκίῳ, satis est manifestum. Hesychio Διαπτύξαι est διαπερῶσαι, ἀνευρῶναι, διαστῆσαι. [Soph. Ant. 720. "Musgr. Heracl. 210. ad Diod. S. 2, 175. Brunck. ad Esch. Pr. 446. Toup. Emend. 2, 132." Schæf. Mss.] Διάπτυξις, Explicatio, Solutio, ["Clem. Alex. 806." Wakef. Mss. * Διαπτύχη, Eur. Iph. T. 727. 793. Aristot. Rhet. 3. p. 127. "Wolf. Prol. Hom. 83." Schæf. Mss.]

[* Ἐκπτύσσω, Evolve, Ælian. H. A. 949. Erot." Wakef. Mss.]

Ἐπιπτύσσω, Complico, Complicando claudio: oppositum præcedentibus ἀναπτύσσω et διαπτύσσω. Pro Complico s. Conduplico, Gal. Ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλὴν ἐργάζεσθαι, Conduplicare replicando, Bud. Pass. Ἐπιπτύσσομαι, Complicor, Complicando claudor. Ex Aristot. H. A. 1. Ἐπιπτύσσεται ἐπὶ τὸ τρήμα, pro Operit foramen. ["Hippocr. p. 1201." Wakef. Mss.] Ἐπίπτνγμα, τὸ, Operculum, Applicamen, Gaza ap. Aristot. H. A. 4. de testaceis, "Εἰ δ' ἐπίπτνγμα πάντ' ἔχει ἐκ γενετῆς, Bud. Ex eod. I. Ἐπίπτνγμα κατὰ μέσον τὸ ἐπίπτνγμα, pro, Applicatum operculum medio applicaminis, Gaza. Ἐπίπτνξις, ἡ, Applicatio operculi, Basil. Hexaëm. de piscibus, Ἐκείνοις δὲ ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτνξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διέντων, τὸν τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῖ. Ubi nota sibi opponi διαστολὴν et ἐπίπτνξιν τῶν βραγχίων: et διαστολὴν dici Cum diducunt branchias ad emittendam aquam ore acceptam, quæ et διάπτνξις nominari posset: ἐπίπτνξιν vero, Cum easdem veluti complicatura claudunt. Plin. 9, 7. Nec piscium branchias habentes, anhelitum sine pulmone reddere ac per vices recipere existimant. Ἐπιπτύχη, i. q. ἐπίπτνγμα, s. Plicatura, Plut. (Pomp. 35.) Ἐβαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτύχην τοῦ θώρακος ἀκοντίσματος. E Luciano autem, (1, 332.) Τριβώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπτύχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, pro Assumentis vel Assutis panniculis distinctum et variegatum. ["Brunck. ad Bacch. 924." Schæf. Mss. "Plut. 10, 75." Wakef. Mss.]

[* Καταπτύσσω, * Καταπτύχη, unde * Καταπτύχης, Sinuosus, Plicatus, Theocr. 15, 34. "Valck. Adonias. p. 336. ad Herod. 416." Schæf. Mss. Cf. Περιπτύχης.]

Περιπτύσσω, Circumplico, Circumcirca obvolvo, "Diosc. 8. init. Οἱ τῶν ὀρίθων νεοσσοὶ διασχισθέντες " καὶ θερμότατοι περιπτύσσόμενοι τῷ πεπληγῷ τότῳ, " pro Applicati, pannis sc. circum eos volutis. Item " Circumdo, Circumfundo, ut περιπτύσσειν χέρας: " plicando sc. s. complicando. Signif. etiam Circum- " plector, Complector, Amplexor, Plut. Coriolano, " de Cominio, Περιεπτύξατο αὐτὸν καὶ κατησπάσατο. " Sic, Περιεπτύξασθαι καὶ περιλαβεῖν, Chrys. de Sa- " cerd. Item pro Circumplecti q. e. Circumvenire, " Circumdare, Plut. Fabio, "Ὅταν ἐντὸς γένωνται τῆς " φάλαγγος, ὁξέως ἐκατέρωθεν ἐπιστρέψαντας, ἐμβαλεῖν " τε πлагίσι, καὶ περιπτύσσειν, ὅπισθεν συγκλείοντας: " pro quo alibi κυκλῶσαι et περικυκλῶσαι. ["Markl. Suppl. 165. 284. Wakef. Ion. 1411. Eum. 80. Catiier. Gazoph. 86. Porson. Med. 1202. 1203.

Brunck. 1205. Diod. S. 2, 577. Bast Lettre 217. A Boiss. Philostr. 352. Schneid. ad Xen. K. A. 81. Valck. Phœn. p. 559. Hipp. p. 318. ad Lucian. 1, 414. ad Charit. 346. Περιπύσσομαι, Valck. Adonias. p. 309. Anacreon p. lxvii. Fischer., ad Lucian. 1, 414. T. H. ad Dial. p. 48. * Περιπύγμα, Wakef. Ion. 1411. Musgr. 1391. Schæf. Mss. * Περιπύγης, Schol. Eur. Med. 1074. * Περιπύκτος, unde Απερίπύκτος, Joseph. A. J. 3, 7, 5. * Περιπύχη, "ή, Circumplexus, Complexus, ap. Athen. 3. 'Από- " λωλα, πέπλων μ' ὤλεσαν περιπύχαι, Pepli mihi " circumfusi, quibus obvoluta sum, [" Musgr. Ion. 206. 1516. Wakef. 1411. 1538. Valck. Phœn. (1366.) p. 559. Eur. Hec. 1005. Schæf. Mss. Aristoph. " Ὀρν. 1241. Eur. Suppl. 815. * ΕΤ Περιπύχης, " Circumvolutus, Circumfusus, Circumdatus, pli- " cando sc. Soph. Aj. (915.) ἀλλά νιν περιπύχει " Φάρεϊ καλύψω τῷδε. Idem in ead. Tragœdia (899.) " dicit κρυφαίω φασγάνῳ περιπύχης, de Ajace, itidem " pro Circumfusus, Indutus. [" Wakef. S. Cr. 3, 152. Schæf. Mss.]

Προσπύσσω, Applico. Pass. Προσπύσσομαι, Ap- plicor, Circumplicor, Circumplector, Amplector, i. q. περιπλέκομαι, Lucian. (1, 221.) Τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλεψε, προσπνύξαμένης αὐτὸν, de Mercu- rio. Alibi cum dat. (414.) Οὐκοῦν προσπνύξομαι γε ἀνδρογύνῳ ὄντι. Bud. || Προσπνύσσεται, Hes. exp. non solum προσάγεται, προσέλεται, sed etiam ἀσπά- ζεται, προσαγορεύει. Apud Hom. itidem Od. Γ. 22. πῶς τ' ἄρ προσπνύξομαι αὐτόν; Schol. exp. φιλο- φρονήσομαι, προσεταιρίσομαι, προσαγορεύσω. Et Δ. 646. ἐπεὶ προσπνύξατο μύθῳ, itidem ἐφιλοφρονήσατο, ἐκολάκευσεν, ἐξελεπάρησεν: ut i. fere sit q. Permulsit, et ad se pellexit. Item et Θ. (478.) καὶ μιν προσπνύ- ξομαι ἀχνύμενός περ, accipit pro φιλοφρονήσομαι, A- mīce compellabo. At P. (509.) ὄφρα τέ μιν προσπνύ- ξομαι ἥδ' ἐρέωμαι, exp. προσδέξομαι: annotans scribi etiam προσφθέξομαι. Id tamen προσπνύξομαι et ipsum non incommode interpretari possumus Alloquar. A- lias pro Amice excipere, vel etiam amplecti, et Sa- lutare, usus est Apoll. quoque 1, (1331.) χεῖρα δὲ C χειρὶ Ἀκρην ἀμφιβαλὼν προσπνύξατο, φώνησέν τε, Schol. ἐδέξασατο καὶ τοῖς λόγοις ἐφιλοφρονήσατο. Itemque ex Eur. (Med. 1400.) φίλον χρήζω στόματος Παίδων ὃ τάλας προσπνύξασθαι, pro ἀσπάζεσθαι, προ- σαυδᾶν, Salutare, Alloqui. Προσπνύσσειν μύθῳ, In- terrogare; nam pro his verbis Joannis, Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδὲν, Nonnus (203.) dixit, Οὐδὲν ἐτι προ- τέρω με σοφῇ προσπνύξετε μύθῳ, Nihil amplius in posterum me interrogabitis. Ex Eod. affertur pro Adoro, accusativo junctum. [" Dawes. M. Cr. 527. Wakef. Alc. 338. Boiss. Philostr. 352. Ruhnck. ad Hymn. in Cer. 199. ad Charit. 346. Valck. Adonias. p. 309. Brunck. Antig. 1237. Eur. Phœn. 1665. Valck. p. 559. T. H. ad Lucian. Dial. p. 47. ad Od. B. 77. Schæf. Mss.] " Προπνύσσοιμεθα, Dorice " pro προσπνύσσοιμεθα, Amplectamur, Hesychio " ἀσπαζοίμεθα, Salutemus. Dicitur et ποτιπτ. Πρόσ- πνυγμα τὸ, Amplexus, etiam Id ipsum, quod am- plectimur, Eur. Or. (1049.) ὃ φίλον πρόσπνυγμ' ἐμόν.

Συμπύσσω, Complico, Claudendo complico: unde συνεπνυγμένος, i. q. συμμεμυκός, opp. τῷ ἀνεπνυγμέ- νος s. διεπνυγμένος. Dionys. autem Areop. συνεπνυ- γμένον usurpavit pro Cumulatum, Confertum, In unum coactum. ΕΤ Συνεπνυγμένως, Confertim, Cu- mulate, Astricte, Eccles. Hierarch. Το ἐκεῖναί * ἐν- αῖως τε καὶ συνεπνυγμένως δωρηθέν: cui opp. Ἡμῖν ἐν ποικίλῃ καὶ πλήθει διαιρετῶν συμβολῶν διαδωρηθέν. Bud. 321. [" Const. Porphy. in Allatii Exc. 264. Boiss. Mss. Συμπύσσω, Kuster. Aristoph. 109. Schæf. Mss. Soph. Trach. 704. * " Σύμπνυγμα, Zeun. ad Xen. K. Π. 610. Græv. Lectt. Hes. 600. Schæf. Mss.] Σύμπνυξ, Clausura, Conclusio, Basil. Hom. 10. de cancro ostreis insidiante, Τόρε δὲ λάθρα ψηφίδα παρεμβαλὼν, διακωλύει τὴν σύμπνυξιν, Inhibet ne testas suas aperthant. At Plin. 9, 30. polypos scribit insidiari apertis conchis, impositoque lapillo extrahere carnes, illis sese contrahentibus, sed fru- stra, utpote discuneatis. [* Σύμπνυκτος, Hephæstion 33. 57. Aristoph. B. 800. et ap. J. Poll. 10, 148.

" Schol. Metr. Pind. 'O. 4.'" Boiss. Mss. Sic leg. ap. Schol. Aristoph. N. 563. e Pherecrate, ubi * Σύμ- πνυστος extat.] Συμπνυκτός, Complicandus: et con- trahendi vim habens, Astrictivus, Constrictivus, Bud. ap. Dionys. Areop. de Pace, " Ὅσπερ τισὶ κλείθροισιν τῶν διηρημένων συμπνυκτοῖς τὰ πάντα ὀρίζει καὶ περατοῖ καὶ ἀσφαλίζεται, καὶ οὐκ ἐφ' διαιρεθέντα χυθῆναι πρὸς τὸ ἀπειρον. [* Υποπνύσσω, Complico, Hippocr. 565. * Υποπνύχης, Compago, Plut. Alex. 16.]

ΠΥΓΩΝ, ὄνος, ή, Mensura 4 digitis brevior cubito, quod a Græcis πήχυς appellatur. Est autem Spa- tium quod est a cubito usque ad extremam manus partem, cum digiti inflexi fuerint, sicut exp. Hes. [Herod. 2, 175. " Montf. Palæogr. 365. Kall. Mss. " Toup. Opusc. 1, 390. Schæf. Mss. * Ἀμ πυγώνος pro ἀνὰ π., Nicander Θ. 515.] UNDE Πυγώναιος ΕΤ Πυγούσιος, Mensuram illam æquans. De quibus supra in Πήχυς, col. 286. Eust. derivat a Πύσσω. [" Πυγώναιος, Πυγούσιος, Toup. l. c. Schæf. Mss. " Athen. 494. " Ὑψος ὡς πυγώναιον, ubi perperam B vulgo πυγώναιον, corrigendum ex Eust. in Od. K. p. 411, 6=1668. Schw. Mss. * Πυγονμαῖος, Schol. J. Γ. 6. Vide Schn. Lex. Suppl. v. Τραχηλμαῖος.]

ΠΥΓΜΗ, ή, ejusd. originis, teste eod. Eust. Di- citur autem πυγμή Mensura sex digitis brevior quam cubitum quod a Græcis πήχυς appellatur. Est au- tem Spatium quod est a cubito ad digitos clausos, sicut exp. J. Poll. Nam quæ ab eo ad digitos in- flexos est, πυγών appellatur. Gorr. || Πυγμή Suidæ est γρόνθος, σύγκλεισις δακτύλων: quibus verbis si- gnificat Manum in pugnum complicatam. Eadem ap. Hes. habentur. Apud Marc. autem 7, (3.) Ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, Theo- phyl. πυγμῇ exp. ἄχρι τοῦ ἀγκῶνος: quæ exp. novam dat huic voci signif. At hæc interpr., Pugno lave- rint, dura videtur. Vetus certe Interpres Latinus, necnon Syriacæ Interpretationis Auctor, dubitatio- nem augent, quippe qui aliam sint lectionem secuti: cum ille verterit Crebro, hic usus sit voce quæ Dili- genter significat. || Suid. exp. etiam πάλη: alii Cer- taminis genus, quo cæstu pugnabatur: s. Pugilatus. Nam Bud. in Pand. Pugilatus, inquit, quem Græci πυγμὴν appellant, cæstibus exercebatur, ut ap. Virg. Æn. 5. In medium geminos immani pondere cæ- stus Projecit, quibus acer Eryx in prælia suetus Ferre manum, duroque intendere brachia tergo. Plut. Lycurgo, Πυγμὴν δὲ καὶ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι ἐκώ- λυσεν. Vide Πύξ. [Diog. L. 1, 72. 73. Dionys. H. 7. p. 476. Demosth. 1408. " Mær. 323. ad Charit. 310. Heyn. Hom. 8, 477. 480. Conf. c. πυγῇ, Ja- cols. Anth. 11, 302. Schæf. Mss. Pind. 'O. 7, 30. 10, 81. * Πυγμομάχος, Lobeck. Phryn. 670.]

Πυγμαῖος, Æquans s. Explens πυγμὴν, Sex digitis brevior cubitali: sequendo exp. datam nomini πυ- γμῇ. Item Πυγμαῖοι, Populi quidam qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur. Plin. 4, 11. de oppidis Thraciæ, Gerania, ubi Pygmæorum gens fuisse proditur, quos Catisos barbari vocant, creduntque a grævis fugatos. Alii Ægypto, alii Indiæ etiam Pygmæam gentem tribuunt. Eust. ex Aristot. refert esse τρωγλοδύτας τὸν βίον, a Strab. vero τρισπιθάμους ἀνθρώπους nominari, Πόλεμον πρὸς τοὺς τρισπιθάμους εἶναι ταῖς γεράνοισ: et de his Athe- næum scribere Ὡς οἱ μικροὶ ἄνδρες, οἱ ταῖς γεράνοισ διαπολεμοῦντες, πέριξιν ὀχήματι χρῶνται: esse autem οὐδὲ πηχναίους τὸ μέγεθος. Gellius 9, 4. eorum lon- gissimos non longiores esse quam pedes duos et quadrantem, ait. Vide et Plin. 7, 2. II. Γ. initio, de grævis, Ἀνδράσι πυγμαῖοις φόνον καὶ κῆρα φέρον- σαι. UNDE Πυγμαιομάχοι γεράνοι, Grues cum Py- gmæis pugnantes. Prov. autem, Pygmæorum acro- thinia colosso adaptare, vide ap. Erasm. || Pygmæo- rum mentio et ap. Ezech. 27, (11.) ubi Hieron. Sive Pygmæi sunt, i. e. bellatores, et ad bella promptis- simi: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, quæ Græco sermone in certa- men vertitur. [Herod. 3, 37. " Heyn. Hom. 4, 449. 451. Boiss. Philostr. 528. ad Anton. Lib. 108. Verh., Toup. ad Longin. 379. ad Herod. 214. Schæf. Mss.] " Πυγμαῖως, Iliad. Γ. ἵσως γρόνθῳ: nam " πυγμῇ signif. τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Ita ap. Etym.

"at in Lex. meo vet. Πυγμαῖος, πηχυαῖος ἢ ἱσος A
"γρόνθω." [* "Πυγμός, ὁ, Parvitas, Method. 300.
Combel., suspectum est." Kall. Mss.]

ΠΥΞ ejusd. cum πυγμή originis, et affinem signif.
habens, i. e. Pugno: sicut πυγμή dicitur Pugnus,
Manus in pugnum contracta. Il. Ψ. 660. πύξ πε-
πληγμέν. Ubi sicut dicitur πύξ πεπληγμέν, ita et
πύξ ἐπαισεν, ut Greg. Naz. Παίων πύξ, καὶ λαὸς ἐναλ-
λάμενος, et πύξ ἐπάταξεν, Pugno pulsavit, s. Pugnum
impregit. Itidemque Theocr. (14, 34.) πύξ ἐπὶ
πύξας Ἥλασα. Necnon ap. Hippocr. Τοὺς δακτύ-
λους πύξ ἔχει, Digtos in pugnum contractos. Et
Synes. Ep. 122. Πύξ ἐνθορῶν, Pugno incursans, s.
incessans: 104. Οὐδὲ πύξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λαὸς ἐναλεῖ-
σθαι, Neque pugnis pulsaturum. Præterea πύξ μά-
χῃ, Pugilatu certare, quod Plut. dicit πυγμὴν

ἐκτελεῖν, et uno verbo πυκτεῖν, Pugilatu se
excere. Plaut. Ibi cursu, luctando, hasta, disco,
pugilatu, pila, Saliendo se exercebant. Il. Ψ. 621.
ὃς γὰρ πύξ γε μαχήσεται οὐδὲ παλαίσεις, Hesiod. 'A.
(302.) ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκιδόν. Et ap. Hom. B
rursus in Od. (Θ. 206.) Ulysses Phæacis provocat
'H πύξ ἡ πάλῃ ἢ καὶ ποῖν: ap. quem et (103.) su-
perare s. περιγίνεσθαι Πύξ τε παλαιμοσύνη τε καὶ
ἄλμασιν ἡδὲ πόδεσσιν. Ubi et προφερέστατος πύξ.
Et cum verbo νικᾶν: ut, Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομή-
δεα. Et cum nomine ἀγαθός, Il. Γ. (237.) καὶ πύξ
ἀγαθὸν Πολυδευκέα, i. e. ἐν πυγμῇ ἀνδρείον καὶ γεν-
ναῖον: quemadmodum Od. Θ. (130.) πύξ προφερέ-
στατος. ["Thom. M. 767. Simonid. 66. 68. Mær.
323. et n., Heyn. Hom. 8, 487." Schæf. Mss.] Πυγ-
μάχος, ὁ, Pugil, Pugilatu decernens cum aliquo,
ὁ πύξ μαχόμενος s. πύκτης, Od. Θ. (246.) Οὐ γὰρ πυγ-
μάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταί, Ἀλλὰ ποσὶ
κραπνῶς θέομεν, καὶ νηυσὶν ἄριστοι, [Lucian. 2, 682.
3, 680. Plut. 6, 373. 8, 532. Pind. 'I. 8, 135.] Πυγ-
μαχέω, Pugilatu decerto: πύξ μάχομαι, πυκτεῖω.
Alii interpr. Cæstu pugno. Apoll. Rh. 2, (783.)
Ἀθλοῦν Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα. Ceterum
in his comp. mutatur ξ in γ sicut in Λακπατέω verti-
tur in κ. ["Kuster. V. M. 67." Schæf. Mss. Lobeck.
Phryn. 670.] Πυγμαχία, ἡ, Pugilatio, Pugilatus,
Certatio pugilica, Epigr. Πυγμαχίης κατ' ἐμοῦ χεῖρας
ἀνέσχευ ἀνω, Sustulit manus ad pugilatum, ["Ja-
cobs. Anth. 9, 276." Schæf. Mss. Pind. N. 6, 43.
'O. 11, 12. * Καταπυγμαχέω, Lucian. 3, 680.]

ΠΥΚΤΗΣ, ὁ, ab eadem origine derivatum, a qua
et πύξ, ideoque et significationem eandem sequitur.
Sicut enim πύξ μάχεσθαι s. πυγμαχεῖν dicitur pro
Pugilatu decertare, ita et πύκτης vocatur Pugil, ὁ πύξ
μαχόμενος s. πυγμαχός. Xen. Σ. (2, 17.) Οἱ πύκται
ποῖ μὲν ὤμους παχύνονται, τὰ δὲ σκέλη λεπτόνονται,
Plut. Πύκτου πληγέντος eis τὸ πρόσεπον, et, Τοὺς πύ-
κταις ὥσιν συμπλέεσθαι. J. Poll., inquit Bud. Annot.
in Pand., athletarum nomine gymnicos omnes intel-
ligi voluit: hi autem sunt παλαισταί, i. e. Luctatores:
δρομείς, i. e. Cursores: πύκται, i. e. Pugiles: δισκο-
βόλοι, Qui discum in sublime jaculantur: ἀλτικοί,
Qui saltus pernecitate contendunt. Mentio omnium
eorum facta in Πύξ partim ab Hom., partim a Plauto.
Affertur et adjective πύκτης πόλεμος e Luciano pro
πυγμαχία, Pugna quæ πύξ commissæ est. Alii tamen
interpr. Bellum durum. ["Theætet. 6. Jacobs. Anth.
10, 241. Lobeck. Aj. p. 273. Valck. ad Ammon. 80.
Soph. Trach. 442. et Brunck." Schæf. Mss. Pind. N.
5, 95. 'O. 10, 20. * Πυκτομάχος, * Πυκτομαχέω, i. q.
πυκτεῖω, Suid.] Πυκτοσύνη, Pugilatus, Ars pugilica,
ἡ πυκτική, Xen. Coloph. ap. Athen. [414.] Πυκτικός,
Pugilicus: τέχνη, Ars pugilica: pro quo et πυκτική,
subaudito substantivo. Plut. Οὐ μέτρια περὶ τῆς πυ-
κτικῆς εἰπὼν, ἀλλὰ θρασυνόμενος. Item aliquis πυκτι-
κός dicitur vel Qui bonus pugil est vel Pugilico cer-
tamine aptus. Plut. initio sui libelli quem περὶ Φιλο-
πλουτίας scripsit, Ἐπαινοῦντων τινῶν ἀνθρώπων εὐμήκη
καὶ μακρὰς ἔχοντα χεῖρας, ὡς πυκτικόν, Aristot. Rhet.
1, (5.) 'Ο δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν δυνάμενος, παλαι-
στικός: ὁ δὲ ὥσιν τῇ πληγῇ, πυκτικός: ὁ δὲ ἀμφοτέροις
πύξοις, παγκρατιαστικός: Qui premere fortiterque
tenere potest, ad luctam est idoneus: ad pugilatum
vero aptus, qui ictu longe a se pellere: qui vero

utrumque callet, pancratiasticus. ["Valck. ad Am-
mon. 80. Thom. M. 147. * Πυκτικός, 767." Schæf.
Mss.] Πυκτεῖω, Pugilatione certo, (ut Cic. Sint cor-
porum certationes cursu et pugilatione, luctatione
curriculisque equorum,) In pugilatu certo. Plin.
Restitutum athleticæ certasse in pugilatu, Pugilor,
quod in Pand. legitur, Pugnis decerto: i. q. πυγμα-
χέω. Epigr. πυκτεύσας ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, Plut.
Symp. 2. Οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι.
Utitur et Dem. (51.) et Xen. A. [4, 6. "Kuster. V.
M. 67. Koen. ad Greg. Cor. 84." Schæf. Mss. Eur.
Cycl. 228. * Πύκτεσις, Gl. Dimicatio: * Πυκτεντής
Pugnator.] Πυκτεῖον, τὸ, Locus pugilationi dicatus,
in quo pugiles exercentur, τόπος ἐν ᾧ πύκται ἀγωνί-
ζονται, Suid.

["Ἀντιπυκτεῖω, Schol. Soph. Tr. 441. "ap. Guil.
Canter. NN. LL. 4, 8." Boiss. Mss.] Διαπυκτεῖω,
Pugnis decerto, Pugilatu decerno, et metaph. pro
Contendo, Lucian. (2, 735.) Τοῖς καταράτοις οἰκονό-
μοις διαπυκτεύων. [* "Ἐκπυκτεῖω, J. Poll. (1, 225.)
2, 147." Kall. Mss.] Καταπυκτεῖω, Vinco in pugi-
latu, [Schol. Apoll. Rh. 2, 106.]

Πυκταλίζω, i. q. πυκτεῖω, Eust. ["Il. 1444, 18.
Etym. M." Wakef. Mss. "Valck. Hipp. p. 188.
Anacr. p. 65." Schæf. Mss.]

ΠΥΚΤΟΣ, ejusd. cum superioribus originis, Eust.,
sc. a Πύσσω derivatum, exento τ, ut sit i. q. πτυ-
κτός, Plicatus s. Complicatus: ut Il. Z. (169.) Γρά-
ψας ἐν πίνακι πυκτῷ, pro πτυκτῷ, s. dediplωμένῳ, ut in
meo manuscripto Homero exp. Sic Herodian. 7,
(6, 11.) Οἷς ἔδωκε κατασκευασμένα γράμματα ἐν
πυκτοῖς πίναξι, δι' ὧν τὰ ἀπόρρητα καὶ κρυπτά ἀγγέλ-
ματα τοῖς βασιλεῦσιν ἀποστέλλεται, Literas obsignatas
duplicibus tabellis, Polit. ET Πυκταί, sc. δέλτοι, pro
πυκτοὶ πίνακες. In Pand. Προφέρειν πυκτὰς καὶ δικαι-
ώματα: pro quo alibi πιττάκια, Tabulas, Bud.
["Pυκτός, Heyn. Hom. 5, 221. Jacobs. Anth. 8, 225.
9, 57. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 216. Wolf.
Erol. Hom. 83." Schæf. Mss. * "Πυκτὴ, Liber,
Andr. Cret. 97. 123. 129. 143. 165." Kall. Mss.]

C Πυκτίον, τὸ, Libellus s. Tabella complicatilis: πτυ-
κτὸν βιβλίον, s. Pugillares. Eust. exp. βιβλίον: Sui-
das itidem βιβλίον, item et πινακίδιον. Apud Schol.
Aristoph. Ἐν πυκτίῳ γράφοντες. Sic supra πτυκτίον et
Πτυχτίον, et infra πυξίον. Herod. dicit etiam δέλτιον
δίπτυχον, J. Poll. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1,
216. Schol. Aristoph. Πλ. p. 23. Hemst., Jacobs.
Anth. 8, 266." Schæf. Mss. Πυκτίον, Πτυκτίον, Dio-
nys. Thrax ap. Schæf. ad Greg. Cor. 28. "Greg.
Naz. Ep. 165. Τὸ πυκτίον, ὅπερ εἰληφας παρ' ἡμῶν,
τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολάς κ. τ. λ." Strong. Mss.]
AT Πυκτεῖον, Tablinum, Locus reponendi pugillari-
bus tabellis: nam πυκτεῖον Suidæ est non solum ἐν ᾧ
πύκται ἀγωνίζονται, sed etiam ἐν ᾧ εἰσὶ τὰ πυκτία.
ITEM Πυκτὶς, ἴδος, ἡ, i. q. πυκτίον, Epigr. γραπτὴ πυ-
κτίδι, Picta tabella. Hæc autem duo, sc. πυκτίον et
πυκτὶς, Suidas derivat a VERBO Πυκτίζειν, significante
ἀσφαλιζεσθαι et συγκλείεσθαι. || Πυκτίδες exp. etiam
Fidiculæ. || Item πυκτὶς dicitur esse Animal quod-
dam ap. Aristoph. [A. 879. "Jacobs. Anth. 8, 266.
Brunck. ad Hippol. p. 374." Schæf. Mss.]

ΠΥΚΑ, itidem e Πύσσω derivatum esse vult Eust.
Significat autem πυκνῶς, Dense, Spisse: nam quæ
complicata sunt, ut δίπτυχα, τρίπτυχα, πολύπτυχα,
eadem et πυκνὰ sunt: i. e. Densa, Spissa s. Crassa:
ut e contrario λεπτὰ, i. e. Tenuia, esse solent τὰ ἀπλὰ,
simplicia. Il. M. (317.) Λυκίων πύκα θωρηκτῶν, ubi
Eust. Πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπικνωμένοι τῇ θω-
ρήξει: τοιοῦτοι δὲ οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενοι κατὰ-
φρακτοί, στερόνως τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι. Idem
Hom. eod. l. (454.) πύκας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, ubi
ostendit earum πυκνότητα στιβαρήν: solent enim fir-
miores esse portæ spissæ, et e pluribus tabulis com-
pactæ. Alibi dicit σανίδες πυκνῶς ἀραρυῖαι, item
πυκταί σανίδες. Apud Hes. Πύκ' ἐβάλλετο, πυκνῶς
ἐβάλλετο. || Πύκα exp. etiam συνετῶς, Prudenter,
sicut et πυκινῶς. Itemque Od. A. (333.) τέγεος πύκα
ποιηταῖο, Schol. exp. ἐπιμελῶς κατεσκευασμένον, Ac-
curate s. Affabre. Eadem exp. ap. Hes. quoque legi-
tur. ["Heyn. Hom. 5, 15. Ilgen. Hymn. 576.

Ruhn. ad H. in Cer. 186. * Πουκόρατος, (a * Πουκός, pro * Πυκός,) Jacobs. Anth. 7, 17." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. v. Πυκνός.]

Πυκάζω, Denso, Stipo, Hesiod. "Eργ. (2, 160.) ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα ἄρμενα δήσασθαι, πύλοις ἐντοσθε πυκάσας, Soccis laneis intus stipans. Cui addi potest ex Archestr. ap. Athen. (320.) ubi de apparando scaro loquitur, Ἡνίκ' ἂν εἴ τυρῶ καὶ ἐλαίῳ πάντα πυκάσθῃ. Nisi malis, Accurate parata fuerint: a πύκα significante ἐπιμελῶς. Item πεπυκασμένον ὅρος dicitur Mons arboribus densus, Hesiod. Θ. (484.) Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὕληντι. || Tego, s. Intego, Contego, Il. Ω. (581.) Κάδδ' ἔλιπον δύο φᾶρε, εὐνητόν τε χιτῶνα, "Ὅφρα νέκυν πυκάσας δοίη οἰκόνδε φέρεσθαι, P. (551.) de Minerva, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἐαυτήν, i. e. καλύψασα. Et ap. Athen. l. 11. βωμὸς ἀνθεσιν — πάντῃ πεπύκασται. Et πυκάσθεις στέμμασι, Coronis opertus. Itemque Epigr. Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, Cingamus sertis capita. At Il. Ψ. (7.) ἄρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, exposuerim potius Accurate elaborata, ἐπιμελῶς κατεσκευασμένα. Hes. quoque πυκάζουσι exp. non solum πυκνοῦσι, sed etiam περιβάλλουσι, σκέπουσι, στεγάζουσι, σκιάζουσι, καλύπτουσι, κρύπτουσι: item στεφανοῦσι, necnon φυλάττουσι. Item Suid. πύκασεν exp. ἐκόσμησεν: itidemque πυκάζεσθαι, κοσμεῖσθαι, σκεπάζεσθαι. Dolor quoque cor alicujus πυκάζει, i. e. Coarctat et coangustat, s. πυκνοῖ, ut Eust. accipit H. P. (83.) "Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. Sic Z. 124. Suid. vero πυκάζουσι exp. πεπυκνωμένοι, στενοχωρούμενοι, in l. quodam Psalmorum, quem ap. eum vide. || Apud Soph. Aj. p. 35. μετ' Ed. Πύκαζε θάσσαν, Schol. exp. ἀσφαλίζου: alii, Compose te. Pro ἀσφαλίζω accipi poterit et ap. Hesiod. "Eργ. 2, (242.) Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι Πάντοθεν. || Νόον πεπυκασμένον dicitur qui est πυκινόφρων s. πινυτόφρων, Prudens, Callidus, a πύκα quod συνετῶς significat. Hesiod. (Hμ. 29.) μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένον ἐστὶ. [" Wakef. Alc. 808. Georg. p. 33. Jacobs. Anth. 10, 164. Heyn. Hom. 4, 397. 5, 437. 471. 8, 459. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 111. 160. Voss Myth. Br. 1, 126. Toup. Opusc. 1, 340. 543. Græv. Lectt. Hes. 592. ad Charit. 267. ad Herod. 598. Fischer. Anacr. 22. Brunck. Andr. 1112. Musgr. 1116. ad Alc. 799. Orno, Jacobs. Anth. 11, 248. 12, 179. Theocr. 2, 153." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 149. Soph. Aj. 581. Moschus 3, 112. * " Πύκασμα, Symm. Ps. 117, 26. Συνδύσατε ἐν πανηγύρει πυκάσματα, Colligate in festivo populi conventu ramos densos, aut sarta densa." Schleusn. Lex. V. T.] Πυκασμός, Densatio, Densitas, δασύτης, Suid. δασύτης γέννηματος, Hes.

* [Ἀναπυκάζω, Anal. 1, 421. * Ἐμπυκάζω, Mosch. 1, 15. νόος δὲ οἱ ἐμπυκῶσται. * Καταπυκάζω, Eust. Od. A. p. 3, 17. * Καταπεπυκασμένως, J. Poll. 4, 51. * Περιπυκάζω, Ctesias Photii, Achill. Tat. 1, 15. p. 80.] " Συμπυκάζω, Contego, Operio. A cujus pass. Συμπυκάζομαι, est particip. Συμπεπυκασμένος, " Contectus, ap. Diod. S. (2, 252.) Διὰ τινος αἰλῶνος " στενοῦ καὶ συμπεπυκασμένον δένδρεσι διαπλέων."

" Πυκάζουσαι, Hesychio σκεπάζουσαι, quod et πυκάζουσαι, [" Pseudo-Chrys. in Joseph. T. 5. p. 656, 25. Ἰωσήφ—ρόδον δίκην ἀνθηροῦ ἀνὰ μέσον τῆς ξανθῆς γενειάδος τὸ τῆς μορφῆς ἀνθος πυκάζων. Idem in Susann. T. 5. p. 704, 33. Ἐρύγχανεν ἡ μακαρία πυκάζουσα τὰ τῆς σωφροσύνης ἀρώματα." Seager. Mss.]

Πυκνός, Densus, Spissus: cui opp. ἀραιός, μανός, Rarus, et λεπτός, Tenuis, Exilis. Πυκνόν, inquit Gorr., Densum: duobus modis dicitur: Uno, proprie, quod meatus per totum parvos obtinet, ut silex et marmor: sicut e diverso ἀραιῶν, h. e. Rarum, quod eosd. magnos habet. Altero autem, per metaph. sive abusum, de coacto dicitur s. compacto, ut et raram de laxo: hac enim ratione aquam et terram densas, aerem et ignem raros dicimus, sc. ad elementa ipsa translatis appellationibus, quæ tamen et uita sunt, et e similaribus natura partibus constant, nec ullos ejusmodi meatus sortita sunt. Hæc ille. Theophr. de folio abietis, Πυκνὸν οὕτως ὥστε

μῆθ' ὑπὸν διέναι: unde Plin. Folio pinpato densa, ut imbrem non transmittat. Aristot. Τὸ δ' ἄλλο πυκνόν ἐστὶ πᾶν, Reliqua densitas spissa, ut idem Plin. interpr. supra in Ἀπλυσίαι. Rursum Theophr. Πυκνότατα μὲν οὖν δοκεῖ πύκναι εἶναι καὶ ἔβενος. Quæ idem Plin. sic interpr. Spississima ex omni materie judicatur ebenus et buxus. Item Πυκνοί, Densi, paulum diversa signif.: ut cum dicitur Frondes densi, Frutices densi, Cohortes densæ. Et ap. Virg. Densi acie milites. Il. N. (133.) ὡς πυκνοὶ ἐφέεσσαν ἀλλήλοισι, Od. Ξ. (12.) Σταυροῦς δ' ἐκτός εἰλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. Alicubi redditur etiam Creber: quo sensu et Densus, Virg. Ictibus densis pulsare. Apud Athen. (666.) Πυκνοῖς δ' ἐβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. Item et πυκναὶ ἐκκλησίαι, Crebræ conciones, pro συχνά. Et ap. Medicos πυκνός σφυγμός, Creber et frequens pulsus: quando breve tempus est inter διαστολὴν et συστολήν: sive, ut definit Paul. Ægin., cujus media quies parvo durat tempore: cui oppositus ἀραιός, Rarus pulsus. Vide plura ap. Gorr. || Item νοῦς πυκνός, Mens prudens et varia rerum cognitione ac scientia veluti densa. Et πυκνὰ βουλευμάτα, Prudentiæ ac sapientia consilia. Item πυκνός τὰς φρένας, Prudens, Bud. Pro quo Hesiod. dicit νόον πεπυκασμένον, et alii πυκινόφρων: Hist. Eccl. 5. Ἀνὴρ πυκνός τε τὰς φρένας, καὶ ἀνδρείος τὸ φρόνημα. || Hes. πυκνὰ exp. non solum συχνὰ, συνετὰ, sed etiam παλαιὰ. || Adverbialiter autem USURPANTUR Πυκνὸν ET Πυκνὰ, pr Crebro, Aristot. Rhet. 1. Πυκνὸν ἀναπνεῖ, Crebro respirat, Aristoph. Σφ. (1110.) πυκνὸν νεύοντες εἰς τὴν γῆν, Alex. Apbr. in Probl. Oὐ πυκνὰ λουόμενοι, Qui crebro lavant. Necnon Il. Σ. (318.) Πυκνὰ μάλα στενάχων. At Od. P. (198.) πῆρην Πυκνὰ ῥωγαλέην: i. e. πυκνὰς ραγάδας ἔχουσαν, Crebras habentem fissuras. || Exp. etiam Prudenter. [" Πυκνός, Thom. M. 433. 438. Wakef. Phil. 1080. Jacobs. Anth. 6, 428. 9, 275. 294. Brunck. Aristoph. 1, 31. Villoison. ad Longum 188. ad Lucian. 2, 56. Huschk. Ep. in Prop. p. 96. Ruhn. Ep. Cr. 120. ad Mær. 55. Valck. Phæn. p. 392. 399. Hipp. p. 263. Toup. Opusc. 1, 140. 2, 95. Emendd. 2, 545. Prudens, Heyn. Hom. 5, 215. 8, 695. Ammon. 7. Bergler. ad Alciph. 278. Conf. c. συχνός, Toup. Emendd. 1, 26. 4, 437. Περὰ π., Jacobs. Anth. 12, 96. Heyn. ad Virg. 4, 228. Ed. 1. Plut. 6, 57. Hutt. Πυκνὰ, Toup. Emendd. 1, 396. Mær. 183. Abresch. Lectt. Aristæn. 155. Thom. M. 433." Schæf. Mss. Xen. Vect. 5. Προσφιλεστέραν καὶ πυκνότεραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσῃ τὴν πόλιν, i. e. ὥστε πυκνότερον ἔσθιν. Πυκνότερον, Frequentius, 3 Macc. 4, 11. Πυκνότατος, ibid. 1, 28. κραυγή.]

Πυκνογόνατος, Densus geniculis constans, Crebris distinctus geniculis et internodiis, Diosc. [* Πυκνόθερος, Tzetz. Posth. 471.] Πυκνόκομος, Qui densa coma est. ITEM Πυκνόκομος, Herbæ nomen ap. Diosc. 4, 176. cui dicit folia esse ὁμοία εὐζώμῳ, τραχέα δὲ καὶ παχέα: ceteras notas ibid. vide. Plin. quoque Pycnocomum appellat, ap. quem descriptionem ejus habes, 26, 8. [* Πυκνοπνεύματος, Hippocr. 1179. * Πυκνόπνεος, Densus habens meatus. * Πυκνόστικτος, Soph. CEd. C. 1147.] " Πυκνόφυλλος, " Densa habens folia, Frondibus densus. [" Πυκνόδους, οντος, Schol. Opp. A. 1, 170." Wakef. Mss. * Πυκνόμματος, unde * " Πυκνοματώ, Bentl. " Ep. ad Hemst. p. 111." Schæf. Mss.] Πυκνόφθαλμος, Crebros oculos s. gemmas habens, [Geop. 4, 127. 5, 8, 2. 5, 24, 2. 10, 75, 7. " Ad Mær. 275." Schæf. Mss. Πυκνόθαλμότεροι ἀμπελῶν, Theophr. C. Pl. 3, 15, 3. H. Pl. 5, 4, 2.]

Ἀπυκνος, Qui densus s. creber non est. Sunt ap. Musicos soni ἀπυκνοί, item βαρὺπυκνοί, ὀξύπυκνοί, et μεσόπυκνοί. De quibus omnibus Mart. Capella 9. Denique alii, inquit, βαρὺπυκνοί nominantur, alii μεσόπυκνοί perhibentur. Spissum vero dicitur trium sonorum compositiva quædam qualitas. Βαρὺπυκνοί autem sunt, Qui velut regiones primas spissi retinent; μεσόπυκνοί vero, Qui media possident; ὀξύπυκνοί, Qui ultima tenent; ἀπυκνοί, Qui impositionem sonorum trium: qd sunt spissi, nullo genere aut

lege junguntur. Stantes autem perseverantesque dicuntur, vel ἀπυκνοὶ vel βαρύπυκνοὶ, qui velut quandam speciem et formam sibi principalium vindicant: ideo a quibusdam Statarii nominantur, quia diversas extensiones recipere non possunt. Βαρύπυκνος, ET Ὀξύπυκνος, ITEM Μεσόπυκνος, vide in Ἀπυκνοῖς. ["Μεσόπυκνος, Euclid. 536." Wakef. Mss. * Κατάπυκνος, Hippocr. 406. "Theocr. Epigr. 1. : ἐπὶ τῇ, Maittair. Dial. 172." Schæf. Mss. Vide Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. Σύμπυκνος, Xen. Ἰππ. 10, 10. * Ὑπέρπυκνος, Gl. Prædensus. * Ὑπόπυκνος, Suffertus, Hippocr. 1028. Suet. Nerone 20.]

Πυκνῶς, Dense, Spisse. Et coquus dicitur ἐπάγειν πυκνῶς, cum densis ferculis mensas onerat, h. e. Cum multa simul apponit, et una παραθέσει alteram velut ἀπείγει. Apud Athen. (378.) Πότε δὲ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην. || Crebro, Frequenter, Sæpe, Plato de Rep. 1. Νῦν δὲ σε χρὴ πυκνότερον δεῦρο ἵεναι. [Callide, Aristoph. Θ. 438. "Mær. 183. * Τούρ. Opusc. 1, 140. Valck. Hipp. p. 263. Thom. M. 433. Heyn. Hom. 7, 493. * Πυκνότερως, Leshon. 186." Schæf. Mss. "Pseudo-Chrys. Serm. 61. T. 7. p. 422, 37." Seager. Mss.] ITIDEM Πυκνῶς pro Frequenter affertur ex Aristot. Probl. sect. 3. [quæst. 9.]

Πυκνότης, ἡ, Densitas, Spissitudo, cui opp. ἀραιότης, s. μανότης et λεπτότης. Plut. Symp. 6. Τῇ πυκνότητι στέγοντες. Aristot. Eth. 5, 1. Πυκνότης σαρκός, cui opp. μανότης σαρκός. Herodian. 7, (12, 13.) Διὰ πυκνότητα τῶν συνοικίων, Crebritate insularum, Polit. Prudentia, πυκναὶ φρένες, σύνεσις, φρόνησις, ut Suidas exp. ap. Aristoph. Ἰππ. (1132.) Οὕτω μὲν ἂν εὖ ποιῆς Εἰδοὶ πυκνότης ἐνεστ' Ἐν τῷ τρόπῳ. Schol. quoque ita accipit, subjungens tamen et hæc, εἰ συνεχεῶς καὶ περὶ πάντας οὕτω φρονόησις. [Orell. Epicuri Fr.]

Πυκνῶς, Denso, Spisso, Plut. Symp. 6, Πυκνοῦσαι τὴν ἀτύμαχον καὶ πάλιν χαλῶσαι: ut Virg. (G. 1, 418.) Densat, erant quæ rara modo, et quæ densa, relaxat. Pass. Πυκνοῦμαι, Densor, Spissor, Spissesco, Plut. Alcib. Ὁ σίδηρος ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὐθις ὑπὸ τοῦ πυρὸς πυκνοῦται, Geop. Τους μαλλοὺς πεπυκνωμένους καθ' ὅλον τὸ σῶμα, pro his Varr. Villis altis et densis toto corpore. Quod vero Plut. Demosth. (11.) dicit eum τὴν φωνὴν γυμνάσασθαι, λόγους τινὰς ἢ στίχους ἅμα τῷ πνεύματι πυκνουμένῳ προφερόμενον, Cic. ita, Summa voce versus multos uno spiritu pronuntiare consuescebat. || Item aliquis facit rem quampiam πυκνῶσας, cum sæpius eam facit, et iteratis vicibus: ut quidem nonnulli exp. ap. Aristoph. N. (702.) Πάντας τρόπους σεαντὸν Στρόβει πυκνῶσας. ["Toup. Opusc. 1, 140. ad Diod. S. 1, 205. 212. Brunck. Aristoph. 3, 203." Schæf. Mss. * "Πεπυκνωμένως, Spisse, Dense, Chrys. in Ps. 118. T. 1. p. 979, 24. Ὁ ψαλμὸς οὗτος νόμον καὶ ἐντολὰς, καὶ δικαιώματα, καὶ κρίματα, καὶ μαρτύρια π. διαγορεύει." Seager. Mss.] Πύκνωμα, τὸ, Spissamentum: alii Farctus, πλῆμα. || Frequentamentum, Bud. e Gell. (1, 11.) ap. Plat. de Rep. 7. p. 98 (= 160.) de musicis, Γελοῖως πυκνώματ' ἄττα ὀνομάζοντες, καὶ παραβάλλοντες τὰ ὅλα ὅλον ἐκ γειτόνων φωνῶν ἀσυνεχῶς. Quid vero Mart. Capella in sonis Spissum vocari scribat, vide in Ἀπυκνος. [Æsch. Suppl. 243. "Wakef. S. Cr. 3, 72. Bergler. ad Alciph. 408. 438." Schæf. Mss.] Πύκνωσις, ἡ, Densatio, Spissatio, Plut. de Def. Orac. Αἱ συγκρίσεις καὶ πυκνώσεις, Concretio ac densatio, Turn. At in acie πυκνώσις est Cum milites in acie densantur: de qua vide in I. Περὶ Τάξεως Παλαιᾶς. Item Ælian. "Ἔστι δὲ πυκνώσις, ὅταν ἐκ τῶν ἀραιωτέρων διαστημάτων ἐλάσσονα τὰ διαστήματα ποιήσας πυκνώσῃ κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, τούτεστι κατὰ μήκος καὶ κατὰ βάθος. || Accipitur etiam pro πυκνότης, Densitas, Spissitudo, Gal. ad Gl. 2. Ἡ τῶν σωμάτων πυκνώσις, Corporum densitas. Itidem et Plut. Symp. 6. Κατηγορεῖ μᾶλλον τὴν βύσιν ἢ πύκνωσιν τοῦ σώματος: 8. Ἡ γὰρ θερμότης χαλὰ καὶ διόστησι καὶ λύει τὰς πυκνώσεις, Densa relaxat, Virg. (I. c.) Πύκνωσις, inquit Gorr., Condensatio, Densitas, est Obstructio meatuum corporis, facta a refrigerantibus, astringentibus, et siccantibus. Sed et calidior aqua, ut ait Gal. 7 Meth.

med., cutim densat, eam urens et contrahens. Id quæ efficiunt, πυκνωτικά appellantur, sed largius paulo sumto nomine quo στεγνωτικά etiam continentur. ["Dio Chrys. 1, 127." Wakef. Mss.] Πυκνωτικός, Densandi vim habens: π. φάρμακα, inquit Gorr., Densantia s. Condensantia medicamenta, dicuntur ea quæ poros contrahunt; frigida sunt et aquea, non terrea, neque aerea; ut quæ στεγνωτικά propriè appellantur, Quibus vis inest vasorum oscula claudendi. Opponuntur eis τὰ ἀραιωτικά, sicut τὰ ἀναστομωτικά τοῖς στεγνωτικοῖς. Vide plura ap. Eund.

* Ἐπιπυκνῶ, Aristot. de Color. Dio Cass. 438.]

Καταπυκνῶ, Condensio. At Greg. Naz. Πλείστοιν ἐπισκόποις τὴν πατρίδα καταπυκνῶσας, Cum pluribus episcopis patriam instruxisset et replevisset, Plut. Lycurgo (27.) Κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, Urbem replebat exemplorum copia, s. referciebat: ut οἱ πυκνοὶ dicuntur Conferti. ["Damo-xenus Comicus ap. Athen. 102. Τάλαντ' ἐγώ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, Corasi, Cumulavi. Passiva vocè usus est M. Anton. 5, 9. Εἰ μὴ καταπυκνοῦται σοι τὸ ὀρθῶς πράττειν, Si tibi non cumulate, non semper, succedit omnia recte agere." Schw. Mss. Hippocr. 278. 279. "Diod. S. 1, 211. 2, 310. Bergler. ad Alciph. 412. Heyn. Hom. 8, 44. * Καταπύκνωσις, ibid. (3, 55.)" Schæf. Mss. "Nicom. Geras. Harm. p. 24." Kall. Mss. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 205. * Προσκαταπυκνῶ, Condensio, metaph. Confirmitas, Plut. 7, 912. τὴν ἐννοιαν. * Περιπυκνῶ, Nicoph. Blemm. p. 153. * Συμπυκνῶ, Tzetz. Ch. 5, 332." Boiss. Mss.]

* Πυκνάζω, Gl. Frequento, Continuo. * Ὑποπυκνάζω, q. d. Suffremento, Lucian. Lexiph. 14.]

"Πυκναίοις, παλαιοῖς, Veteribus, Vetustis, Hes."

¶ Πυκνός, ἰ. q. πυκνός, Poetis solum usitatum, Densus, Spissus, Il. Ω. (779.) μὴδ' εἰ θυμῷ Δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον, N. (145.) ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξ, Π. (212.) Ὡς δ' ὅτε τοιχὸν ἀνὴρ ἄραρῃ πυκινοῖσι λίθοισι, Densis lapidibus, i. e., Lapidum densa congerie, Lapidibus dense compositis: Ξ. 339. πυκινὰ θύραι, Spissæ fores, E spissis tabulis compactæ: σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι, et πηκταὶ, ut alibi vocat. Nisi malis πύκα ποιηταί, Affabre factæ: quo modo accipi potest et Od. H. (340.) ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος: 81. Δῦνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον: Il. T. (355.) πατὴρ ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ. At Hesiod. πυκινὸς κενθμῶνας ἔχουσι, Recessus opacos. Pro Densus, i. e. Creber, accipi potest in I. illo ex Il. Π. citato. || Prudens, Callidus, i. q. συνετός s. πινυτός, Od. (T. 353.) γρηῖς πυκινὰ φρεσὶ μὴδ' ἔχουσα: et alibi πυκινὰ φρεσὶ μῆδεα εἰδώς, i. e. σοφὰ φρεσὶ βουλευµατα εἰδώς, ut Xen. Σ. (830.) exp. Item Il. (B. 55.) πυκινὴν ἡρτύνατο βουλὴν: (Z. 187.) πυκινὸν δόλον ἄλλον ἔφαίνε. ["Jacobs. Anth. 6, 88. 155. 428. Brunck. Aristoph. 1, 31. Wakef. S. Cr. 4, 166. Timon Phil. 23. Heyn. Hom. 5, 674. 7, 241. 8, 695. 747. 754. Hymn. in Cer. 279. 414. ad Mær. 53. Pierson. Veris. 214. ad Charit. 231. Prudens, Callidus, ad Il. V. 232. Brunck. Phil. 854. Conf. c. πυκνός, Heyn. Hom. 6, 220." Schæf. Mss.] "Ποικινὸς λόγος, Suidæ δ πυκνός, in Ms. etiam "exemplari; sed scr. potius πυκινός." [Cf. Ποικιλοῦσαι.] Πυκιμῆδης ET Πυκινόφρων, Qui sapienti et prudenti consilio est, πυκινὰ φρεσὶ μῆδεα ἔχων, s. πινυτόφρων, Hes. Πυκιμῆδεος exp. συνετοῦ, ἢ ἐπιμελοῦς κατὰ τὸ ποιῆσαι. Eid. πυκινόφρων est πολυφύρων, σφύρων. [Πυκιμῆδης, Lobeck. Phryn. 671. "Hymn. in Cer. 153. Πυκινόφρων, Jacobs. Antb. 11, 107. Ruhnck. Ep. Cr. 109." Schæf. Mss.] Πυκινῶς, Dense, Spisse, ut πυκνῶς. || Crebro, Od. Υ. (84.) Ἡματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ, Ψ. (360.) ὃ μοι πυκινῶς ἀκάχηται, Il. T. (312.) Τέροντες πυκινῶς ἀκαχήμενοι. || Prudenter, Sapienter, συνετῶς, Schol. Od. A. (279.) Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἰ κε πίθηται. || Exp. præterea ἐπιμελῶς et ἀσφαλῶς. ["Heyn. Hom. 7, 674." Schæf. Mss.] ITIDEM Πυκινὰ adverbialiter accipitur pro πυκινῶς, ut πυκνὰ pro πυκνῶς, i. e. Dense, Crebro, συχνῶς, Prudenter.

"ΠΥΝΞ, Athenis erat Locus prope arcem, in quo "olim * ἐνεκκλησίᾳζον, isque κατεσκευασμένος οὐκ εἰς

“θεάτρον πολυπραγμοσύνην, sed κατὰ τὴν παλαιὰν A
 “ἀπλότητα, J. Poll.: ut et Aristoph. Schol. scribit
 “πνύκα Athenis fuisse Locum ubi olim ἐκκλησίαζον,
 “s. ubi olim ἡ ἐκκλησία συνέκρότητο, h. e. ubi olim
 “concio habebatur. Id ex ipso Aristoph. patet, qui
 “initio ‘A. dicit, νῦν οὐσης κυρίας ἐκκλησίας ‘Εωθινῆς,
 “ἐρημος ἡ πνύξ αὐτῆς. Populum vero solitum ibi
 “convenire, e Dem. discimus, ap. quem (244.) in
 “γραφῇ quadam est, ‘Εάν μὲν ἡ βουλὴ στεφανοί, ἐν
 “τῷ βουλευτηρίῳ ἀναιρεῖν· ἐάν δὲ ἡ πόλις, ἐν πνυκί ἐν
 “τῇ ἐκκλησίᾳ, nam πόλις hic pro δήμῳ positum esse,
 “ex Æschine patet, ap. quem ὁ νομοθέτης κελεύει ἐν
 “τῷ δήμῳ ἐν πνυκί τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνακρύπτειν τὸν ὑπὸ
 “τοῦ δήμου στεφανουμένον, In pnyce cum populi
 “concio est: pro quo ibid. dicit ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, et
 “μὴ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, In concione, Non extra con-
 “cionem. Itidemque ap. Aristoph. ‘Ἰπκ. (750.) al-
 “lantopola dicente, Καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ’
 “ἐκκλησίαν, ‘Ω δὴμ’, ‘ἴν’ εἰδῆς ὁπότερος νῦν ἐστὶ σοι
 “Εὐνούστερος: subjungenteque Cleone, Ναὶ ναὶ διά-
 “κρινον δῆτα, πλὴν μὴ ‘ν τῇ πνυκί: respondet popu- B
 “lus, Οὐκ ἂν καθίζοιμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ: manifeste
 “indicans se eo loco concionem habere solere;
 “ideoque addit, ‘Αλλ’ ἐς τὸ πρόσθε χρὴν παρῆν’ ἐς
 “τὴν πνύκα. Eam etiam ob rem ὁ δῆμος ab Aristoph.
 “VOCATUR Πνυκίτης, quasi πολίτης τῆς πνυκὸς, Fre-
 “quentator pnycis: ‘Ἰπκ. (42.) νῦν γὰρ ἐστὶ δεσπό-
 “της Δῆμος πνυκίτης. Sed notandum, eo loco scri-
 “ptum esse πνυκίτης, ut ap. Dem. quoque πνυκί,
 “transposito ν: non male; cum Schol. etiam Ari-
 “stoph. eam scripturam agnoscat. Is enim in ‘Ἰπκ.
 “(165.) Τούτων ἀπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει, Καὶ τῆς
 “ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῆς πνυκὸς, cum πν-
 “κὸς exposuisset ἐκκλησίας, subjungit, μετὰθεσιν
 “hic esse τῶν στοιχείων pro πνυκὸς a πνύξ. Hæcque
 “scriptura cum etymo convenit, quod idem Schol.
 “affert, sc. πνύκα nominatum fuisse eum locum ἀπὸ
 “τοῦ πνυκνῶσθαι ἐκεῖ τοὺς ἐκκλησιαζόντας, vel ἀπὸ τοῦ
 “πεπνυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις. Ad πνυκίτης vero ut
 “redeam, scribit J. Poll. τὸν τοῦ δήμου θόρυβον a
 “Comiciis πνυκίτην dici, h. e. Tumultum et stre- C
 “pitum quem populus in pnyce coiens excitat.”
 “[* Πνύξ, πνυκὸς et πνυκνός, Mær. 311. Timæi Lex.
 219. et n., Toup. Opusc. 2, 95. Brunck. Aristoph.
 1, 120. 2, 15. 3, 11. Kuster. 104. 106. 211. 221. ad
 Phot. c. 38. ad Thuc. T. 2. p. 452. Bayer. Πνυκί-
 τῆς, Brunck. Aristoph. 3, 6. Kuster. 104.” Schæf.
 Mss. Palmer. Exerc. 625. Plut. Themist. 19. τὸ ἐν
 πνυκί βῆμα. “Πνυκίτης, Dio Chrys. 1, 655.” Wakef.
 Mss.]

ΠΥΞΟΣ, ἡ, Buxus: παρὰ τὸ πέπνυκασθαι, ἡγουν
 πεπνυκνῶσθαι dicta, διὰ τὸ πνυκνὸν τοῦ ξύλου, ut Eust.
 docet, et confirmat locus Theophr. ac Plinii in Πν-
 κνὸς citatus. Prov. est, Πύξον εἰς Κύνωρον, ut Γλαῦ-
 κας ἐς Ἀθήνας, quod ibi πλείστη καὶ ἀρίστη πύξος
 ἐφύετο, Eust. [“Casaub. ad Athen. 127.” Schæf.
 Mss. Nicander Θ. 615. ‘A. 592. Schn. Ind. Theophr.
 * Πυξοβατέω, perperam pro πεξοβατέω, in Epigr.
 Antiphili 45, 6.] Πυξοειδής, Buxi speciem gerens,
 Qui buxum colore refert, buxæ colore est, [“Ca-
 saub. ad Athen. 110. Diod. S. 1, 200.” Schæf. Mss.] D
 Πυξάκανθα, Arbor alio nomine λύκιαν dicta, quod
 vide.

“Παράπυξος καὶ ἀμφικόλλος κλίνη, legitur ap. J.
 “Poll. 10, (34.) e Cratino, cui subjungit e Plat.
 “Comico, κλίνην ἀμφικόλλων πυξίνην,” [7, 159.] “ut
 “inde conjicere sit παράπυξον κλίνην esse vel eandem
 “ac τὴν πυξίνην, Buxeam, vel Buxæ assimilem.”

Πυξώδης, Buxo abundans, Buxæus, πυξοειδής. Πύ-
 ξινος, Buxæus, E buxo factus, Il. Ω. (269.) Ζηγὸν
 ἡμιόνειον Πύξινον. Et πύξινον ap. Hes. χρῶμά τι
 ἱματίου. Apud Martial. Dentes picæ buxæique, qui
 picem et buxum colore suo referunt. Item πύξινοι
 ἄνθρωποι per risum dicuntur Qui buxæo colore sunt,
 Eust. [“Ad Charit. 217. Toup. Emendd. 1, 434.
 Πύξινος, * Πυξίνεος, Jacobs. Anth. 7, 63.” Schæf.
 Mss.]

Πυξέων, ὠνος, δ, Buxetum, Locus buxo consitus,
 [Gl. Buxetum. Πυξέων, Herodianus ap. Bast. ad
 Greg. Cor. 225.]

[* Πυξέω, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 20.]

[* “Πυξοῦς, Casaub. ad Athen. 103.” Schæf. Mss.]

¶ Πυξίς, ἴδος, ἡ, Pyxis, Vasculum e buxo, teres et
 oblongum, intus cavum et in summa parte operculo
 clausum: καταχρηστικῶς autem pro simili vase, e
 qualibet materia tornato, accipitur; nam cornea
 etiam pyxis dicitur et ferrea. Athen. 11. λατρικὴ πυ-
 ξίς. Vide Κυλικίς. ¶ Item πυξίς Suida teste dicitur
 τὸ πινακίδιον: est igitur i. q. πυξίον. ¶ Hes. Πυξίδα
 exp. δίπτυχα. [“Jacobs. Anth. 8, 266. Toup. E-
 mendd. 1, 253. Wolf. Prol. Hom. 83. Subaud., Ja-
 cobs. Anth. 7, 46.” Schæf. Mss. “Liber, Montf.
 Pal. 25.” Kall. Mss.] Πυξίδιον, Parva pyxis. Et
 Parva tabella, πινακίδιον. Vide Πυξίον.

¶ Πυξίον, τὸ, Tabella scriptoria: inde nominata,
 quod antiquitus e buxo fieri solerent, ut sit Pugilla-
 res buxei, Tabellæ buxæ. Itidem Eust. scribit πυ-
 ξίον dici τὸ βιβλίον, διὰ τὸ πυξίναις σανίσι χρῆσθαι
 τοὺς ἀρχαίους eis γραφὴν: quod idem et de πυξίς tra-
 dit: subjungens, suo quoque tempore quibusdam in
 usu fuisse ξύλινα βιβλίδρια. J. Poll. 4, 2. Πυξίον,
 καὶ πυξίδιον παρ’ Ἀριστοφάνει: quibus synonyma
 ibid. δέλτος et δελτίον: item ex Hom. πινάκι πυκνῷ,
 et ex Herod. δελτίον δίπτυχον. Ejusd. signif. SUNT
 Πιττάκιον, ET Πιτυκτίον, AC Πιτυκίον: ITEM Πυκτίς,
 ET Πυκτίον, et πυξίς ac πυξίδιον paulo ante. Utitur
 Schol. Dem. Cum enim orator dixisset (707.) ‘Α-
 ναγράφας εἰς λεύκωμα, subjungit ipse, ὥσπερ ἐν πυξίῳ,
 In tabella. At καταχρηστικῶς Exod. 24, (12.) Πυξία
 λίθινα pro πλάκες λίθιναι, Tabulæ lapideæ, s. Cru-
 stæ marmoreæ. Item πυξίον, Tabula pictoris dici-
 tur, ut πινάξ. [Anecd. Bekkeri 113. “Liber, Montf.
 Pal. 25. 58. 304. Tabula, Athan. 1, 758. Πυξία τοῦ
 νόμου.” Kall. Mss.]

[* “Πυξίονυξ, Diosc. Notba 451.” Boiss. Mss.]

ΠΤΥΩ, ὕσω, Spuo, Expuo, Excreo, Xen. K. Π. 8,
 (1, 14.) Μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυτιόμενοι. Item cum
 accus., Il. Ψ. 679. Αἶμα παχὺ πτύοντα. Dicitur et
 de mari in Epigr. itidem pro Expuo vel Eructo, ἐρεν-
 γομαι. Item Πτύσας προσώπῳ, Soph. (Ant. 1231.)
 p. 264. meæ Ed. pro προσπτύσας τῷ πατρὶ, Inspuens
 in faciem patris: (653.) p. 241. Ἀλλὰ πτύσας ὥς τε
 δυσμενῇ, μέθες τὴν παῖδα, pro ἐν οὐδενὶ λόγῳ θέμενος,
 καταφρονήσας. Sic etiam Lat. Despuere habet Con-
 temtus signif. Quo pertinent hæc Tibull. 1, 2. de
 sene amante, Hunc puer, hunc juvenis turba circum-
 stetit arcta, Despuat in molles et sibi quisque cinus:
 ut ap. Theocr. 20, (11.) mulier amatorem deridens,
 et eum prorsus a se sperni ostendens, post multa
 verba tris eis ἐὼν ἐπτυσσε κόλπον. Vide et Ἀποπτύω.
 [“Jacobs. Anim. 293. Anth. 6, 138. 412. 7, 147. 8,
 171. 9, 153. Græfe ad Meleagr. p. 140. ad Lucian. 1,
 414. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409. Bergler, ad
 Alciph. 41. Toup. Opusc. 1, 152. 451. Wakef. S.
 Cr. 1, 54.: ὑπὸ κόλπον, Toup. in Schol. Theocr. 215.
 221. Πρὶν πτύσαι, T. H. ad Plutum p. 253.” Schæf.
 Mss. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Schæf. ad Longum
 p. 386. Erf. ad Soph. Ant. 645. Theocr. 24, 19.
 Apoll. Rh. 2, 570. 4, 925. Opp. ‘A. 5, 596. Πτύσο-
 μαι, Hippocr. 607, 46. Υ in præf. et imperf. est
 longum, in fut. et temp. inde deriv. est breve.]
 Πτύσμα, τὸ, Sputum, Id quod excreatu ejicitur, i. e.
 Excrementum tussiendo vacuatum, superfluum sc.
 molestumque humorem thoraci, pulmonibus, hæperæ
 arteriæ, gutturi aut alii instrumento spirationis insi-
 dentem natura propellente, ut inter alia Gorr. tradit.
 Qui etiam e Gal. addit, quod optime concocti sputi
 notas gerit, πτύελον nominari: quod vero sanguine
 aut atra bile respersum mistumve fuerit, aut spumo-
 sum, aut aliter vitiosum, πτύσμα potius vocari. J. Poll.
 sine discrimine, 2. Τὸ ἀπορρέειν τοῦ στόματος, πτύσμα
 καὶ πτύελον, καὶ στέλος καὶ σιάλος. Hippocr. Epidem.
 6. πτύσματα ἀνθραξ, i. e. πτύσματα ἐρυθρὰ καὶ ὑφαιμα,
 ut Gal. in Lex. suo exp. [Polyb. 8, 14, 5. * Πτυσμός,
 Hippocr. 1216.] Πτύσις, Excreatio, Expuitio, Plin.
 Et πτύσις αἵματος, s. αἱμορραγίη, ἣν στάγδην καὶ ἀδρόαν
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ ἀπὸ τοῦ στόματος ἐρ τὸ αἷμα. Affe-
 de Notis Acut. Morb. 2, 2. ubi vide quomodo discer-
 nat ab ἀναγωγῇ et ἐμπνυσίς. [* Πτυστός, unde *A-

πνύσας, Hippocr. 177. 493. * Αἱματόπνυστος, Pisid. 422. * Μακρόπνυστος s. * Μακροπνύστης, Schol. ad Lucian. Apolog. de Merc. Cond. c. 6.]

Πτύελον, sive Πτύαλον, τὸ, Sputum, i. q. πτύσμα: quamvis nonnulli discrimen inter ea statuunt. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Affertur et pro Spuma maris. || Πτύελον Hes. exp. non solum πτύσμα, sed etiam σκεῦος ἐπιτήδειον πρὸς λουτρόν: quod πτύελος potius nominari solet. ["Πτύελον, Sputum, Athen. 1. p. 52. Πτύαλον, Πτύαλον, Thom. M. 862. * Πτύελος, 792. 862." Schæf. Mss. Ælian. V. H. 13, 3. "Hes. v. Σίαλος. * Πτυελώδης, Saliva abundans, Diogen. Prov. 8, 71. Suid. 3, 701." Wakef. Mss. "Apostol. Adag. 21, 4." Boiss. Mss. * Πτυαλώδης, Hippocr. 213.] UNDE Πτυαλισμός, sive Πτυελισμός, Scretus, Excretio. Ex Hippocr. de Vict. Rat. in Morb. acut. Vel potius Sputatio, Crebra exspuitio. NAM Πτυελίζειν, teste Gorr., ap. Hippocr. Prorrh. non aliud significat quam Frequenter spuerere, Os assidue sputo plenum habere. [* Πτυαλίζω, Hippocr. 208. * Ἀποπτευελίζω, unde * "Ἀποπτεύε- λισμα, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 119. Combef." Boiss. Mss.]

Πτύας, ἄδος, ἡ, Sputatrix, Plaut. Minime sputator, scretator sum. Est Aspidis species quædam. Nam Gal., teste Paulo Ægin. 5, 19., tria aspidis genera commemorat, τὴν χειροαίαν, τὴν χελιδονίαν, et τὴν περὶ αἶαν, ἥτις καὶ ὀλεθριώτερα πασῶν ἐστίν· ἐπανατείναντα γὰρ τὸν τράχηλον, καὶ συμμετρησαμένη τῷ διαστήματι τὸ μήκος, εὐστόχως ἐμπνύει τοῖς σώμασι τὸν ἰόν. [Schneid. ad Ælian. H. A. 6, 38. Porph. de Abst. 3. p. 269. Ed. Lugd.]

Ἀναπτύω, Expuo, Expuendo ejicio, Ejicio quasi expuendo. Proprie Sursum spuo. Apoll. Rh. 2, (570.) παγγλάζοντος ἀνέπτυνε κύματος ἄχνην, ubi Latine itidem Expuebat dici posset. || Despuo, Conspuo: eo sensu quo dixit Poëta quidam, Mores alicujus despuere, pro Contemnere. Conspuo autem, ea signif. qua dixit Paulus, Consputus atque derisus. Gal. Ὅ τας Ἡρακλίου ἀναπτύνω * διατομάς. Potest ἀναπτύνω exponi etiam Respuens. ["Ruhnk. Ep. Cr. 149. Toup. Opusc. 1, 336. Brunck. Apoll. Rh. 77." Schæf. Mss. * Ἀνάπτυνσις, Gal. de Simpl. Poet. 4. T. 2. p. 51, 45. Bas.: Alex. Trall. 7, 286. * Ἐξαναπτύω, Theod. Prodr. 161." Elberling. Mss.]

Ἀποπτύω, Spuo, Expuo: pro simpl. πτύω, Xen. K. Π. 1, (2, 16.) Αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἐστὶ καὶ νῦν ἐστὶ Πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύνειν καὶ τὸ ἀπομύνεσθαι, ubi notandum absolute poni et sine adjunctione. Sic et Epigr. ἐκ δὲ βαθὺν τρις κόλπον ἀπέπτυνεν, pro ἔπτυνεν: ut Theocr. τρις εἰς ἑὸν ἔπτυνε κόλπον. Frequentius accus. adjunctum habet pro Expuo, Spuendo expello, (Ap. 1, 2, 54.) Τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύνουσιν. Jungitur autem et cum aliis accus., pro Emitto ex ore tanquam expuendo, Emitto s. Reddo tanquam sputum, Il. Δ. (426.) ἀποπτύνει δ' ἄλως ἄχνην, Ψ. (781.) Ὄρθον ἀποπτύνω. Nonnus, ἀπέπτυνεν ἄφρον ὀδόντων. Sic et passiva voce usus est Gal. Εἰ δ' αὐτόματος ἀποπτύοιτο μῶτος, ἀτρέμα πιέζειν τῷ δακτύλῳ. Lucr. itidem Expuere ex animo rationem dixit, pro Expellere s. Ejicere tanquam spuendo. || Respuo, i. e. Aspernor, Aversor, Hesiod. Ἔργ. (2, 344.) Οὐ γὰρ τοι γε κλύουσιν, ἀποπτύνουσι δὲ τ' ἄρας, Non enim audiunt, sed preces aspernantur, aversantur, abominantur, despuantur. Sic quidam putant ἀπέπτυνσα esse abominantis, in Eur. Hipp. (614.) Ἀπέπτυσ' οὐδεὶς ἄδικός ἐστι μοι φίλος. Usurpatur ab Eod. in responsione itidem, Hec. (1265.) ibi enim cum Polymestor dixisset, Καὶ σὴν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασσάνδραν θανεῖν, respondet Hecuba, Ἀπέπτυσ' αὐτῷ ταῦτά σοι δίδωμι ἔχειν, Schol. καταφρονῶ τῶν σῶν μαντευμάτων. ["Valck. Hipp. p. 232. Diatr. 140. ad Lucian. 1, 465. Abresch. Æsch. 2, 45. Jacobs. Anth. 6, 138. 7, 148. 11, 144. 12, 25. Phantias 6. Villos. ad Long. 216. Brunck. Soph. 3, 500. Heyn. Hom. 4, 703. Markl. Suppl. 1032. ad Charit. 562. Wakef. Herc. F. 561. Eum. 303. Respuo, Aversor, Toup. Opusc. 1, 450. Jacobs. Spec. 17. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409. Ruhnk. Ep. Cr. 149. Bergler. ad Alciph. 41." Schæf. Mss. * Ἀπαπτυστέος, Respuendus, Clem. Alex. 140.

659 (= 163, 785.) Kall. Mss. * "Ἀπόπνυσμα, Heyn. Hom. 5, 111." Schæf. Mss. Hes. v. Βρήγμα, leg. Βήγμα. "Moschop. π. Σχ. 198." Boiss. Mss. * Ἀποπνυσμός, perperam pro ποπνυσμός, Dionys. H. de C. VV. p. 156. Schæf., quem vide.] Ἀπόπνυστος, ὁ, ἡ, Aspernandus, Aversandus, Detestandus, Abominandus, q. d. Despuendus. Sic dicitur ut κατάπνυστος: usurpaturque cum ab aliis, tum a Basil. Proprie autem sonat potius Aspernabilis et Despuibilis, si fas esset ita loqui, quam Aspernandus et Despuendus: ἀπόπνυστον ab Hes. exp. ἀπόβλητον, ἐκβλητον, κατάπνυστον. Nam in vulgatis Edd. perperam legitur ἀπόπνυστον pro ἀπόπνυστον, et κατάπνυστον pro κατάπνυστον. ["Opp. K. 1, 255." Wakef. Mss.] Ἀποπνυστήρ, ἦρος, ὁ, Aspernator, Contemtor, Qui aversatur, ad verbum Desputor, Opp. A. 2, (11.) ἄρε πῶλον ἀποπνυστήρα χαλινῶν. ["Const. Manass. Chron. p. 125." Boiss. Mss. "Ad Mær. 34." Schæf. Mss. Cf. Διαπνυστήρ. * Ἐξαποπτύω, Tzetz. Ch. 6. p. 98.]

Διάπνυστος, Ventilatus et sparsus: ut accipiunt ap. Soranum Vita Hippocr. Τῆς δόξης αὐτοῦ μέχρι Περσῶν διαπύστων γενομένης. Sed suspecta hæc vox est, et puto scr. esse διάπνυστος. Alioqui διάπνυστος est Despuendus, Despu dignus, ut κατάπνυστος, a VERBO Διαπύω, i. q. καταπτύω, Despuo, et metaphorice Contemno, Fastidio. Dem. (313.) Σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ καὶ διαπύων τοὺς ἄλλους, Chrys. Μέλλει διαπύεσθαι. ["Jacobs. Anim. 294. Philostr. 266. Boiss., Bergler. ad Alciph. 105. T. H. ad Lucian. Dial. p. 49." Schæf. Mss. Philostr. Icon. 2, 5. τὸν χαλινόν. Cum gen., i. q. καταπτύω, Ælian. H. A. 4, 22. "Planud. Ovid. Met. 2, 597." Boiss. Mss. * Διαπνυστήρ, Greg. Naz. Carm. 10, 105. χαλινῶν ἵππος. Cf. Ἀναπνυστήρ.]

Εἰσπτύω, Inspuo, Spuo in, cum præp. εἰς: ut, Εἰσέπτυνε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐκπτύω, Expuo, Od. E. (322.) στόματος δ' ἐξέπτυνσεν ἄλμην Πικρὴν. Exp. etiam Respuo, Abhorreo; sed sine exemplo. ["Bergler. ad Alciph. 150. Jacobs. Anth. 6, 84. 11, 144. De mari, Valck. Adoniaz. p. 409." Schæf. Mss. * Ἐκπνυσμα, Sib. Orac. 8. p. 735. Cf. Lactant. 4, 18, 15. et Struvii Fragm. Sibyll. p. 42. 43. * "Ἐκπνυσμα, Sputum, Andr. Cr. 94." Kall. Mss. * Ἐκπνυσσις, Alex. Trall. 7. p. 97. * "Ἐκπνυστος, ad Charit. 316." Schæf. Mss. * Συνεκπτύω, Theod. Prodr. Ep. p. 74.]

Ἐμπτύω, Inspuo, Marc. (14, 65.) Ἡρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, Plaut. Insputare alicui, aliquem. Vide et Πτύας. Item, Ἐνέπτυνεν εἰς τὸ πρόσωπον, Plut. (6, 715.) ut ap. Athen. 8. Ἐνέπτυνεν εἰς αὐτήν. Pass. Ἐμπνυσθῆσομαι, Insputabor, Conspuar. Phrynich. annotat, nou dicendum esse ἐμπνύει μου, sed καταπτύει μου. ["Phryn. Ecl. 6. ad Lucian. 1, 414. Thom. M. 507." Schæf. Mss.] Poëtice autem pro Ἐμπτύω DICITUR Ἐνιπτύω, Inspuo, Insputo. Ἐμπνυσμα, Sputum, s. potius Quod alicui inspuitur, [LXX. Isai. 50, 6. "Cyrill. Hier. 128. Andr. Cr. 63. * Ἐμπνυσμός, 311." Kall. Mss.] AT Ἐμπνυσσις numeratur inter αἵματος φορὰς τὰς διὰ στόματος, ap. Aret. de Not. Morb. Acut. 2, 2.

Ἐπιπτύω, Inspuo, Insputo, i. q. ἐμπτύω, ["Valck. Callim. 296. (1, 526.) ad Röv. p. xxviii. Jacobs. Anth. 10, 112." Schæf. Mss.] Ἐπίπτυστος, Insputandus, Dignus qui insputetur, cui insputetur, κατάπνυστος et ἀπόπνυστος.

Κατάπνυστος, Despuo, i. e. vel Despicio, Contemtim aversor, ut ap. Catull. Preces alicujus despuere, abominor, ut Pers. Despuat in mores, Lucian. Κατάπνυστος τῆς φιλοσοφίας, Despuo philosophiam, Demosth. (295.) Τίς οὐχὶ κατέπτυνσεν ἂν σου; Quis non in te despuerit, te execrando? Sic et ap. Æschin. κατάπνυσσον, In te despuo, Te execror. ["Plut. Mor. 1, 13. Phryn. Ecl. 6. (Lobeck. 17.) T. H. ad Lucian. Dial. 49. ad 1, 415. Thom. M. 507." Schæf. Mss. * Κατάπνυσμα, Gl. Putacilla.] Κατάπνυστος, ὁ, ἡ, Despuendus, Abominandus, Execrandus, Dem. pro Cor. (236.) Μισθοῦται τὸν κατάπνυστον τουτονί. In eadem Or. Πρὸς γε τοῦτον αὐτὸν κατάπνυστον. Idem pro Despuendus et Despiciabilis usus est in

Or. c. Mid. 233(=559.) et pro Spurcissimus, 237 (=570.) Nam omnia spurca et detestanda, necnon et aspernanda, despuere solemus. Apud Anacr. legitur et καταπτύσσειν, J. Poll. [2, 103. "Wakef. S. Cr. 3, 88. Valck. Callim. 147." Schæf. Mss. Eur. Tro. 1024. * "Καταπτύσσειν, Clem. Alex. 458." Kall. Mss.]

[* Παραπτύω, Despuo, Philostr. V. A. 4, 10. ἀφρόν, de cane. "Niceph. Call. Or. in S. Magd. p. 47." Boiss. Mss. "Wyttenb. Ep. Cr. p. 40." Schæf. Mss.]

[* Περιπτύω, Aristæn. Ep. 1, 21. cf. T. H. ad Lucian. D. M. 20, 2." Boiss. Mss. Simpl. ad Epict. "Ad Charit. 316." Schæf. Mss.]

[* Προπτύω, Ante me spuo, LXX. 2 Macc. 6, 20.]

Προσπτύω, Aspueo, Inspueo in aliquem, Insputo, Conspuo, Despuo: "Ο δὲ ἀναχρεμψάμενος προσέπτυνσε τῇ ὄψει. Et alibi, Τοῦτον δὲ τὴν γλῶτταν ἀποτραγόντα προσπτύσαι. Hæc Bud.: qui et h. l. subjungit, ex Hippiatricia, ut puto, "Ἄλας νῆστις ὦν διαμασησάμενος πρόσπτυσσον τὸν ὀφθαλμόν: ut et Plin. 31, 9. itidem de sale, Oculis jumentorum inspuitur. Item προσπτύει alicui rei, qui eam despuat et contemtim rejicit: ut Epicurus ap. Athen. Προσπτύω τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ. [Plut. 8, 360. 10, 476. "Ad Lucian. 1, 414. T. H. ad Dial. p. 48. Valck. ad Röv. p. xxvii. Bergler. ad Alciph. 41. Abresch. Leett. Aristæn. 316." Schæf. Mss. Diog. L. 2, 67. * Πρόσπτυστος, Dignus qui inspuiatur, Plut. 8, 235.]

"Πυτίω, derivatum a πτύω, abjecto τ, Lex. meum vet. et Etym. A Suida exp. πταίω, in "Ms. etiam Cod.; sed non dubito quin perperam id scriptum sit pro πτύω, Spuo. Verum signif. potius Sputo, Crebro spuo." [Pytisso, s. Pytiso, Terent. Heaut. 3, 1, 48. Pytizando quid vini absumsit? "Jacobs. Anth. 7, 264. Brunck. Aristoph. 1, 21. (A. 205.)" Schæf. Mss. Salmas. ad Spart. 150.] "Πύτισμα, τὸ, Sputum, πτύσμα," [Pytisma, Juvenal. 11, 173. Vitruv. 7, 4, 5. * Ἀναπυτίω, Hero Spirit. 1. p. 181.] "Ἀναπυτίω, Respuo, s. Spuendo ejicio, eructo, Aristot. H. A. 4, (3.) Ἀποπυτίζει τὴν θάλασσαν, Respuat marinam." [Hippocr. 1217. Aristoph. A. 205. Εὐχρων γε θαῖμα κάποπυτίζει καλῶς, Profuit, sed leg. unico τ, ut Brunck. annotavit. * Διαπυτίω, Expuo, Passim expuo, Archedicus Comicus ap. Athen. 294. Διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί." Schw. Mss. "Fundo, Clem. Alex. 154. τὸν ἀκρατον, Merum, ("Ὡς περ τοὺς ἀμφορεῖς διαπυτίζοντας ἄλλήλοις τὸν ἀκρατον φιλοτησίας ὀνόματι.") Kall. Mss. * Ἐκπυτίω, Hero l. c. * Καταπυτίω, 206. Vide Schn. Lex. v. Πυτίω. Scribitur etiam, sed male, * Πιτύω, unde * Ἀναπιτύω, cujus verbale * Ἀναπιτυσμός, Mathem. Vett. p. 247. * Ἐκπιτύω, ibid. ἐκπιτυσθήσεται, i. q. ἐκρυθήσεται. * Ἐκπιτυσμός, Hero Spirit. 1. p. 181. * Πιτύω, Schn. Lex. * "Πιτίω, Pitisso, Tzetz. Ch. 1, 6. 31." Elberling. Mss.] "Ἐκπιτίω, Pitissando exhaurio, Alexis ap. Athen. (124.) Καὶ τὸν μὲν ἄζυν οἶνον ἐκπιτίζομεν, "Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν:" [ἐκπιτίζομεν Schw. Ἐκπιτίζει, Gl. Exugit: ἐκπιτίζει Vulc. * Πύσσω, Hippocr. de Morbis p. 460. Ὑγραίνεται καὶ πτύσεται ὁ πνεύμων: leg. * πιτύσεται s. πιπίσεται." Schn. Lex.]

"Φθύω, Susurrum edo, sicut et ἐπιφθύω. Exp. "et Spuo." "Ἐπιφθύω, Inspuo veneficarum more, "s. potius Inspuo venefice, si ita loqui liceat, "Theocr. 2, (62.) Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος "ὅστέα πάσσω, ubi tamen aliter Schol. * ἐπιψιθυρί- "ζουσα, et ἡσύχως ἐπάδουσα. Legimus ap. Eund. 7, (127.) "Ἄρις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. "Ubi melius exp. videtur idem Schol., et priori illi "expositioni assentiri: quæ ex Eust. petita est: " [ad Od. A. p. 1392, 42=22, 9. Od. A. p. 1482, 43 =149, 16.] "Convenit autem et cum hoc Tibulli "versu (1, 2, 53.) Ter cane, ter dictis despuere car- "minibus." [Schn. Lex. suspicatur olim scriptum fuisse * ἐπιψύττωσαι, a ψύττω, Dor. pro πτύω. "Valck. ad Röv. p. xxviii." Schæf. Mss.]

"Ψυτίον, Hes. esse dicit πτύελον, Sputum; affe-

A "rens et VERB. Ψύττει pro πτύει, Spuit. A sono "hæc facta arbitrantur."

"ΠITYON, τὸ, Ventilabrum, Pala lignea, quæ semi- "na ex acervo sumentes ab una areæ extremitate in "alteram contra ventum jactant, ut ista ventilatione "a pulvere et aeribus purgantur: Λίκνον autem, "Vannus. Il. N. (588.) Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέας πτυόφιν "μεγάλῃν κατ' ἁλώῃν Θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροο "ἢ ἐρέβινθοι Πινυῖ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λιμνητῆρος ἐρωῇ. "Xen. Τὸ πτύον τοὺς ἀθήρας διαλέγει, Aristas a fru- "mento secernit. Nota vero πτυόφι illud in Hom. "loco paragogicis positum pro πτύω, ut ποντόφι pro "πόντον." ["Phryn. Ecl. 141. Jacobs. Anth. 9, 39. Wakef. S. Cr. 5, 4. Brunck. Soph. 3, 527. Heyn. Hom. 6, 473. Toup. Opusc. 1, 197." Schæf. Mss. Theocr. 7, 156. Modus frumentarius, unde * Δίπτυν, τὸ, Dimidium medimni, ap. Cyprios, Hes. * Πινά- "ριον, Herodian. Epimer. 117." Boiss. Mss. * Δια- "πυτίω, Phav. v. Λικμῶ, Schneidero susp. * Πτέον, Attice, Eust. Il. E. p. 925. "Brunck. Soph. 3, 527." Schæf. Mss. Phot. Πτέον διὰ τοῦ ἐ λέγουσιν, οὐ πτύον.]

ΠΥΓΗ, ἡ, Nates, Clunes; Pyga, ut Horat. etiam vocat. Athen. (582.) ἐσχάται Πυγὴν πάννυ καλὴν, ubi etiam πυγὴν αἰτεῖν, παρέχειν, de nefando coitu. Item Prov. Ἐκ κενῶς πυγὴν ὄραν, de quo ap. Suidam. Hes. exp. κάθισμα, alii ἔδρα: quæ pars et γλουτοὶ vocatur, κ. e. Clunes. ["Markl. Suppl. p. 263. Act. Traj. 1, 247. Toup. Opusc. 2, 70. ad Charit. 295. Conf. c. πυγμή, Brunck. Aristoph. 3, 17.: cum ἔδρα, ad Lucian. 2, 89. Ἀλλεσθαι πρὸς πυγὴν, Brunck. Aristoph. 1, 10. (A. 82.) Kuster. 237." Schæf. Mss. Antyllus Oribasii p. 121. Matth., Eust. Il. B. p. 310. ἀγροῦ, cf. Interpp. ad Hes. v. * Ἀγροπήγη.] ITEM ET ΠΥΞ pro πυγῇ. Bud. ex Aristot. Physiogn. "Ὅσοι δὲ πύγα μὲν ὀξείαν, ὁστώδη δὲ ἔχουσιν, εὐρω- "στοι.

Πυγολαμπὰς, Cicindela, Insecti genus, cujus clunes s. nates noctu lucent: alio nomine λαμπουρί- "s. λαμπυρίσ nominatur, ut suo loco docui. Aristot. H. A. 5, 19. Alii scribunt πυγολαμπίς. [Cf. Πυρο- "λαμπίς.] Πυγοσκελὶς, ζωὸν τι, καὶ ὁ βραχίς, Hes. Apud quem ET Πυγόριζαι dicuntur τινὲς τῶν ρι- "ζῶν. Πυγοστόλος, ὁ, ἡ, Qui clunes ornat: ut lenones et lenæ quæ cinædis καλὰς πυγὰς prostitutebant, Suidæ προαγωγὸς, * μαχλίστρα. Hesiod. Ἔργ. (1, 371.) Μηδὲ γυνὴ σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάω, Αἰ- "μύλα κωτίλλουσα, ubi Schol. exp. non solum ἡ κοσμοῦ- "σα τὰ περὶ τὴν πυγὴν καὶ ἔδραν μέρη * Ζωναρίος, ve- "rum etiam ἡ στολίζουσα τοὺς πυγόντας καὶ πήχεις καὶ τὰς χεῖρας περιβραχιονίοις καὶ δακτυλίοις. Sed hæc posterior expositio parum consentanea est. Si enim a πυγῶν derivatum esset, corripienda foret prima syllaba, et dicendum πυγονοστόλος. Præterea ho- "mines libidinosos non tam facile decipiunt brachialia et annuli quam αἱ καλαὶ καὶ εὐστολοὶ πύγαί. ["Toup. Opusc. 1, 522." Schæf. Mss.]

Πύγαργος, Cujus nates albidæ sunt, Albas clunes habens: e quo a quibusdam intelligitur Mollis, effe- "minatus. Ita vocatur etiam Aquilæ genus quoddam, παρὰ τὸ ἔχειν πυγὴν ἀργὴν καὶ λευκὴν, ut Suid. tra- "dit: item et Plin. 10, 3. Secundi generis pygargus, in oppidis mansitat et in campis, albicante caudæ. Meminit et Aristot. H. A. 9, 32. Gaza Albicillam nominari Latine posse scribit: νεβροφόρον, quogue ab eod. Aristot. vocari tradunt, quod Himulariam Gaza interpr. Pygargi sunt et Feræ quædam, e ca- "prearum genere, ap. Plin. 8, 53. ["Heyn. Hom. 8, 660. 661." Schæf. Mss.]

Ἀντίπυγος, Oppositas s. Obversas nates habens: ut ἀντίπυγος ὀχεύεται, Coit obversis s. aversis cluni- "bus. Alii, Aversus coit. Sic ἀντίπυγοι συμπλέκον- "ται: quod et πυγῆδόν συμπλέκεσθαι dicitur. [Ari- "stot. H. A. 5, 2. "Abresch. Æsch. 2, 99." Schæf. Mss.] Ἀπυγος, Nates non habens, Perexiles nates habens. Hes. ἀπυγοὶ exp. οἱ λεῖοι τὰς πυγὰς, anno- "tans scommatice in Athenienses dictum fuisse. Vide Λισπόπυγος. [Simonides Fr. 230, 76. "Mær. 245. et n., ad Timæi Lex. 176. Antip. Thes. 4." Schæf.]

Mss.] *Εὐπυγος*, Bonas s. Pulcras nates habens, J. Poll. *Εὐπυγία*, ἡ, Pulcræ clunes, Horat. s. Tumidæ et pingues clunes: quibus ap. Eund. opponuntur *Αριδæ* clunes. Legitur in Comici cuiusdam [Alexidis] versibus ap. Athen. 13. [p. 568. et ap. Clem. Alex. 256=94.]

Καλλίπυγος, Pulcras nates habens, Cui pulcræ sunt clunes, ὁ καλὴν πυγὴν ἔχων, ut Comicus quidam ap. Athen. 13. loquitur, ut *καλλίπυγος ἵππος*. Item *καλλίπυγος Ἀφροδίτη*, cui fanum statuere duxæ sorores, quæ *καλλιπυγίας* περὶ inter se certabant, iudicium ferente adolescente quodam, ut prolixè refert Athen. l. 12. fin., ubi inter alia dicit, *Φιλονεικήσασαί ποτε πρὸς ἑαυτὰς, προελθοῦσαι ἐπὶ τὴν λεωφόρον, διεκρίνοντο ποτέρα εἶη καλλιπυγοτέρα*. Et mox, *ὑπὸ τῶν πολιτῶν καλλίπυγοι ἐκαλοῦντο*. Et mox, *Καλλιπύγων Ζεῦγος ἐν Συρακούσαις*. Et, *Ἰδρύσαντο Ἀφροδίτης ἱερὸν, καλέσασαί Καλλίπυγον τὴν θεόν*. Initio autem, *Καλλιπύγῳ Ἀφροδίτης ἱερὸν ἰδρύσασθαι*. Unde emenda locum ap. Clem. Alex. Str. *Ἐταίρα δὲ Ἀθηναῖοι, καὶ Καλλιπύγῳ θύουσι Συρακούσιοι*: nam hic mendose SCRIPTUM *Καλλιπύργῳ*. ["Ad Charit. 208. Valck. Phœn. p. 116. Toup. Opusc. 2, 70. Emendd. 2, 506. Bergler. ad Alciph. 188. Jacobs. Anim. 159." Schæf. Mss.]

Κατάπυγος, Cinædus. Unde ap. Hes. *Κατάπυγος, εἰς αἰδοῦν, ἢ ἀσελοῦς*. Et Prov. ap. Athen. (281.) *Κατάπυγοτέραν τ' ἀλφιστᾶν*: nam ἀλφιστῶν piscium tradunt τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἐπόμενον φαίνεσθαι: unde etiam ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, veteres quidam ita vocarunt τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς, ut Athen. ibid. tradit et Suidas, in *Κατάπυγων*, de quo paulo post. ["Heyn. ad Apollod. 1140. Casaub. Athen. 1, 4. Brunck. Aristoph. 1, 13. (A. 137.) ubi de *Παγκατάπυγος." Schæf. Mss.] Ejusd. signif. EST *Καταπυγῆς*, Cinædus, Pronus ad obscenas libidines, ὁ καταφερὴς, Hes. Eod. Hes. teste *καταπυγῆς* dicitur etiam ὁ μέσος δάκτυλος. Synonymum ET *Καταπύγων*, significans itidem Cinædus, Aristoph. N. (909.) *Καταπύγων εἰ κἀναίσχυντος*: (529.) *Χὼ σώφρων τε χὼ καταπύγων*. Et *Ἰπ.* (639.) *Ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνὴρ*, ubi Schol. *εὐρύπρωκτος*: Σφ. (687.) *εἰσελθὼν μεϊράκιον σοι κατάπυγον*, ubi Schol. *πεπορνευμένον*. Tales ap. Latinos Pueri meritorii, Catamiti, Drauci, qui sc. obscena patiuntur. Sed hoc *κατάπυγον* referendum potius fuerit ad præcedens *κατάπυγος*. Suid. *καταπύγων* exp. *λάγνος*, dicens et ipse metaph. esse ab eo piscium genere, qui ἀλφιστᾶι nominantur, quoniam sc. ii sibi ἔπονται κατὰ τὴν οὐρὰν: quam rationem sequendo, *καταπύγων* s. *κατάπυγος* aut *καταπυγῆς* dicetur Is potius, qui obscenum opus patrat, quam qui patitur. Attici vero *καταπύγωνα* vocant etiam τὸν μέσον τῆς χειρὸς δάκτυλον, teste J. Poll. 2. Hes. *καταπυγῇ* nominari scribit. ["Ad Mær. 250. Gen. *καταπύγονος*, Aristoph. A. 79." Schæf. Mss. *Καταπύγωνα*, Alciph. 3, 45. Lucian. 2, 334. Apud Phot. *Καταπύγων, ὄνος*. *Καταπύγων, ὠνος, ὄνος*, Lobeck. Phryn. 195. * *Λακαταπύγων*, Aristoph. A. 664. * *Λακαταπύγων, ὁ ἄγαν καταπύγων*, Phot. v. * *Λακατάρατοι*.] *Καταπυγούνη*, de Opere obsceno dictum, Aristoph. N. (1023.) *Τῆς Ἀντιμάχου Καταπυγούνης ἀναπλήσει*, ubi Schol. annotat hunc Antimachum *κωμωδεῖσθαι ὡς κίναιδον καὶ θηλυμανῆ*. Alii exp. Flagitium libidinis abominandum, Fœda voluptas: Hes. autem *ἡδονὴ μεγάλη*. Legitur et ap. Plut. Pericle (24.) in versu quodam Cratini, [*καὶ καταπυγούνην παλλακὴν κυνωπίδα*, quod est ἀπὸ τοῦ * *Καταπυγούνος*. "Καταπυγούνη, Aristoph. Fr. 228." Schæf. Mss. Lucian. 2, 750. Cratinus Æliani H. A. 12, 10. *Καταπυγούνην μῦθος*.] *Καταπυγέω*, Obscenum opus patro. Unde partic. *Καταπυγῶν*, quod Suidas exp. * *κατασελγαίνων*. Apud eund. Suid. LEGITUR ET *Καταπυγνέστερον*, μαλακώτερον, πορνωκώτερον, cum hoc exemplo, (ex Aristoph. A. 776.) *ὁκέτι δόξει Ὀργεον οὐδ' ὀτιοῦν καταπυγνέστερον εἶναι*. Hic autem compar. est quasi a *Καταπυγνῆς*. Catullus usus est itidem comparativo Cinædior.

Λευκόπυγος, Albas nates habens, quod est mollium et effeminatorum. Suid. *λευκοπύγους* dici ait

PARS XXIV.

τοὺς δειλοὺς, ut contra *μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους*. Itidem *λευκόπρωκτοι* a Plat. Comico dicuntur Molliculi et effeminati. ["Act. Traj. 1, 240. Christ. Noct. Acad. Obs. viii." Schæf. Mss.] *Λισπόπυγος*, Attritas nates habens et exiles. *Λισπόπυγοι* a Comicis dicebantur Athenienses, quod cum magna e parte nautici essent, ob sedendi assiduitatem depygēs reddebantur. Sunt etiam qui eos dicant inde a Theseo usque fuisse *λεπτοὺς τὰ ὀπίσθια*: de quo in fabulis est, *Ὅτι ἐλκόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους κατέλιπεν ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν πυγὴν*, ut Aristoph. Schol. inter alia docet. J. Poll. 2. *Οἱ δὲ ἐνδεῶς πυγῶν ἔχοντες, λίσποι καὶ ὑπόλίσποι καλοῦνται, καὶ λισπόπυγοι, ἐφ' ᾧ μάλιστα Ἀθηναῖοι κωμωδοῦνται*. Hes. *ἀποπύγους* quoque scommatice dici scribit. Cui ἀπύγους respondet Latinum Depygis, s. Depugis, quo Horat. Satyr. utitur, Depygis, nasuta, brevi latere ac pede longo est: intelligens per Depygem, quæ nates habet macras, graciles, et depressas. Idem et Pyga dixit. ["Ad Timæi Lex. 176. * *Λισπόπυξ*, Kuster. Aristoph. 237." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Ἰπ. 1365.] SIC *Λεπτόπυγος*, Tenuēs et exiles nates habens, aut Macras et graciles. Opp. vero his *εὐπυγος* et *καλλίπυγος*. Vide *Πυγίδιον*. *Μελάμπυγος*, Nigras nates habens, quod virilis ac fortis animi signum esse putabatur. Hes. *Λευκόπυγος, ὁ ἀνανδρός*: *ἐμπάλιν δὲ μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους* λέγον. Idem: *Μελαμπύγους, τοὺς ἀνδρείους*: τοὺς γὰρ δασεῖς τὰς πυγὰς, ἀνδρείους ἐνόμιζον. Talis autem fuisse fertur Hercules. ["Brunck. Soph. 3, 527. Act. Traj. 1, 240. ad Herod. 606. Wessel. Diss. 196." Schæf. Mss.] *Ὀρθόπυγος*, Cujus nates erectæ stant, clunes non sunt pendulæ. *Ὀρθοπυγιᾶν*, Esse clunibus surrectis, Erigere se, ut altior et procerior videatur. Hes. enim *ὀρθοπυγιᾶν* esse dicit, *ὅταν γυνὴ ἑαυτὴν ἐπαίρῃ, πρὸς τὸ μακροτέρα φαίνεσθαι*: ap. quem tamen SCRIPTUM *Ὀρθοπηγιᾶν*. AT *Ὀρθοπύγιον* in Lex. meo vet. exp. τὸ κωλέντερον, quod et ὀρρόπύγιον, [ET * *Μεσόπύγιον*, (e * *Μεσόπυγος*), Schol. Aristoph. Πλ. 122. "Ὀρθοπύγιον, Mær. p. 282. et n. Pierson. Pr. 36. Ammon. 25." Schæf. Mss.]

[* *Περιπυγῆς, πόργος, μάχλος*, Hes.]

Πυγαῖος, dicitur ὁ τῆς πυγῆς, ut οὐραῖος vocatur ὁ τῆς οὐρᾶς, Posticus, ὀπίσθιος. Et *πυγαῖον ἄκρον*, Extrema natium pars. Quinetiam *πυγαῖα* dicuntur οἱ γλουτοὶ, J. Poll. i. e. Clunes, Nates: alio nomine *κύχωνα*. Secundum Hes. et Suid. *πυγαῖα* dicuntur αἱ σπείραι τῶν κύνων, et τοῦ σώματος ἡμῶν τὸ κατὰ τὸ ἱερὸν ὅστυον. Sed addit Suid. *πυγαῖον* dici etiam τὸν ἀκόλαστον: ut i. sit q. *κατάπυγος*, Cinædus. ["*Πυγαῖον*, τὸ, Wessel. ad Herod. 138. (2, 76.) * *Πυγαῖος*, Pierson. Veris. 170." Schæf. Mss.]

Πυγῆδον, pro κατὰ τὴν πυγὴν, s. τὰς πυγὰς, Aristot. H. A. 5, (2.) *Οὐ μὴν ὁμοίως γε πάντα πλησιάζουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν ὀπισθορηγνικά, συνιόντα πυγῆδον, οἷον λέοντες καὶ δασύποδες καὶ λύγες*. Ut Plin. 10, 63. Coitus aversus elephantis, camelis, tigris, lynxibus, rhinocerotis, dasydodis, leoni, cuniculis, quibus aversa genitalia. Et mox, Avertuntur et canes, phocæ, lupi. Ubi etiam obiter nota, INTERPRETARI *Ὀπισθορηγνικά*, Quibus aversa genitalia, i. e. Quibus genitalia sunt in aversa parte. Rursum Aristot., Π. ἀναχωροῦσι νέμοντες, quod quidam interpr. Recedunt in aversum pascentes. Vide *Ὀπισθονόμος*. [Aristot. de Part. Anim. 2, 16. *Πάλιν πυγῆδον νέμεσθαι*. Cf. *Παλιμπαγῆδον*.]

Πυγίδιον, τὸ, Exiles nates, Clunes aridæ et depressæ, Aristoph. Ἰπ. (1368.) *Πολλοὶς γ' ὑπόλίσποις πυγίδις ἐχαρίσω*, ubi ὑπόλίσπα *πυγίδια* vocat τοὺς ἐρέτας, διὰ τὴν καθέδραν *λεπτοπύγους ὄντας*: (A. 638.) Alibi autem * *ἀπόπυγοι* et *λισπόπυγοι* simili scommate dicuntur Athenienses.

Πυγίζω, Pædico, *πυγῆδον ὀχεύω*, Cum averso coëo, Theocr. 5, (41.) *Ἀνὶκ' ἐπύγισόν τυ*. Legitur et ap. Athen. [Aristoph. Θ. 1120. "Jacobs. Anth. 9, 446. Nicarch. 8. Epigr. adesp. 40. et Jacobs., Toup. Add. in Theocr. 392. Opusc. 2, 281." Schæf. Mss. *Πεπυγισμένος*, Gl. Percisus, Pædicatus.] UNDE *Πύγισμα*, de Opere illo obsceno, [Theocr. 5, 43.] *Πυγιστῆς*, Pædico, i. q. *κατάπυγος*. [* *Καταπυγίζειν*,

Phot. τὸ τὴν πυγὴν ἐπιπολὺν μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν.]

Πύγελα, τὰ, Urbs Ionizæ, inde nomen sortita, quod ibi quidam Agamemnonis Trojam petentis socii propter morbum nates infestantem substitere, ut inter alios Suid. tradit et Eust., ap. quem duplici λ SCRIP-
TUM Πύγελλα, annotantem, a posterioris ætatis hominibus VOCARI Πύγελλα, quod et Suidas refert. Meminit et Steph. B. UNDE Πυγελεύς, Inde oriundus, ap. Eund. AT Πυγαλίας e Strab. (14. p. 531.) Qui natium morbo afficiuntur: de sociis Agamemnonis: [Πυγαλίας γὰρ τινας, καὶ γενέσθαι καὶ κληθῆναι, Schneidero leg. videtur * Πυγαλγέας.]

“ ΠΥΕΛΟΣ, proprie dicitur ὅπου τοὺς πυοὺς, h. e. “ τοὺς πυροὺς, πλύνουσιν, Lex. meum vet. et Etym. “ Sed ita vocantur et alii πλυνοί, s. ὀνύγματα in quibus homines vel sese vel alia lavant. Et in balneis “ αἱ σκάφαι s. ἐμβαταί, ἐνθα ἀπολούνται, hoc πνέλων nomine dicuntur, teste Hes. et Suida: quemadmodum et ab J. Poll. πύελος et ἀσάμινθος inter Balneatoria vasa numerantur: subjungitque is exempli loco hoc hemistichium ex Eupolidis Taxiarchis, “ ὅστις πύελον ἦκει ἔχων. Lat. Solium dicunt, et “ Alveum: Græci μάκτραν etiam et δεξαμενὴν. Non solum vero de Alveis illis s. Soliis ligneis dicitur, verum etiam de Cavis ὀνύγμασιν, in quibus “ se abluebant, qualia ex incisio lapidibus sunt in balneis. Diosc. 4, 165. de characia tithymalo; “ Ἐπὶ ἄκρων δὲ τῶν καυλῶν κόμη σχοινοειδῶν ραβδίῳ καὶ ὑπὸ αὐτῶν ὑπόκοιλα ὁμοία πνέλοις, ἐν οἷς ὁ καρπὸς φύεται. Ab horum balneatoriorum πνέλων similitudine Πύελος ET Πυελίς in annulo dicitur “ ἵνα ὁ λίθος ἐναρμόζεται, Cavitas illa in quam gemma inseritur, J. Poll. Sic Suid. πνελίδα a Lysia et Aristoph. vocatum tradit id, quod suo tempore “ σφραγιδοφυλάκιον nominabatur: et Hes. exp. itidem “ σφραγιδοφύλακα, ἐνθα ἡ ψήφος ἐν δακτυλῷ. Cic. “ Palam annuli dicit, quæ et σφενδόνη: licet id potius sit. Ipsa gemma cum sua πνελίδι. Apud “ Anatomicos πύελος dicitur Cavitas in cerebro membranosa, per quam veluti ductum et canalem, pituita defluens transcolatur in palatum et nares. Alii χοάνην appellant, Herophilus ληνόν, Torcular: “ Significatur hoc vocabulo etiam θήκη, λάρναξ, “ Theca, Loculus, Arca, ap. Suid. Τῇ πνέλῳ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου. Itemque Hes. πνέλον et πύην vocari indicat “ ἀροθήκην, ἀλευροθήκην, Arcam panariam aut fariariam: forsitan et hanc παρὰ τοὺς πυοὺς, quod est “ τοὺς πυροὺς. [Od. T. 553. χῆνας ἐνὶ μεγάροις νόησα Πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πνελόν.] “ Notandum “ vero, in isto ap. Suid. loco feminino genere dici τῇ πνέλῳ: sicut ap. Eund. legimus θερμὴν εἰς πύελον ἐσθλυνθε. Nec vero ap. eum solum, sed et ap. “ Athen. 11. Ἐν ταῖς γυναικαῖς πνέλοις, ὅθεν τοῖς σκαφλοῖς ἀρρύνουσι: 12. Πνέλοι, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο: de balneatoriis πνέλοις. Masculino vero “ gen. e Gal. πνέλω μικρῶ. [Polyb. 30, 20, 3. not. Aristoph. Σφ. 141. Eip. 843. Theophr. de Lapid. 6. cf. Plin. 30, 17. Reines. Epist. p. 308. Salmas. Exerc. Plin. 1203. Buttmannus ducit a πλύνω, quasi πνέλος, ut ἐκπαγλός ab ἐκπλαγῆναι. “ Phryn. Ecl. 136. 142. Thom. M. 862. Jacobs. Anth. 6, 306. 8, 416. Wakef. S. Cr. 5, 21. Act. Traj. 1, 247. ad Charit. 245. Valck. Hipp. p. 256. Πυελίς, ibid. Aristoph. Fr. 246. Brunck. 2, 244.” Schæf. Mss. Hero Junior p. 11. * Ἐμπυελίς, * Ἐμπυελίδιον, Hero Automat. p. 245.] “ Præter πνελίς a πύελος deriv. ET “ Πυελίον, quod Hesychio est πύελος χαλκῇ, Labrum “ s. Solium æreum in quo se lavant. ITEM Πυελώδης, Similis πνέλῳ, Concavus in modum πνέλου, Aristot. H. A. 5, 15. Ἐν τοῖς μυσὶ τοῖς πνελώδεσιν ἐμφορεσθαι * καρκινίδια, In mitulis soliat, Gaza. Idem “ ibid. quod Aristot. dicit, ostrea quædam nasci ἐν τοῖς πνελώδεσι τόποις, vertit In gurgite.” [“ Valck. Anim. ad Ammon. 141.” Schæf. Mss.] “ DICTUR “ Πύελος etiam pro πύελος, ut ὕελος pro ὕελος. Meminit ejus Hes., dicens esse et ἀσάμινθον, Solium s. “ Alveum balneatorium; et λάρνακα, Arcam. Πύελος “ Phrynichus (p. 309. Lob.) Atticum esse dicit, πύελος

“ rejicit, et uti eo prohibet.” [“ Ecl. 136. Thom. M. 862.” Schæf. Mss. Inscr. Sicula ap. Gruter. p. 212.]

“ ΠΥΘΜΗΝ, ἑνός, ὁ, Fundum, Ima pars, Athen. “ 11. Ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, Fundum non habens. “ Sic ibid. (491.) de poculo, δύω δ' ὑπὸ πυθμένες” [Schw. * ὑποπυθμένες] “ ἦσαν. Et ap. Lucian. (1, “ 800.) Ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύνει τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρίγα ἀντήν, In fundo “ dolii sub ipsa facie. Tribuitur plantis etiam πυθμὴν, Fundum s. Ima pars, aut Radix: quemadmodum Hom. Schol. (Od. N. 122. 372.) παρὰ “ πυθμέν' ἐλαίης exp. παρὰρίζαν, Ad radicem. Eod. “ modo Diosc. 1, 133. Theophr. C. Pl. 3, 18. Τῇ δὲ ἄμπελον ἀγειν δεῖ κύκλῳ περὶ τὸν πυθμένα, Circa “ fundum s. imam partem et prope radicem. Gaza “ vertit, Circum sua crura instituenda evmandaque “ est. Nonnus vero in sua Paraphr. Evang. (p. 16.) “ ὑπὸ πυθμένα συκῆς dicit pro eo quod Jo. ὑποκάτω “ τῆς συκῆς, et pro eo quod ipse paulo ante, ὑπὸ “ σκιοειδέϊ συκῇ, Sub ficu; sed ita tamen, ut intelligatur “ gas Ad fundum et Ad imam ficus partem. Fructus “ cibus etiam et aliis plantis tribuitur πυθμὴν, Diosc. “ 1, 133. de spina lonchitide, ῥάβδους ἔχουσα ὀρθὴ “ τριπλήχεις ἢ καὶ μείζους, πολλὰς ἀπὸ τοῦ πυθμένος, “ Súrculos a radice numerosos habens, Aristot. de “ Gener. Anim. 1, 20. Ἐξ ἑνός πυροῦ εἰς πυθμὴν, Ex “ uno tritici grano unum fundum nascitur. Et alibi, “ Ἐπὶ στάχυες ἐν πυθμένι ἐνὶ, Septem spicæ in uno “ fundo: pro quo alii, In uno culmo. Diosc. dicit “ etiam περὶ τὸν πυθμένα τῆςρίζης, Ad imam radicem. “ Ipsi quoque fructibus tribuitur, non tantum “ plantis. Diosc. 1, 171. de mespilo, Πυθμένα πλατὺν ἔχει, Latum habet fundum. Sic pira etiam, “ poma, sorba, et alia πυθμένας habent, alio nomine “ dictos ὀμφαλοὺς a similitudine: J. Poll. etiam testante τὸν τῶν σύκων πυθμένα ab Atticis ὀμφαλὸν “ nominari, Umbilicum; nam iste πυθμὴν in imo “ como umbilici figuram ostendit, cavus sc., et floccosos quosdam habens, reliquias floris. Sunt et in “ numeris πυθμένες. Aristot. Polit. 5, 12. Ὡς ἐπὶ τῷ “ τοῦ πυθμὴν πεμπάδι συζῶντες δύο ἀρμονίας παρέχεται “ Ubi itidem redditur Fundum, Radix:” [vide Schæf. de Numero Plat. p. 14. Vrat. 1821. Nicander Θ. 368. Theogn. 1003=1029. Il. A. 634. Σ. 375. Solon 5, 20. Orph. Arg. 91. 421. 893. Nicander Θ. 639. Æsch. Pr. 1054. Choeph. 202. 258. 644. Suppl. 105. Aristot. Probl. 25, 2. Plato de Rep. 8. p. 129=546. Theolog. Arithm. p. 28. Soph. CEd. T. 1261. Hesiod. Θ. 932. “ Ad Charit. 673. Jacobs. Exerc. 2, 5. Anth. 6, 387. 7, 319. 9, 304. Strabo 4. p. 507. Heyn. Hom. 6, 229. 230. 7, 490. 8, 409. Toup. Opusc. 1, 350. 2, 87. Diod. S. 1, 18. Wessel. ad p. 91. Radix arboris, Casaub. ad Athen. 124. Heyn. Hom. 7, 288.” Schæf. Mss. Opp. A. 4, 542. Cf. Βυθμήν.] “ Πυθμὴν, Funditus, E fundo,” [Hippocr. 390, 32. “ Ἐπὶ τῇ πυθμῇ, Lex. Herod. 177.” Schæf. Mss. Hippocr. 608. Etym. M. 696, 34. “ Ἀπύθμενος, Suid. v. Ἀμπίθερον.” Kall. Mss. “ Bekk. Anecd. 388.” Boiss. Mss. Athen. 501. φάλη, Galen. v. Σικυνώρη. “ Ἀπύθμενος, * Ἀπυθμένιος, (e * Πυθμενίζω, * Πυθμενιστός,) Brunck. Soph. 3, 501. (Lex. Soph.)” Schæf. Mss. Vide Ἀπυνδάκωτος. “ Ἀπυθμενιστής, Sine fundo, Eust. Il. 817, 38.” Wakef. Mss. “ Ἀπύθμαντος, Phav. v. Ἀβυσσος.” Kall. Mss. “ Codd. Par. 2667. et 2640. Ἀβυσσος πλῆθος ὑδάτων ἀπέραντον, ἢ τόπος ἐν θαλάσῃ ἀπύθμαντος. Ultimo verbo desideratur auctoritas. Mihi videtur leg. ἀπύθμενος. Librarii oculis, b. v. exarantis, obversata est terminatio τοῦ ἀπέραντον, quod paulo supra legitur.” Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon. “ Βαθυπυθμὴν, Etym. M. (l. c.)” Wakef. Mss. “ Διπυθμὴν, Duo funda habens, Eust.” Lex. Gr. Lat. ap. P. Bald. vin. 1611. A Schneidero non agnoscitur. “ Ὑποπυθμὴν, Const. Manass. Amat. 7, 36.” Boiss. Mss. Ὑποπυθμὴν, * Ὑποπύθμενος, * Ὑποπυθμένιος, Athen. 492. “ Heyn. Hom. 6, 230. Ὑποπυθμίδιος, (quasi a * Πυθμῖς,) Jacobs. Anth. 7, 76. 8, 168. Toup. Opusc. 1, 525.” Schæf. Mss. “ Suid. v. Ἀνεψύσω.” Kall. Mss. “ Πυθμενίον, vide Πτερνίς, Geop. 4, 4. et not. * Πυθμενικός, superl. πυθμενικώτατος, Theolog. Arithm.